#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

MARK GREANEY

NETFLIX

UN FILM NETFLIX

THE GRAY MAN

ASASINUL DIN UMBRĂ

VOLUMUL 1

BOOKZONE

MARK GREANEY

THE GRAY MAN

ASASINUL DIN UMBRĂ

— VOLUMUL 1 —

Original: *The Gray Man* (2009)

Traducere din limba engleză:
MIRELA DOROBANŢU

virtual-project.eu

BOOKZONE

— 2022 —

Pentru Edward F. Greaney Jr. şi
Kathleen Cleghorn Greaney
Mamă, tată, îmi lipsiţi.

PROLOG

O explozie de lumină îi atrase atenţia şoferului plin de sânge din Land Rover. Deşi ochelarii de soare îl protejau de razele fierbinţi, el încercă disperat să identifice aparatul în flăcări care acum se îndrepta spre pământ ca o coadă de cometă.

Era un elicopter Army Chinook enorm şi, oricât de îngrozitoare era situaţia celor aflaţi la bord, şoferul Land Reverului răsuflă uşurat. Cei care trebuiau să-l scoată pe el din zonă foloseau un aparat rusesc KA-32T, cu echipaj format din mercenari polonezi, care venea dinspre graniţa cu Turcia. Deşi îi părea rău de elicopterul Chinook, mai bine că nu se prăbuşise cel rusesc.

Urmări răsucirile necontrolate ale aparatului care se prăbuşea, pe când cerul se întuneca din cauza fumului degajat de combustibilul în flăcări.

Viră spre dreapta şi acceleră spre est. Şoferul plin de sânge voia să se îndepărteze cât mai repede cu putinţă. Oricât de mult şi-ar fi dorit să-i ajute pe americanii aflaţi la bordul elicopterului, ştia că soarta lor era pecetluită.

Pe deasupra, avea propriile probleme. De mai bine de cinci ore gonea peste câmpiile din vestul Irakului, fugind de afacerile murdare în care fusese implicat, şi acum se afla la mai puţin de douăzeci de minute de punctul de extragere. Un elicopter prăbuşit însemna că în câteva minute locul avea să fie împânzit de o mulţime de soldaţi înarmaţi care aveau să lase în urmă multe cadavre şi să tragă rafale în aer ca nişte idioţi.

Era o petrecere de care şoferul plin de sânge s-ar fi lipsit bucuros.

Elicopterul se prăbuşi undeva în stânga şi dispăru în spatele unei culmi din depărtare.

Privirea şoferului se îndreptă către drum. „Nu-i problema mea”, îşi spuse. Nu fusese instruit să pornească în căutări şi să salveze oameni, nici să acorde primul ajutor şi, cu siguranţă, nu fusese instruit să negocieze salvarea ostaticilor.

Fusese învăţat să ucidă. Făcuse asta în Siria, iar acum era momentul să părăsească zona.

Pe măsură ce Roverul accelera, croindu-şi drum prin praf cu peste o sută de kilometri la oră, şoferul începu un dialog cu el însuşi. O voce interioară îi spunea să se întoarcă, să meargă la locul unde se prăbuşise elicopterul şi să caute supravieţuitori. O altă voce era mai pragmatică: „Mişcă-te, Gentry, pur şi simplu, mişcă-te! Tipii ăia sunt terminaţi şi nu mai poţi face absolut nimic pentru ei.”

Cuvintele erau pline de bun-simţ, dar dialogul interior nu încetă.

UNU

Primii bărbaţi înarmaţi ajunşi la elicopterul prăbuşit nu făceau parte din al-Qaida şi nu aveau nicio legătură cu doborârea aparatului. Erau patru localnici tineri cu nişte puşti Kalaşnikov vechi, cu patul din lemn, care se apropiaseră de locul impactului, unde se formase un blocaj. Se strecurară prin mulţimea de spectatori – proprietari de magazine şi puştani care se chirciseră la pământ când se prăbuşise elicopterul, dar şi şoferi de taxi care fuseseră nevoiţi să iasă de pe drum ca să evite impactul. Tinerii înarmaţi se apropiară precauţi, însă fără niciun fel de tactică. O pocnitură puternică dinspre focul mistuitor, produsă de un pistol care se topea din cauza căldurii, îi făcu să se culce la pământ. După o clipă de ezitare, cei patru ridicară din nou capetele, apoi îşi îndreptară armele spre aparatul în flăcări şi începură să tragă în maşinărie.

Din epava elicopterului se târî afară un bărbat îmbrăcat în uniformă militară americană. Rafalele se abătură asupra lui. Chinul soldatului încetă imediat ce primul glonţ îl nimeri în spate.

Simţindu-se eroi şi cuprinşi de adrenalină după ce uciseseră un bărbat în faţa mulţimii de civili care strigau, băieţii se apropiară mai mult de elicopter. Îşi încărcară din nou armele, hotărâţi să tragă asupra trupurilor arse din carlingă. Până să apuce să deschidă focul însă, apărură trei camionete. În două dintre ele erau mercenari arabi înarmaţi.

Gruparea al-Qaida.

Puştii se îndepărtară cu grijă de elicopter, retrăgându-se printre civili şi ridicându-i osanale lui Allah, în timp ce bărbaţii mascaţi înconjurară aparatul prăbuşit.

Trupurile sfârtecate a doi soldaţi căzură în spatele elicopterului. Acestea fură primele imagini de la faţa locului captate de cei trei membri ai echipei de filmare Al Jazeera, aflaţi în cea de-a treia camionetă.

La mai puţin de un kilometru şi jumătate depărtare, Gentry ieşi de pe drum şi intră în albia secată a unui râu, forţând Roverul să înainteze prin iarba înaltă, arsă de soare. Coborî din maşină şi se repezi spre portbagaj, de unde scoase un rucsac pe care şi-l puse în spate şi o geantă maronie, destul de mare.

Observă sângele uscat de pe hainele largi abia când se depărtă de

maşină. Nu era al lui, dar nici nu era vreun mister de unde provenea.

Ştia al cui era.

Treizeci de secunde mai târziu, urcă malul albiei şi se târî cât putu de repede, împingând echipamentul în faţa lui. După ce se asigură că se face nevăzut printre trestii, scoase un binoclu şi îl duse la ochi ca să vadă tromba de fum negru care se ridica în depărtare.

Muşchii maxilarului i se încordară.

Elicopterul Chinook căzuse pe o stradă din oraşul Ba'aj, iar în jurul resturilor se adunase deja o mulţime de oameni. Binoclul nu era suficient de puternic ca să poată observa detalii, aşa că Gentry se rostogoli pe o parte şi deschise geanta maronie.

Scoase un Barrett M107 – o puşcă de calibrul 50, care trăgea cu proiectile cât o jumătate de sticlă de bere, pe o distanţă cât nouă terenuri de fotbal, într-o secundă.

Gentry nu încărcă arma, dar o îndreptă spre locul prăbuşirii şi se folosi de luneta puternică. Prin ea putu să zărească flăcările, camionetele, pe civilii neînarmaţi şi pe cei care purtau arme.

Unii dintre ei, nemascaţi, erau bătăuşii din cartier. Alţii purtau măşti negre sau aveau feţele acoperite cu *keffiyeh*[1]*:* membri al-Qaida. Nenorociţi de mercenari, veniţi să-i ucidă pe soldaţii americani şi pe colaboratorii lor şi să profite de instabilitatea din zonă.

În clipa următoare, zări o sclipire metalică: o sabie se înfipse într-un trup aflat la pământ. Gentry nu putu să-şi dea seama, nici măcar prin lentila puternică, dacă bărbatul trăia sau era deja mort când fusese sfâşiat.

Maxilarul i se încordă din nou. Nu era şi nu fusese vreodată soldat, dar era american. Deşi nu era responsabil pentru ceea ce se întâmpla şi nici nu avea legături cu armata, văzuse deseori la televizor carnagii asemănătoare cu cel de acum. Îl îngreţoşau şi-l înfuriau până la limita stăpânirii de sine.

Bărbaţii din jurul elicopterului începură să se unduiască în sincron. Prin valul de fierbinţeală care ieşea din pământul uscat dintre ascunzătoarea lui şi locul prăbuşirii, Gentry avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama ce se întâmpla. Curând recunoscu izbucnirea de bucurie a călăilor adunaţi în jurul elicopterului prăbuşit.

Nenorociţii dansau în jurul cadavrelor!

Bărbatul ridică degetul de pe piedica armei şi îl plimbă pe trăgaciul neted. Raza laser îi indică distanţa, iar mişcările câtorva corturi din pânză aflate între el şi locul petrecerii îi arătară din ce direcţie bătea vântul.

Avea destulă minte ca să nu folosească puşca. Dacă încărca arma şi apăsa pe trăgaci, ar fi ucis într-adevăr câteva capete seci, dar imediat s-ar fi aflat în zonă de existenţa unui lunetist şi orice tânăr cu armă şi telefon mobil ar fi fost pe urmele lui, înainte să poată ajunge la locul

de extragere. Misiunea ar fi fost anulată, iar el ar fi fost obligat să se descurce singur.

Nu, îşi spuse. Poate că ar fi fost corect să-şi răzbune conaţionalii, dar ar fi stârnit o furtună pe care nu era pregătit s-o înfrunte.

Gentry nu era un amator. Era un asasin plătit – un mercenar care acţiona în baza unui contract. Ar fi putut doborî cel puţin şase dintre nenorociţii aceia la fel de repede cum şi-ar fi legat şireturile, însă ştia că nu merita.

Scuipă nisipul din gură şi puse arma înapoi în geantă.

Echipa de filmare de la televiziunea Al Jazeera trecuse ilegal graniţa din Siria cu o săptămână înainte, cu singurul scop de a relata o victorie al-Qaida în nordul Irakului. Cameramanul, tehnicianul de sunet şi reporterul-producător urmaseră traseul al-Qaida, dormiseră în case sigure ale grupării alături de cu membrii acesteia şi filmaseră lansarea rachetei, impactul cu elicopterul şi mingea de foc rezultată în urma coliziunii.

Acum înregistrau decapitarea rituală a unui soldat american deja mort, un bărbat de vârstă mijlocie cu un ecuson pe care scria de mână „Phillips – Garda Naţională Mississippi”. Niciunul dintre membrii echipei de filmare nu vorbea engleza, dar erau de acord cu faptul că surprinseseră în mod clar distrugerea unui comando de elită al CIA.

Obişnuita laudă a lui Allah începuse cu dansul luptătorilor, care îşi descărcau armele în aer. Deşi acolo erau doar şaisprezece membri al-Qaida, mai mult de treizeci de oameni înarmaţi stăteau aliniaţi în faţa monstrului din metal prăbuşit în stradă. Cameramanul fixă imaginea pe un *moqtar*[2] care dansa în centrul festivităţii. Încadrându-l perfect în faţa resturilor aparatului de zbor, filmă unduirea *dishdashei*[3] albe care contrasta magnific pe fundalul fumului negru şi gros. *Moqtarul* sărea într-un picior pe trupul americanului decapitat, fluturând în mâna dreaptă un iatagan plin de sânge.

Imaginea făcea toţi banii. Cameramanul zâmbi, dar făcu tot posibilul să rămână profesionist şi să nu înceapă să danseze şi el în scena de celebrare a măreţiei lui Allah, la care el şi camera erau acum martori.

Căpetenia strigă în cor cu ceilalţi „Allahu Akbar!”[4]. Ţopăi de fericire împreună cu ceilalţi mascaţi, iar chipul acoperit de o barbă deasă se lumină, dezvelindu-i dinţii într-un rânjet atunci când privi către cadavrul ars şi plin de sânge al americanului care zăcea în stradă, la picioarele lui.

Echipa de filmare Al Jazeera strigă cu aceeaşi euforie şi cameramanul reuşi să înregistreze fără să-i tremure mâinile. Era un profesionist: subiectul rămăsese în centrul imaginii, iar camera nu tremură nicio clipă.

Asta până în clipa în care capul *moqtarului* căzu într-o parte, explodând ca un bob de strugure strivit şi împrăştiind violent sânge şi bucăţi de os în toate direcţiile.

Abia atunci tremură camera.

Gentry nu se putuse abţine.

Trase foc după foc în bărbaţii înarmaţi din mulţime şi în tot acest timp se blestemă cu voce tare pentru lipsa de disciplină din cauza căreia pierdea timp şi arunca pe fereastră toată operaţiunea. Nu că şi-ar fi auzit blestemele. Chiar şi cu urechile protejate de dopuri, arma bubuia asurzitor când lansa uriaşele proiectile spre ţintă unul după altul, iar reculul puştii proptite pe trepied îi azvârlea nisip şi resturi din jur în faţă şi pe braţe.

Analiză situaţia atunci când luă o pauză ca să vâre un nou încărcător uriaş în puşcă. Conform manualelor de spionaj, fusese cea mai proastă mişcare posibilă, strigându-le, practic, insurgenţilor din jurul lui că duşmanul lor de moarte se afla aici, în mijlocul lor.

Dar al naibii să fie dacă nu considerase că era cel mai bun lucru pe care-l făcuse. Aşeză din nou patul armei în locaşul din umăr, care pulsa deja de durere din cauza reculului, fixă ţinta spre locul unde se prăbuşise elicopterul şi îşi continuă răzbunarea. Prin luneta puternică văzu bucăţi de trup răsucindu-se în aer atunci când alt glonţ uriaş ajunse în trunchiul unuia dintre bărbaţii mascaţi.

Era doar răzbunare, nimic mai mult. Gentry ştia că, în afara faptului că făcuse câţiva pui de căţea bucăţi, gestul îi schimbase un pic planurile. Continuă să tragă în criminalii care acum se împrăştiau derutaţi, dar în sinea lui îşi făcea deja griji pentru viitorul apropiat. Nici măcar nu avea să mai încerce să ajungă în zona de aterizare. În momentul acela, alt elicopter ar fi fost o ţintă perfectă pentru furioşii supravieţuitori din gruparea al-Qaida, iar el nu putea ignora asta. Nu; avea să se dea la fund: să găsească un canal de scurgere sau o vale mică unde avea să se acopere cu praf şi resturi şi să zacă toată ziua în arşiţă, ignorând foamea, pişcăturile insectelor sau nevoia de a urina.

Avea să fie nasol.

Cu toate astea, îşi spuse în timp ce vâra al treilea şi ultimul încărcător în puşca fumegândă, decizia proastă pe care o luase avea şi

beneficii. O jumătate de duzină de rahaţi morţi rămân totuşi o jumătate de duzină de rahaţi morţi.

DOI

La patru minute după ultima salvă trasă de lunetist, unul dintre supravieţuitori scoase cu grijă capul pe uşa centrului de vulcanizare unde se adăpostise. După câteva momente – fiecare secundă convingându-l că avea să-şi păstreze capul pe umeri – yemenitul de treizeci şi şase de ani ieşi în stradă. În scurt timp fu urmat de alţi compatrioţi la scena carnagiului. Numără şapte morţi, punând laolaltă picioarele răsucite care zăceau în noroiul însângerat şi împărţindu-le la doi, deoarece puţine cadavre mai aveau capete şi corpuri care puteau fi identificate.

Cinci dintre morţi erau fraţii lui din al-Qaida, printre care cel mai în vârstă dintre membri şi locotenentul lui. Ceilalţi doi erau localnici.

În stânga lui, elicopterul Chinook încă fumega. Bărbatul se duse spre el, trecând pe lângă oamenii care se ascunseseră după maşini sau pubele şi care încă aveau pupilele dilatate din cauza şocului. Un localnic îşi pierduse controlul asupra măruntaielor şi acum zăcea în mizerie, zvârcolindu-se pe pământ ca un posedat.

— Ridică-te, idiotule! urlă yemenitul mascat şi-l lovi cu piciorul înainte să-şi continue drumul spre elicopter.

Alţi patru colegi de-ai lui se aflau în spatele camionetei, alături de echipa de filmare de la Al Jazeera. Cameramanul îşi aprinsese o ţigară pe care se chinuia să o ducă la buze. Degetele îi tremurau de parcă ar fi avut Parkinson. Camera de filmat îi atârna pe un umăr.

— Urcaţi-i pe supravieţuitori în camionete. Îl vom găsi pe lunetist, zise el privind către câmpurile întinse, ridicăturile de teren aride şi drumurile care duceau spre sud.

Deasupra lor, pe mai mult de un kilometru, se întindea un nor de praf.

— Acolo! indică yemenitul.

— Mergem… mergem acolo? întrebă tehnicianul de sunet.

— *Inshallah!*[5]

Tocmai atunci apăru un puşti din partea locului care strigă către membrii al-Qaida, cerându-le să-l urmeze. Băiatul se adăpostise într-o ceainărie, la nici cincisprezece metri de botul fărâmat al elicopterului. Yemenitul şi doi dintre oamenii lui se duseră lângă un trunchi uman însângerat, ţinut laolaltă numai de tunica neagră. Acesta fusese iordanianul, liderul lor. O dâră de sânge ducea de la locul unde căzuse până la ferestrele şi pereţii ceainăriei, care acum erau zugrăviţi în purpuriu.

— Ce e, băiete? întrebă furios yemenitul.

Puştiul vorbi cu greutate în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Am găsit ceva…

Yemenitul şi cei doi oameni îl urmară pe băiat în micuţa ceainărie, călcând în balta de sânge, şi aruncară o privire spre o masă căzută în spatele tejghelei. Acolo, pe podea, cu spatele la perete, stătea un tânăr soldat american. Avea ochii holbaţi şi clipea des. În braţele lui zăcea un alt „necredincios”. Acesta era un bărbat de culoare şi părea inconştient sau mort. În apropiere nu se zăreau arme.

Yemenitul zâmbi şi-l bătu pe puşti pe umăr, după care se întoarse şi strigă către cei de afară.

— Aduceţi camioneta!

Un sfert de oră mai târziu, cele trei camionete se despărţeau la o răspântie. Nouă oameni aflaţi în două camionete se îndreptară spre sud. Cu ajutorul telefoanelor mobile, ceruseră ajutorul localnicilor în depistarea lunetistului singuratic. Yemenitul împreună cu alţi doi membri al-Qaida porniră cu prizonierii spre o ascunzătoare din apropiere de Hatra. Acolo, yemenitul putea să ia legătura cu liderii lui, ca să vadă cum puteau exploata mai bine situaţia şi să obţină o recompensă.

Yemenitul se afla la volan, un tânăr sirian stătea în locul pasagerului, în timp ce un egiptean îi păzea îndeaproape pe soldatul american stupefiat şi pe camaradul lui muribund aflaţi pe platforma camionetei.

Ricky Bayliss, în vârstă de douăzeci de ani, începea să-şi revină din şocul cauzat de prăbuşire. Simţea cum zvâcniturile slabe din tibia fracturată se transformau în valuri de durere. Se uită la picior şi văzu pantalonul sfâşiat şi ars al uniformei militare şi un bocanc care atârna nefiresc spre dreapta. Acolo zăcea celălalt soldat. Bayliss nu-l cunoştea, dar pe tăbliţele de identificare de la gâtul lui scria Cleveland. Soldatul de culoare era inconştient. Dacă nu ar fi observat cum i se ridică şi îi coboară încet pieptul, Bayliss l-ar fi crezut mort. Din instinct şi cuprins de adrenalină, Ricky îl scosese dintre resturile fumegânde ale epavei şi reuşise să-l târască până la ceainăria de lângă locul prăbuşirii. După numai câteva minute fuseseră însă descoperiţi de băiatul irakian cu ochi mari.

Pentru o clipă se gândi la prietenii lui care muriseră în Chinook şi îl cuprinse tristeţea plină de dezamăgire. Aceasta i se risipi însă imediat când se uită la bărbatul care şedea pe banchetă, deasupra lui. Prietenii lui morţi erau fericiţii în povestea asta, iar el era ghinionistul. *El* şi Cleveland, dacă se mai trezea, urmau să fie ciopârţiţi în faţa camerelor

de filmat.

Teroristul se uită în jos la Bayliss şi puse piciorul încălţat în pantofi de sport pe tibia sfărâmată a americanului. Apăsă încet, cu un rânjet bolnav care-i dezvălui dinţii de nevăstuică.

Ricky urlă.

Camioneta înaintă cu viteză, urcă un deal chiar în afara oraşului Ba'aj, după care încetini rapid în faţa unei bariere aflate la marginea oraşului, a insurgenţilor locali. Un lanţ masiv bloca drumul prăfuit, păzit de doi miliţieni. Unul dintre ei şedea tolănit pe un scaun din plastic, cu capul sprijinit de gardul locului de joacă al unei şcoli. Celălalt stătea lângă unul dintre capetele lanţului, aproape de colegul care se odihnea. Pe umăr îi atârna un Kalaşnikov cu ţeava în jos, în mâini avea o farfurie cu humus şi o lipie, iar în barbă îi atârnau resturi de mâncare. Un păstor bătrân îşi grăbi turma jalnică de capre pe trotuar, departe de barieră.

Membrul al-Qaida blestemă în barbă slaba pregătire a insurgenţilor din nord-vestul Irakului. Tot ce găsiseră la un punct de control erau doi puturoşi? Cu aşa idioţi, sunniţii puteau foarte bine să le predea controlul kurzilor.

Yemenitul încetini, coborî geamul şi strigă către irakianul care stătea în picioare.

— Fă loc, idiotule! În sud este un lunetist!

Miliţianul lăsă mâncarea din mână şi se îndreptă hotărât spre camioneta din mijlocul drumului, apoi duse o mână la ureche, ca şi cum nu auzise ce spusese yemenitul.

— Fă loc sau o să…

Privirea yemenitului trecu de la insurgentul aflat lângă el la cel sprijinit de perete. Capul acestuia căzuse pe o parte, atârnând. O clipă mai târziu, trupul i se rostogoli în ţărână. Era evident că miliţianul era mort, având gâtul rupt.

Egipteanul aflat în spate observă şi el ce se întâmplase şi se ridică imediat în picioare, simţind ameninţarea, dar fiind prea derutat de situaţie. Ca şi noul lui lider de la volan, se uită la insurgentul de lângă camionetă şi apoi la cel de pe trotuar.

Miliţianul bărbos se apropie de camionetă şi ridică mâna dreaptă. Din mâneca robei lungi apăru un pistol.

Două împuşcături scurte, trase fără ezitare, îl uciseră pe egiptean.

Bayliss zăcea pe spate, privind soarele fierbinte de la amiază. Simţise cum vehiculul încetineşte şi opreşte, îl auzise pe şofer strigând, apoi împuşcăturile incredibil de rapide şi în cele din urmă îl văzuse pe bărbatul mascat cum pică mort.

Auzise după aceea alte împuşcături, zgomot de sticlă spartă, un strigăt scurt în arabă şi se lăsă liniştea.

Ţipând disperat, Ricky se chinui să scape de cadavrul plin de sânge care căzuse peste el. Chinul îi fu curmat când teroristul fu săltat de pe el, scos din remorca maşinii şi azvârlit în stradă. Un bărbos îmbrăcat cu *dishdasha* gri îl prinse pe Ricky de vesta antiglonţ, ridicându-l în şezut.

Razele puternice ale soarelui îl împiedicau să vadă chipul străinului.

— Poţi să mergi?

Americanul crezu că halucinează din cauza şocului. Bărbatul din faţa lui vorbea engleză cu accent american. Străinul repetă întrebarea.

— Hei, puştiule! Fii atent la mine! Poţi să mergi?

Bayliss îi răspunse rar arătării.

— Eu… am… piciorul rupt, iar tipul ăsta… e grav rănit.

Străinul examină piciorul rănit şi puse diagnosticul.

— Tibie fracturată. O să trăieşti, zise el, după care îşi puse degetele pe gâtul bărbatului de culoare. Nicio şansă! pronostică, apoi privi în jur.

Tânărul din Mississippi tot nu-i putu să-i desluşească trăsăturile.

— Îl lăsăm aici, în spate, vorbi din nou străinul. Vom face tot ce se poate pentru el, dar tu trebuie să te ridici şi să te aşezi pe scaunul pasagerului. Pune-ţi asta pe faţă.

Bărbosul smulse eşarfa înfăşurată în jurul gâtului teroristului şi i-o dădu lui Bayliss.

— Nu pot să calc pe piciorul ăsta…

— Asta e! Soarta! Trebuie să plecăm! Îmi iau echipamentul. Mişcă! mai zise străinul, după care se întoarse şi fugi pe o alee întunecată.

Bayliss îşi aruncă timorat casca în cabină, înfăşură eşarfa în jurul capului, se căţără pe marginea platformei şi sări pe piciorul sănătos. Şocul provocat de săritură îi trimise valuri de durere până în creier. Pe stradă se aflau o mulţime de localnici de toate vârstele, care păstrau însă distanţa, părând spectatorii unui joc violent.

Bayliss sări într-un picior până la portieră, o deschise şi din maşină căzu în praf un arab îmbrăcat cu cămaşă neagră. Deasupra ochiului

stâng avea o singură împuşcătură. Un al doilea terorist zăcea peste volan, având pe buze o spumă roşiatică. Abia închise Ricky portiera, că pe partea şoferului apăru americanul misterios, care trase cadavrul afară, lăsându-l să cadă pe asfalt. Ridică pistolul şi, fără să ochească, trase într-un bărbat de pe stradă. Îşi îndreptă apoi atenţia spre camioneta în care aruncă o geantă maronie, un AK-47 şi o puşcă M4. Urcă la volan şi camioneta rupse lanţul greu care bloca strada.

Ricky vorbi rar, creierul lui încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

— Trebuie să ne întoarcem… S-ar putea să mai fie supravieţuitori.

— Nu sunt. Eşti singurul.

— De unde ştii?

— Ştiu.

Tânărul ezită o clipă înainte să continue.

— Pentru că tu eşti lunetistul care i-a ucis pe tipii aia de la locul accidentului?

— Posibil.

Timp de un minut înaintară în linişte. Bayliss îşi îndreptă privirea spre munţi, apoi spre mâinile care-i tremurau şi în cele din urmă către şofer.

— Nu te uita la faţa mea! urlă străinul.

— Eşti american? întrebă soldatul, îndreptându-şi privirea către drum.

— Exact.

— Forţele Speciale?

— Nu.

— Marină? Faci parte din SEAL[6]?

— Nu.

— Force Recon[7]?

— Nu.

— Înţeleg. Eşti de la CIA sau ceva de genul ăsta…

— Nu.

— Atunci?

— Eram în trecere.

— Erai în trecere?! Îţi baţi joc de mine?

— Nu mai pune întrebări!

După mai bine de un kilometru, Bayliss întrebă:

— Care-i planul?

— Nu e niciun plan.

— Nu ai un plan?! În cazul ăsta, ce facem? Unde mergem?

— *Am avut* un plan, dar tu nu făceai parte din el, aşa că nu mă freca la cap.

— Am înţeles, să trăiţi! zise tânărul după un moment de tăcere. Planurile sunt supraestimate.

După încă un minut, Bayliss se uită la vitezometru şi observă că

mergeau pe drumul acoperit de pietriş cu aproape o sută de kilometri pe oră.

— Ai nişte morfină în geantă? întrebă soldatul. Mă doare îngrozitor de rău piciorul.

— Îmi pare rău, puştiule, dar am nevoie să fii lucid. Va trebui să conduci.

— Poftim?!

— Tragem pe dreapta când ajungem în zona deluroasă. Eu cobor, iar voi doi vă continuaţi drumul.

— Cum rămâne cu tine? Avem o bază securizată de operaţiuni în Tal Afar. Spre ea ne îndreptam când am fost loviţi. Putem să mergem împreună acolo.

Poate că baza era austeră şi izolată, dar mult mai bine echipată să facă faţă atacatorilor decât o camionetă aflată pe un drum deschis.

— *Voi* puteţi să mergeţi acolo. Eu, nu.

— De ce?

— E o poveste lungă. Nu mai pune întrebări, soldat. Ai uitat?

— Frate, de ce ţi-e teamă? O să-ţi dea o medalie sau un rahat de genul ăsta pentru ce ai făcut.

— O să-mi dea un rahat.

Câteva minute mai târziu ajunseră la poalele munţilor Sinjar.

Străinul scoase camioneta de pe drum şi o parcă printre câţiva curmali prăfuiţi. Coborî, luă geanta şi puşca M4, după care îl ajută pe soldat să treacă în locul lui, la volan. Bayliss gemu de durere.

Străinul îl verifică apoi pe soldatul din remorcă.

— E mort, zise fără nicio emoţie.

Îi scoase în grabă vesta antiglonţ şi uniforma, lăsându-l doar în chiloţi şi maiou. Lui Bayliss i se zbârli pielea pe el din cauza tratamentului la care era supus camaradul său, dar nu zise nimic. Omul ăsta… sau ce dracului era… supravieţuise aici, în ţara bandiţilor, datorită vitezei de reacţie, nu a emoţiilor.

Străinul aruncă echipamentul în spatele unui curmal.

— Va trebui să-ţi foloseşti piciorul stâng pentru frână.

— Da, domnule.

— Baza de operaţiuni se află în nord, la aproximativ cincisprezece kilometri. Ţine Kalaşnikovul în poală şi încărcătoarele lângă tine. Dă-te la fund pe cât posibil.

— Ce înseamnă asta?

— Fii discret. Nu merge cu viteză, nu ieşi în evidenţă, rămâi cu chipul acoperit cu *keffiyeh*.

— Am înţeles, să trăiţi!

— În cazul în care nu poţi evita un contact, trage în orice nu-ţi place. Adună-te, puştiule! Va trebui să fii periculos în următoarea jumătate de oră, dacă vrei să supravieţuieşti.

— Să trăiţi! Cum rămâne cu dumneavoastră?

— Eu sunt deja periculos.

Soldatul Ricky Bayliss făcu o grimasă şi strânse din dinţi de durere, dar nu se uită la străin.

— Oricine ai fi… îţi mulţumesc.

— Mulţumeşte-mi ducându-te dracului acasă şi uitând de faţa mea.

— Am înţeles! Erai în trecere.

Soldatul ieşi dintre pomi şi intră pe drum. Se uită scurt în oglinda retrovizoare, dar căldura şi praful îl împiedicară să-l zărească pe străin.

TREI

Pe Bayswater Road, în Londra, se află o clădire comercială cu şase etaje, cu vedere spre Hyde Park şi Kensington Gardens. La ultimul etaj al clădirii albe este un apartament mare care adăposteşte birourile Serviciilor de Securitate Cheltenham, o firmă particulară ce are contracte cu ofiţeri de securitate şi oferă personal pentru pază şi servicii strategice corporaţiilor din Marea Britanie şi din zona de vest a Europei. SSC – cum e cunoscută – fusese concepută, fondată şi condusă fără întrerupere de un englez de şaizeci şi opt de ani: Sir Donald Fitzroy.

Acesta petrecuse o mare parte din ziua de miercuri muncind din greu, dar acum îşi propusese să lase deoparte misiunile. Îşi luă un răgaz ca să-şi limpezească gândurile şi bătea darabana cu degetele grăsuţe în birou. Nu avea timp pentru bărbatul care aştepta politicos afară, lângă secretara lui – o problemă presantă îi solicita toată atenţia –, dar nu-l putea refuza pe vizitator. Problema lui Fitzroy trebuia să mai aştepte.

Tânărul sunase în urmă cu o oră şi-i spusese secretarei că trebuie neapărat să-i vorbească domnului Fitzroy despre o chestiune importantă. Apelurile de genul ăsta erau ceva obişnuit în birourile SSC. Ce era neobişnuit, şi motivul pentru care Fitzroy nu-i putea cere tânărului să revină altă dată, era faptul că vizitatorul lucra pentru LaurentGroup, o corporaţie-mamut franceză. Aceasta se ocupa de transport pe mare şi pe uscat, inginerie, soluţii pentru extracţia petrolului, gazelor şi mineralelor, având filiale în Europa, Asia, Africa şi America de Sud. Era cel mai important client al lui Fitzroy şi, chiar şi numai din acest motiv, nu-l putea expedia pe tânăr cu scuzele de rigoare, indiferent ce alte probleme trebuiau rezolvate.

Firma lui Fitzroy asigura securitatea birourilor LaurentGroup în Belgia, Olanda şi Marea Britanie şi, oricâţi bani i-ar fi adus, Fitzroy ştia că erau doar o picătură într-un ocean comparativ cu bugetul anual al companiei franceze. Era bine ştiut în cercurile celor care se ocupau de securitate că LaurentGroup îşi conducea propriul departament de securitate într-o manieră descentralizată, angajând localnici pentru majoritatea misiunilor grele din toate ţările unde corporaţia deţinea proprietăţi. Asta însemna ceva inofensiv, ca verificarea secretarelor dintr-un birou din Kuala Lumpur, dar includea şi misiuni mai abjecte, precum să-i rupă picioarele unui docher din Bombay sau o grevă cu probleme în Gdansk.

Bineînţeles că, din când în când, directorii de la birourile din Paris ale lui Laurent voiau ca o problemă să fie rezolvată definitiv, iar Fitzroy ştia că au oameni şi pentru aşa ceva.

Majoritatea corporaţiilor multinaţionale care lucrau în regiuni ale lumii unde erau mai mulţi bandiţi decât poliţişti aveau nişte afaceri murdare. În acele regiuni existau mai mulţi oameni înfometaţi care voiau să muncească decât persoane educate care doreau să organizeze şi să implementeze reforme. Da, majoritatea multinaţionalelor foloseau metode care nu ar fi făcut niciodată subiectul unei informări în consiliu sau care n-ar fi apărut pe raportul financiar anual, dar LaurentGroup era cunoscută ca o companie dură atunci când venea vorba de bunurile de preţ şi resursele Lumii a Treia.

Iar asta nu afecta defel preţul acţiunilor.

Donald Fitzroy hotărî să lase deoparte cealaltă problemă, apăsă pe butonul interfonului şi-i ceru secretarei să-l invite pe oaspete.

Primul lucru pe care-l observă fu costumul tânărului. Era lucrat manual, în Londra: un Huntsman, croit la Savile Row, şi asta spunea multe despre vizitator. Sir Donald era fidel firmei Norton&Sons, spilcuit, dar un pic mai puţin sobru; cu toate acestea, aprecia stilul tânărului. Dintr-o singură privire, englezul decise că vizitatorul era avocat, educat şi american, deşi manierele şi comportamentul erau cele ale unui britanic.

— Nu-mi spuneţi, domnule Lloyd; lăsaţi-mă să ghicesc, zise Fitzroy, traversând biroul cu un zâmbet graţios pe buze. Aţi făcut dreptul pe undeva pe aici? King's College, bănuiesc. Poate după universitatea pe care aţi absolvit-o acasă, în State. M-aş aventura să spun Yale, dar mai întâi trebuie să vă aud vorbind.

Tânărul rânji şi-i întinse mâna cu manichiură perfectă.

— Aşa e, am fost la King's College, dar acasă am absolvit Princeton.

Îşi strânseră mâinile, după care Fitzroy îl conduse spre un fotoliu.

— Da, acum îmi dau seama. Princeton, zise britanicul, aşezându-se pe un scaun de cealaltă parte a măsuţei de cafea.

— E impresionant, Sir Donald. Bănuiesc că aţi învăţat să evaluaţi oamenii datorită profesiei.

Fitzroy ridică din sprâncenele albe şi stufoase în timp ce turnă cafeaua dintr-un ceainic de argint.

— A apărut un articol despre mine, în urmă cu un an sau doi, în *The Economist.* Probabil că aţi găsit acolo câteva detalii despre cariera mea în slujba Coroanei.

— Vinovat! recunoscu tânărul, după ce sorbi din cafea. Treizeci de ani în MI5[8], majoritatea petrecuţi în Ulster, în timpul conflictului etno-naţionalist din Irlanda. Apoi aţi trecut la securitatea companiilor. Cred că articolul flatant v-a fost de folos.

— Aşa e, admise Fitzroy cu un zâmbet exersat.

— Trebuie să mai recunosc şi faptul că sunt aproape sigur că nu am întâlnit un cavaler cinstit până la Dumnezeu.

— E ceea ce spunea fosta mea soţie despre mine în cercul nostru de

prieteni, râse tare Fitzroy. Îi plăcea să sublinieze că termenul se referă la amabilitate sau nobilitate – iar cum nu posed niciuna dintre aceste calităţi, considera că descrierea mi se potriveşte, zise englezul fără amărăciune.

Lloyd chicoti politicos.

— În mod normal, fac afaceri cu domnul Stanley, de la biroul vostru din Londra. Cu ce vă ocupaţi în cadrul LaurentGroup, domnule Lloyd?

— Vă cer scuze pentru insistenţa cu care am cerut o întâlnire, zise tânărul, după ce puse ceşcuţa pe tavă, şi că o să trec direct la subiect.

— Nicio problemă, tinere. Spre deosebire de mulţi englezi, mai ales de cei din generaţia mea, respect talentul pentru afaceri al americanilor. Fără îndoială, ceaiurile nesfârşite şi prăjiturile au afectat productivitatea britanicilor, aşa că lasă-mă pe mine să apreciez duritatea.

Tânărul american se aplecă în faţă.

— Graba mea are mai puţin de-a face cu faptul că sunt american, şi mai mult cu nevoile urgente ale firmei pentru care lucrez.

— Sper să vă pot fi de folos.

— Sunt sigur că veţi putea. Am venit să discut despre un eveniment care a avut loc în urmă cu douăzeci de ore, în Al Hasakah.

Fitzroy ridică privirea şi zâmbi.

— M-ai prins, tinere. Admit că nu cunosc numele.

— Este o localitate în estul Siriei, domnule Fitzroy.

Lui Donald îi dispăru zâmbetul exersat. Tăcut, aşeză uşor ceaşca pe farfurioară şi le lăsă pe masă.

— Încă o dată, vă cer scuze pentru felul în care am dat buzna, dar timpul nu e nici măcar crucial, e aproape inexistent în povestea asta.

— Ascult, zise Fitzroy, al cărui zâmbet cald din urmă cu zece secunde era acum mort şi îngropat.

— Aseară, în jurul orei opt, ora locală, un asasin i-a luat viaţa doctorului Isaac Abubaker. După cum probabil ştiţi, a fost ministrul Energiei în Nigeria.

— Curios, observă Fitzroy, care vorbi acum pe un ton mai puţin prietenos. Ai idee ce căuta un ministru nigerian în estul Siriei? Singura energie pe care o putea găsi acolo e cea a jihadiştilor care se adună în Irak ca să alimenteze conflictele.

Lloyd zâmbi.

— Bunul doctor era un musulman radical. E posibil să se fi aflat în zonă ca să ofere oarece sprijin material cauzei. Nu am venit să-l apăr sau să-i scuz acţiunile, ci pentru că sunt îngrijorat din cauza asasinului. Se pare că acesta a supravieţuit şi a fugit în Irak.

— Nefericită situaţie.

— Nu pentru asasin, care a fost bun. Mai bun decât bun. Cel mai

bun. E cel căruia i se spune Cameleonul.

— Un mit, comentă Fitzroy, aşezând picior peste picior.

— Nu-i un mit. E un om. E adevărat că are abilităţi fantastice, dar e un om în carne şi oase.

— De ce ai venit?

Tonul lui Fitzroy îşi pierduse farmecul patern de mai devreme.

— Am venit pentru că tu eşti intermediarul lui.

— Ce fac?!

— Îl dirijezi. Tu te ocupi de contractele lui, îi asiguri logistica, aduni plăţile şi-i virezi banii în contul bancar.

— Unde ai auzit prostiile astea?

— Sir Donald, dacă aş avea timp, ţi-aş acorda politeţea pe care o meriţi; ne-am duela verbal, aş fenta şi m-aş eschiva. Ne-am lupta până când săbiile cuvintelor ar scoate scântei. Din nefericire, domnule, sunt presat îngrozitor de timp, motiv pentru care voi renunţa la amabilităţile impuse de o conversaţie, zise tânărul, strâmbându-se după ce sorbi din cafea. Ştiu că asasinul a fost cel numit Cameleonul şi mai ştiu că tu eşti şeful lui. Mă poţi întreba de unde ştiu, dar te-aş minţi, iar relaţia noastră din următoarele ore depinde de abilitatea de a vorbi sincer.

— Continuă…

— Aşa cum am spus, Cameleonul a trecut în Irak, dar nu a reuşit să iasă de acolo, pentru că s-a pus ca un fraier cu forţe insurgente. A ucis sau rănit cel puţin zece oameni, a salvat un soldat american din Garda Naţională şi a recuperat trupul altuia. Acum este fugar.

— De unde ştii că el l-a ucis pe doctorul Abubaker?

— Nimeni altcineva nu ar fi fost trimis într-o asemenea misiune, pentru că nimeni în lume nu ar fi putut planifica o astfel de lovitură.

— Şi, cu toate astea, spui că a făcut o greşeală prostească.

— Este evident că am dreptate. Cameleonul a făcut cândva parte din forţele operaţionale ale guvernului SUA. Ceva nu a mers bine, a fost vizat de CIA şi a început să se ascundă de foştii şefi. Lăsând la o parte relaţia proastă cu cei din Langley[9], Cameleonul rămâne un patriot. Nu a putut ignora faptul că s-a prăbuşit un elicopter american şi că au murit unsprezece soldaţi de-ai noştri fără să îi răzbune.

— Asta e dovada ta?

Lloyd îşi netezi o cută a costumului înainte să continue.

— Se ştia de ceva timp că a acceptat contractul şi că-l va ucide pe Abubaker. Atunci când bunul doctor a fost ucis, n-a fost nevoie să speculăm în privinţa identităţii ucigaşului.

— Îmi pare rău, domnule Lloyd. Sunt bătrân, aşa că va trebui să-mi explici pe îndelete. De ce ai venit în biroul meu?

— Firma pentru care lucrez e pregătită să tripleze suma pe care o plăteşte companiei tale dacă ne ajuţi să-l eliminăm pe Cameleon. Fără

să intru în detalii inutile, preşedintele Nigeriei ne cere să-l ajutăm să-l aducă în faţa justiţiei pe ucigaşul fratelui său.

— De ce LaurentGroup?

— Ăsta ar fi unul dintre detaliile inutile.

— Crede-mă că ar fi foarte util dacă vrei să continuăm această discuţie.

PATRU

Lloyd ezită şi dădu uşor din cap.

— Prea bine. Sunt două motive. În primul rând, firma mea are un aparat de securitate foarte puternic şi eficient, iar preşedintele crede că avem mijloacele necesare ca să rezolvăm această problemă. În trecut, am mai făcut mici servicii Nigeriei, dacă înţelegi ce vreau să spun. Clientul a fost mulţumit, adăugă Lloyd. În al doilea rând, Julius Abubaker crede că are un avantaj asupra noastră: eram pe cale să semnăm un contract important. Acesta era pe masa lui atunci când fratele său a fost ucis. Mandatul preşedintelui se încheie într-o săptămână şi ne-a dat timp până atunci să-l găsim pe asasinul fratelui său.

— Ce fel de contract are nevoie de aprobarea lui?

— Unul pe care nu ne permitem să-l pierdem. Sir Donald, ştiai că Nigeria nu numai că produce cantităţi mari de petrol, dar are şi rezerve incredibile de gaze naturale? Acestea sunt risipite, evaporându-se în atmosferă şi irosindu-se astfel treizeci de miliarde de tone anual. O pierdere inutilă de energie şi de profit.

— Iar LaurentGroup vrea aceste gaze?

— Bineînţeles că nu. Gazele naturale sunt o resursă care aparţine bunului popor nigerian. Însă doar noi avem tehnologia necesară pentru extragerea lor, pentru conductele prin care să fie transportat gazul lichefiat în portul din Lagos, apoi la rafinăriile din containerele noastre cu pereţi dubli şi temperatură controlată şi pentru prelucrarea lui. Am alocat patru ani şi peste trei sute de milioane de dolari acestui proiect. Am construit nave, am dezvoltat şantiere navale ca să construim mai multe nave şi am negociat cumpărarea terenurilor pentru instalarea conductelor.

— Toate astea fără să aveţi un contract? Se pare că LaurentGroup are nevoie de alţi avocaţi.

Lloyd, care era unul dintre avocaţii LaurentGroup, se zbârli.

— *Am avut* un contract cu Abubaker. Oamenii lui au descoperit însă o portiţă. Am rezolvat nefericita scăpare şi mai era nevoie de o fluturare de stilou să parafăm înţelegerea şi să începem operaţiunile. Dar, în momentul acela, fratele preşedintelui a fost ucis de către asasinul tău.

— Tot nu văd legătura.

— Legătura e că – scuză-mi limbajul – preşedintele Abubaker este un jegos.

Fitzroy observă agitaţia tânărului avocat.

— Cred că am înţeles. Biroul vostru este vinovat de eroarea din contract şi şefii tăi te-au trimis să faci curat.

Lloyd îşi scoase ochelarii cu rame subţiri şi-şi masă uşor rădăcina nasului.

— A fost o mică scăpare care nu ar fi rezistat nici cinci minute într-un tribunal dintr-o ţară civilizată.

— Dar aveţi de-a face cu cea mai coruptă naţiune la nivel global…

— De fapt, e pe locul al treilea, dar ai dreptate, admise avocatul şi sorbi din nou din cafea. Abubaker ne ameninţă că dă afacerea unui competitor, o firmă care nici măcar nu a licitat. Competitorului i-ar trebui zece ani ca să ajungă la nivelul nostru de infrastructură şi de cunoştinţe în domeniu, iar Nigeria ar pierde miliarde de dolari în acest timp.

— Ca şi LaurentGroup.

— Să fim serioşi; nu suntem societate de caritate pentru guvernul nigerian. Propriile interese primează; am vrut numai să subliniez beneficiile pe care amărâtul popor nigerian le va pierde dacă nu voi reuşi să-l găsesc şi să-l ucid pe Cameleon.

— Dacă amărâtul popor nigerian a rămas la fel de sărac, deşi are petrol de miliarde de dolari, nu-mi imaginez că nişte conducte pentru transportul gazului vor schimba ceva pentru el.

— Poate că ne îndepărtăm de subiect…

— Cum rămâne cu cel care a încheiat contractul? De ce nu îl urmăreşte preşedintele pe el? Dacă informaţiile voastre sunt corecte, atunci Cameleonul nu a fost decât un executant.

Lloyd zâmbi fără umor.

— Aşa cum bine ştii, cel care l-a plătit a murit în urmă cu câteva luni într-un accident de avion. Cameleonul ar fi putut şi ar fi trebuit să păstreze banii care-i fuseseră deja viraţi şi să uite de misiune. Asasinul tău a continuat-o însă, crezând probabil că face ceva nobil.

— Cum rămâne cu mine? Dacă aveţi impresia că sunt implicat în asasinarea lui Isaac Abubaker, de ce nu mă eliminaţi şi pe mine?

— Ştim că individul care a cerut asasinarea a acţionat printr-un intermediar. Acesta, la rândul lui, a apelat la alt intermediar, care a negociat cu tine. Preşedintele Julius Abubaker nu are capacitatea necesară pentru a înţelege astfel de intrigi şi tot ce vrea e să-i fie adus capul asasinului. Atâta tot.

— Când spui că-i vrea capul… bănuiesc că vorbeşti la figurat.

— Aş vrea să fie aşa, Sir Donald. Nu, preşedintele a detaşat un om din garda sa personală în biroul meu, ca să verifice dacă-mi îndeplinesc misiunea. Acest om mi-a spus că trebuie să pună capul Cameleonului în gheaţă şi să i-l livreze preşedintelui într-un sac. Dracu' să-i ia de sălbatici! zise Lloyd ca pentru el.

— Nu-l puteţi mitui cumva pe preşedinte? întrebă Fitzroy, ştiind prea bine cum erau oferite contractele în Lumea a Treia.

Lloyd fixă cu privirea o pată de pe perete, părând dintr-odată mai

bătrân.

— Oh, am făcut-o deja. I-am dat maşini, târfe, droguri, case, ambarcaţiuni… E un câine nesăţios. I-am dat soarele şi luna pentru contractul din Lagos, dar chiar şi aşa, negociază acum cu competitorul nostru. Singurul gest pe care-l putem face numai noi este să-i aducem capul celui care i-a asasinat fratele şi este singurul motiv pentru care ne mai păsuieşte.

— Dacă Abubaker e aşa un tiran, de ce renunţă de bunăvoie la mandat?

— Este deja obscen de bogat, explică avocatul, fluturând din mână. Şi-a jefuit ţara şi acum a venit vremea să se bucure de tot ce a adunat.

— De aceea te afli aici…

— Exact. Încă o dată, îmi pare rău pentru lipsa de politeţe cu care am abordat subiectul, dar ştiu că viitoarele contracte pe care le vom încheia cu Serviciile de Securitate Cheltenham vor compensa pierderea unui asasin, fie el unul foarte bun.

— Domnule Loyd, angajez flăcăi care sunt foarte… deosebiţi. Ei reacţionează foarte bine la atitudini de loialitate şi încredere şi au un simţ aparte al onoarei. Acesta din urmă este uneori greşit înţeles, dar îi conduce. Nu m-ar ajuta absolut deloc dacă aş renunţa la un om – cel mai bun om al meu – pentru nişte contracte.

— Dimpotrivă. Acest asasin plătit este un produs ca oricare altul, genul care are termen de expirare şase luni, un an… Nu mai mult de trei ani. După asta va fi mort sau schilod şi nu-ţi va mai aduce niciun profit. Eu îţi ofer siguranţă pe viaţă pentru firma ta.

— Nu-mi sacrific oamenii pentru afaceri.

— Înţeleg, zise Lloyd, după o scurtă pauză. În cazul ăsta, voi vorbi la Paris, poate reuşesc să îndulcesc… gustarea.

— Nu aroma gustării e cea care-mi displace, ci însăşi gustarea.

Lloyd se apleacă puţin şi, de această dată, se simţi o undă de ameninţare în vocea lui:

— Dacă nu o pot îndulci, voi fi nevoit să o arunc. Asasinul tău trebuie distrus! Aş prefera să folosesc o recompensă, dar sunt pregătit să folosesc şi bâţul.

— Te sfătuiesc să ai grijă, băiete. Nu-mi place direcţia în care merge conversaţia.

Cei doi bărbaţi îşi susţinură privirile câteva secunde, după care Lloyd continuă.

— Ştiu că ai o echipă de extragere care-l va salva în seara asta pe Cameleon. Vreau să le ordoni oamenilor tăi să-l omoare. Un singur apel şi un stimulent financiar ar trebui să ajungă ca să se termine totul rapid şi curat.

— De unde naiba ştii asta? se încruntă Fitzroy.

— Nu am libertatea de a dezvălui sursa.

— Blufezi! Nu ştii nimic.

— Îţi împărtăşesc un pic din ceea ce ştiu şi apoi decizi dacă blufez sau nu, zâmbi Lloyd. Am impresia că ştiu mai multe despre băiatul tău decât ştii tu. Numele lui real este Courtland Gentry, zis şi Court. Are treizeci şi şase de ani şi este american. Tatăl lui conducea o şcoală SWAT[10] lângă Tallahassee, Florida, unde a crescut Gentry. Băiatul s-a antrenat zilnic cu soldaţi. S-a antrenat cu echipe SWAT în tehnici de luptă încă de la şaisprezece ani. La optsprezece ani a intrat într-un anturaj dubios în Miami, a lucrat o vreme pentru un cartel columbian, moment în care a fost arestat în Key West pentru împuşcarea mortală a trei cubanezi, traficanţi de droguri în Fort Lauderdale. Un mare mahăr din CIA, care s-a antrenat la şcoala tatălui lui Court, l-a scos pe puşti din închisoare şi l-a trimis să lucreze cu o divizie secretă. Timp de câţiva ani a avut misiuni sub acoperire, în principal de obţinere a informaţiilor, până la 11 septembrie, când a fost mutat în Divizia de Activităţi Speciale, într-o agenţie care se ocupa de extrădări. Oficial, este cunoscută ca Detaşamentul Special Golf Sierra, neoficial – Echipa Teroristă.

— Ai inventat totul.

— A fost o echipă tactică alcătuită ad-hoc, continuă Lloyd ignorând întreruperea, ceea ce noi numim în lumea afacerilor „pe repede înainte”. Cu toate astea, erau cei mai buni dintre cei buni. Nu genul James Bond. Nu, aceşti tipi erau considerabil mai atraşi de pumnal şi mai puţin de uniformă. Timp de câţiva ani a fost cea mai bună echipă CIA. I-au ucis pe cei pe care nu i-am putut reforma, pe cei de la care nu ne aşteptam să scoatem informaţii folositoare şi pe cei a căror moarte aducea teama în minţile şi inimile teroriştilor. Apoi, în urmă cu patru ani, ceva a mers rău. Unii spun că s-a implicat politicul, alţii sunt convinşi că Gentry a dat-o în bară şi a dovedit că nu mai e de folos. Mai sunt unii care susţin că ar fi fost corupt. Indiferent de motiv, pe numele lui a fost emis un mandat. Apoi un ordin de împuşcare pe loc. A fost vizat de foştii colegi din Divizia de Activităţi Speciale. Gentry nu s-a lăsat însă cu una, cu două: a ucis câţiva foşti camarazi din Golf Sierra, care erau pe urmele lui, apoi s-a dat la fund. A petrecut un timp în Peru, Bangladesh, Rusia şi cine mai ştie pe unde. După şase luni a rămas fără bani. A intrat în sectorul privat, lucrând pentru tine şi făcând ceea ce ştia mai bine: să împuşte căpăţâni şi să taie gâtlejuri. Arme cu lunetă şi cuţite-fluture.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi apăru secretara lui Fitzroy.

— Mă scuzaţi, domnule. Aveţi un apel, zise ea scurt şi ieşi.

Fitzroy se ridică şi Lloyd îl urmă.

— Pot să aştept afară.

— Nu e nevoie. Am terminat.

— Faceţi o mare greşeală. Trebuie neapărat ca echipa de extragere

să-l termine pe Cameleon. Dacă nu consideraţi oferta destul de avantajoasă, dau câteva telefoane să văd ce se poate face. Ce *nu* pot face, domnule Fitzroy, e să mă întorc la angajatorii mei cu problema nerezolvată.

— Compania dumitale m-a judecat greşit, zise englezul, sătul de subiect. Eu nu pot fi mituit ca un dictator african.

Tânărul american îl privi cu severitate pe Donald.

— În cazul acesta, vă cer şi mai multe scuze.

Cei doi îşi strânseră mâinile, însă gestul prietenesc nu se reflectă şi în privirile lor. Lloyd se îndreptă spre uşă, dar se opri şi privi articolul înrămat de pe perete. „Fostul spion se transformă în magnat al securităţii corporaţiilor”.

— Minunat articol. Conţine o mulţime de informaţii, zise americanul.

Îşi îndreptă apoi privirea către fotografia unui Fitzroy mai tânăr, alături de soţie şi de fiul adolescent.

— Fiul dumitale are acum două fete, nu-i aşa? Locuieşte aici, în Londra, într-o casă din Sussex Gardens, dacă îmi amintesc bine ce scria în articolul din *The Economist.*

— Asta nu era în articol!

— Nu? ridică din umeri americanul. Înseamnă că am citit altundeva. O zi bună, Sir Donald. Păstrăm legătura. E posibil să primeşti un pachet peste o oră, adăugă, după care ieşi.

Fitzroy rămase singur câteva momente în birou. Nu se speria uşor, dar de data asta simţi neîndoielnic fiori reci de spaimă.

CINCI

Mai erau două ore până la răsărit, dar aerodromul abandonat fierbea deja. Greoaia aeronavă Lockheed L-1oo aflată la capătul pistei porni motoarele la ralanti, cu luminile stinse, pentru a nu fi detectată de la distanţă, iar piloţii stăteau în scaunele lor, cu mâinile tremurând pe manşă. Elicele împrăştiau praf uscat şi nisip în feţele arse de vânt ale celor cinci bărbaţi care aşteptau pe asfaltul de la capătul rampei coborâte a avionului. Toate privirile erau aţintite spre sud, dincolo de micul terminal, de gardul de sârmă, spre infinitul întunecat din vestul Irakului.

Deşi cei cinci stăteau unul lângă altul, comunicarea normală era imposibilă. Chiar şi la ralanti, cele patru motoare ale aeronavei umpleau aerul cu un zumzet constant şi făceau să trepideze pământul. Dacă nu ar fi avut staţiile Harris Falcon pentru mică distanţă şi microfoanele, cuvintele lor s-ar fi pierdut în eter ca şi peisajul dezvăluit prin ochelarii cu infraroşii.

Markham pipăi arma automată Heckler & Koch atârnată la piept şi apăsă pe butonul staţiei radio.

— Întârzie.

Perini îşi lipi buzele de tubul de pe umăr şi trase un strop de apă încălzită din plosca pe jumătate goală aflată în rucsacul de pe spate. Scuipă însă mare parte din ea pe nisipul încins, în faţa bocancilor. Puşca Mossberg i se clătina leneş în mâna dreaptă.

— Dacă se presupune că nenorocitul ăsta e mare rahat, cum se face că nu se salvează la timp?

— Nenorocitul ăsta e în regulă. Cameleonul are un motiv întemeiat dacă întârzie, zise Dulin, care stătea cu mâinile în şolduri şi cu arma automată la piept.

— Fiţi pe fază. E doar o operaţiune simplă. Îl luăm, îl trecem peste graniţă şi apoi uităm că l-am văzut vreodată.

— Cameleonul, zise cu reverenţă McVee, e tipul care l-a ucis pe Miloşevici. S-a strecurat într-o închisoare a Naţiunilor Unite şi l-a otrăvit pe câinele ăla.

Arma lui, o mitralieră MP5, atârna de o curea, cu ţeava la care avea montat un amortizor gros îndreptată spre asfalt. Soldatul îşi sprijini cotul de patul ei.

— Nu, frate, îl contrazise Perini. Ai înţeles greşit. L-a ucis pe cel care-l omorâse pe Miloşevici. Ăsta avea de gând să divulge numele oficialilor Naţiunilor Unite care-l ajutaseră cu genocidul din Bosnia şi Herţegovina. Cei din ONU au trimis un om ca să-l otrăvească, iar Cameleonul l-a omorât pe asasin după aceea, îl lămuri el, apoi mai luă şi scuipă o gură de apă caldă. Cameleonul e un fiu de căţea fără milă.

Nu-i pasă şi nu-i e frică.

— A întârziat, asta a făcut, repetă Markham declaraţia de mai devreme.

Dulin se uită la ceas.

— Fitzroy ne-a spus că e posibil să aşteptăm şi că probabil va trebui să luptăm. Orice jihadist aflat pe o rază de cincizeci de kilometri îl vânează pe Cameleon.

— Am auzit ce treabă a făcut în Kiev, zise Barnes, care rămăsese tăcut până acum.

Bărbatul merse până la capătul rampei şi scrută întunericul cu ajutorul lunetei puternice a armei de asalt M4.

— Prostii! izbucni Dulin şi alţi doi camarazi aprobară.

— Eu aşa am auzit, că acest Cameleon a făcut totul de unu' singur, i se alătură McVee lui Barnes.

— Nu avea cum, îi contrazise Markham. Operaţiunea din Kiev nu putea fi dusă la capăt de un singur om. A fost o echipă specială, formată din cel puţin doisprezece oameni.

— Am auzit că a fost un singur lunetist – şi acela a fost Cameleonul, clătină din cap Barnes.

— Nu cred în magie, replică Markham.

Chiar atunci se auziră nişte trosnete în căşti şi Dulin le făcu semn cu mâna camarazilor să tacă, după care apăsă butonul staţiei.

— Repetă ultima transmisiune.

Alt trosnet, după care se auziră cuvinte disparate.

— Treizeci de secunde… mişcă… urmărire.

Vocea era necunoscută, dar mesajul era clar.

— El era? întrebă Barnes.

Nimeni nu putea spune.

Se auziră din nou pârâituri, apoi vocea mai clară, şi soldaţii se uitară spre poarta deschisă a micului aerodrom.

— Vin în viteză! Nu trageţi!

— Semnalul e intermitent, vorbi Dulin. Unde te afli?

— …nord-vest.

Chiar atunci se auzi un claxon dinspre nord. Ei scrutaseră orizontul spre sud până atunci. Îşi întoarseră capetele şi armele în direcţia din care venise sunetul şi văzură o camionetă civilă, cu un far spart, care înainta cu viteză prin nisip, direct spre avion.

— Am companie, se auzi din nou în căşti, după care apărură nişte faruri.

Mai întâi două, apoi patru, apoi şi mai multe.

Dulin analiză situaţia într-o secundă şi urlă către echipajul său:

— Pe rampă!

Erau toţi cinci la bord, iar L-1oo începuse să ruleze pe pistă când un bărbat cu echipamentul şi vesta de salvare prăfuite sări pe rampă. McVee îl prinse de mână şi-l trase pe platforma înclinată, iar Markham lovi maneta care activa rampa. Dulin îi dădu un ordin pilotului şi cele patru motoare turbo începură să tureze.

Odată rampa ridicată, soldatul căzu în genunchi în mijlocul cabinei goale. Arma M4 îi atârna la piept, din cartuşieră lipsea mare parte din muniţie, iar tunica maro era sfâşiată în câteva locuri. Chipul bărbatului era acoperit de ochelari de protecţie, dâre de vopsea de camuflaj şi broboane de sudoare. Îşi scoase casca şi îi dădu drumul pe podeaua înclinată. Din părul castaniu îi ieşeau aburi, iar din barbă îi cădeau picături de transpiraţie ca dintr-un robinet defect.

Dulin îl ridică pe Cameleon de pe podea şi-l aşeză pe banchetă. Îi prinse centura de siguranţă, după aceea se aşeză lângă el.

— Eşti rănit?

Bărbatul clătină din cap.

— Dă-mi voie să te ajut să-ţi scoţi echipamentul, strigă Dulin ca să acopere zgomotul motoarelor.

— Îl păstrez.

— Cum vrei. E un zbor de numai patruzeci de minute. Odată ajunşi în Turcia, mergem la o ascunzătoare, iar mâine-noapte vei primi instrucţiuni de la Fitzroy. Până atunci te păzim noi.

— Apreciez, reuşi el să răspundă.

Nu-şi ridicase privirea din podea, iar braţele îi atârnau peste arma care-i spânzura agăţată de gât.

Ceilalţi patru bărbaţi se aşezară pe banchetele aflate de-a lungul fuzelajului şi îşi prinseră centurile de siguranţă. Cu toţii îl cercetau cu privirea, încercând fără succes să accepte faptul că în faţa lor se afla cineva care avea puteri supranaturale.

Cameleonul şi Dulin stăteau lângă un paiet cu echipamente, prins cu chingi de podea.

— Am să-l anunţ pe Fitzroy că am decolat, zise Dulin. Îţi aduc nişte apă. Mă întorc imediat, continuă el, îndreptându-se spre cabină cu telefonul în mână.

Abia trecuse de trei dimineaţa în Londra şi, la etajul al şaselea al clădirii albe din Bayswater Road, un bărbat cărunt bătea darabana cu degetele pe birou. Era palid şi transpiraţia îi şiroia pe gâtul cărnos, umezindu-i cămaşa din bumbac egiptean.

Telefonul prin satelit cârâi din nou.

Bărbatul se uită pentru a douăzecea oară la fotografia înrămată de pe birou. Fiul lui, acum în vârstă de patruzeci de ani, stătea într-un hamac pe o plajă, alături de frumoasa lui soţie. În poala fiecăruia se afla câte una din fetiţele lor gemene. Toţi zâmbeau.

Fitzroy îşi luă privirea de la poză şi se uită la fotografiile pe care le ţinea în mâna durdulie. Şi la ele se uitase de douăzeci de ori. Erau aceleaşi patru personaje, aceeaşi familie, deşi acum gemenele erau un pic mai mari.

Era genul obişnuit de supraveghere: familia în parc, gemenele la şcoala din apropiere de Grosvenor Square, nora împingând căruciorul cu cumpărături la ieşirea din magazin… Analizând unghiurile şi distanţa de la care fuseseră făcute instantaneele, Fitzroy înţelese mesajul fotografului: puteau pune oricând mâna pe cei patru.

Aşa cum îl ameninţase Lloyd, familia lui putea fi găsită oricând.

Telefonul cârâi pentru a treia oară.

Fitzroy expiră cu năduf şi aruncă fotografiile pe podea, apoi înşfăcă aparatul care cârâia înnebunitor.

— Standstill. Mă auzi, Fullcourt?

— Tare şi clar, Standstill, răspunse Dulin, ţinând receptorul presat pe ureche ca să acopere zgomotul motoarelor. Tu mă auzi?

— Tare şi clar. Raportează!

— Avem *pachetul* şi l-am scos din zonă.

— Am înţeles. În ce stare e?

— Arată ca un rahat, domnule, dar spune că e pregătit.

— Am înţeles. Aşteaptă.

Dulin îşi trecu degetele înmănuşate peste obraji şi se uită în spate, la cei patru camarazi. Privirea lui se opri apoi asupra Cameleonului, care stătea la capătul unei banchete. Ochelari de protecţie şi dâre de vopsea de camuflaj. Atât vedea Dulin, dar îşi dădea seama că omul e epuizat. Se sprijinise cu spatele de fuzelaj şi ţinea strâns în braţe arma M4. Se uita în gol. Oamenii lui Dulin se aflau la dreapta Cameleonului, unul lângă altul, la distanţă de *pachet*.

Donald Fitzroy reveni treizeci de secunde mai târziu.

— Fullcourt, sunt Standstill. A intervenit o schimbare. Tu şi

oamenii tăi veţi fi plătiţi pe măsură, desigur.

Dulin se încruntă.

— Am înţeles, Standstill. Pune-mă la curent cu detaliile acestei operaţiuni speciale.

— Anulez livrarea *pachetului.*

— Negativ, Standstill. Nu ne putem întoarce pe aerodrom. E plin de inamici şi…

— Nu m-am referit la asta, Fullcourt. Vreau să… distrugi *pachetul.*

— Fullcourt către Standstill. Repetă.

Vocea din receptor se schimbase; era mai puţin detaşată şi mai umană.

— Am o… problemă… aici, Fullcourt.

— Da, presupun că ai.

— Trebuie lichidat!

Dulin îşi sprijini capul pe mână şi începu să se bată uşor cu degetele pe obraz.

— Eşti sigur? E unul de-ai noştri.

— Ştiu.

— Şi eu sunt unul de-al tău!

— E complicat, prietene. Nu aşa fac afaceri de obicei…

— Nu-i normal.

— Aşa cum am spus, veţi fi recompensaţi pentru această deviere de la plan.

— Cu cât? întrebă Dulin, privind fix *pachetul.*

Cinci minute mai târziu, Dulin se uită la oamenii lui, după care răsuci butonul staţiei radio şi vorbi.

— Nu spuneţi nimic. Daţi din cap dacă mă auziţi.

Privirile lui Barnes, McVee, Perini şi Markham se îndreptară spre Dulin şi ei dădură din cap la unison. Cameleonul stătea impasibil, privind fix spre paletul pe care era aşezat echipamentul.

— Ascultaţi. Standstill ne-a ordonat să scăpăm de *pachet.*

La distanţă de zece metri în cabina bine luminată, Dulin observă şocul de pe chipul oamenilor lui.

— Nu mă întrebaţi, băieţi. Sunt doar un angajat.

Cei patru se uitară la *pachet,* care stătea cel mai aproape de rampă, prins cu centura de siguranţă, cu puşca M4 strânsă la piept şi cu chipul bărbos îndreptat spre podea.

Îşi întoarseră privirea spre liderul lor şi încuviinţară lent.

ŞASE

Court Gentry stătea singur în apropierea rampei avionului, ascultând motoarele şi încercând să-şi recapete suflul. Fundul lui era pe bancheta masivă a avionului L-100-30, dar mintea îi rămăsese pe pământ, în întuneric, în nisip.

În rahat.

Soldatul din dreapta lui se ridicase şi venise lângă el, privindu-l. Gentry observă că liderul îşi aranja echipamentul. Se uită apoi la ceilalţi, dar privirea îi reveni la soldatul de lângă peretele de compartimentare.

Ceva nu era în regulă.

Liderul stătea drept, cu o expresie de concentrare, deşi nu privea la ceva anume. Avea pe piept arma MP5 şi îşi aranja mănuşa de pe mâna dreaptă.

Buzele i se mişcau. Vorbea în staţia radio, transmiţând mesaje oamenilor lui.

Gentry se uită la propria staţie. Era setată pe acelaşi canal ca şi restul echipei, dar nu auzea transmisia.

Ciudat.

Court se întoarse către cei trei bărbaţi care stăteau aproape de el. După postura şi expresiile faciale îşi dădu seama că, la fel ca şi liderul lor, nu erau tensionaţi din cauza misiunii din zona de extragere. Nu, se mişcau şi arătau ca şi cum se pregăteau să intre *acum* în acţiune. Gentry petrecuse şaisprezece ani în misiuni sub acoperire, studiase chipuri şi evaluase ameninţări. Ştia cum arată un agent când se încheie misiunea şi cum arată unul care se pregăteşte să intre în acţiune.

Îşi desfăcu pe furiş curelele care-l ţintuiau de banchetă şi se întoarse uşor spre soldaţi.

Dulin stătea în continuare lângă perete; nu mai transmitea, ci îl fixa cu privirea pe Gentry.

— Ce s-a întâmplat? strigă acesta ca să acopere zgomotul motoarelor. Orice ai de gând, ar trebui să…

Markham se răsuci brusc pe banchetă, ţintuindu-l cu pistolul pe Cameleon. Gentry se aruncă însă sub bancă, încercând să se adăpostească în spatele paletului pe care era stivuit echipamentul.

Lupta începuse. Nu mai conta că Gentry habar nu avea de ce salvatorii se întorseseră împotriva lui. Nu avea de gând să irosească substanţă cenuşie ca să analizeze această întorsătură de situaţie.

Court Gentry ucidea oameni.

Aceştia erau oameni şi asta era tot ce conta.

Markham trase cu un pistol Sig Sauer, dar rată. Înainte să se facă

nevăzut în spatele încărcăturii, Gentry îi văzu pe Markham şi pe Barnes cum îşi desfac rapid curelele.

McVee era singurul aflat în stânga lui Gentry când acesta se ghemui în spatele paletului din lemn, la doar un metru distanţă de uşa carlingii. Dulin era în picioare, iar ceilalţi trei soldaţi se aflau în dreapta lui. Court ştia că, dacă-l doboară pe cel din stânga, elimină una dintre ameninţări, aşa că se lăsă pe umărul stâng, ridică puşca M4 şi trase o rafală lungă. Capul soldatului cu ochii căscaţi larg se izbi de perete şi scăpă arma din mâini.

McVee căzu pe banchetă, mort.

Gentry îl ucisese, dar habar nu avea de ce.

Imediat, începură să tragă toţi cei din spatele avionului; patru arme trimiteau gloanţe spre zona în care se afla Gentry.

Court se ghemui în spatele echipamentului, în timp ce din peretele fuzelajului găurit de gloanţe se auzeau şuierături. Aeronava se depresuriza, dar cei din cabină nu aveau cum să audă şuierăturile. Auziră însă cu siguranţă împuşcăturile, pentru că dirijară avionul într-o zonă cu aer mai dens, ca să reducă diferenţa de presiune, sperând că aeronava lor nu se va rupe în bucăţi.

Botul coborât al avionului formă un mediu aparent imponderabil pentru Gentry şi cei patru posibili asasini. Court se ridică şi părăsi adăpostul relativ sigur, se rostogoli într-o serie de salturi, apoi ateriză în cele din urmă pe tavanul cabinei şi se strecură cu spatele spre rampă, în punctul cel mai înalt al compartimentului.

Doi dintre puşcaşi traseră în acelaşi timp.

Gentry simţi izbitura celor două gloanţe de nouă milimetri în vesta de protecţie. Forţa impactului îl dezechilibră un moment, dar din poziţia în care se afla, complet cu capul în jos, văzu că unul dintre soldaţi nu-şi desfăcuse curelele şi trăgea disperat în aer, străpungând peretele din dreapta lui Gentry.

Omul era o ţintă sigură.

Gentry îl împuşcă pe Perini în ţeastă. Trupul acestuia se înmuie, iar mâinile şi picioarele i se bălăngăniră când avionul începu să coboare rapid.

În următoarele zece secunde, cei patru bărbaţi rămaşi în viaţă atârnară în aer ca şosetele puse la uscat. Dulin, şeful echipei, era mai jos decât ceilalţi. Reuşise să se agaţe de nişte chingi şi-şi trecuse braţul în jurul lor, iar acum încerca să-l nimerească pe Gentry, aflat la zece metri deasupra lui. Însă Markham şi Barnes se tot loveau de Gentry în

timp ce se roteau necontrolat prin aer. Recurgeau la paturile armelor, bocanci şi pumni de fiecare dată când se aflau prea aproape ca să poată trage.

Deşi aveau senzaţia de imponderabilitate, soldaţii cădeau de fapt odată cu avionul care se îndrepta cu viteză maximă spre pământ. Erau însă înconjuraţi de pereţi de metal, aşa că nu aveau cum să-şi dea seama că se prăbuşeau ca bolovanii.

În haosul creat de urlete şi de imponderabilitate, Court se răsuci din nou şi scăpă puşca din mână, iar cureaua cu care era prinsă îi alunecă peste cap. Scoase pistolul Glock 19, îl ridică şi dădu să tragă, când simţi arsura unui glonţ în coapsa dreaptă. Impactul îi azvârlise piciorul în spate de parcă l-ar fi izbit cu barosul. Ignoră rana şi-şi redobândi echilibrul pe rampă. Se uită spre tavan, care acum era de fapt podea, şi-l văzu pe Dulin. Liderul echipei îşi ţinea un braţ în jurul unor chingi şi arma automată deasupra capetelor celorlalţi, îndreptată spre Cameleon. Court trase şase gloanţe şi îl nimeri pe Dulin în partea de jos a corpului şi în vintre.

Gentry se întoarse apoi spre Barnes şi Markham, ultimele două ţinte, dar îi apăru în faţă cadavrul lui McVee. Exact atunci pilotul decisese probabil că văzuse destul nisip în faţa ochilor şi reuşi să ridice aparatul. Toţi pasagerii din spate, vii sau morţi, căzură şi se loviră de podeaua din oţel şi se rostogoliră ca nişte bile de bowling. Lui Court îi zbură pistolul din mână când căzu, iar durerea din picior îi tăie răsuflarea.

Se rostogoli către plasa care acoperea unul dintre pereţii frontali şi fu cât pe ce să se agaţe de ea când pilotul făcu o nouă manevră. Gentry fu împins înainte preţ de câteva clipe, dar podeaua se înclină la peste patruzeci şi cinci de grade, iar el ajunse lângă corpul inert al lui Dulin, trecând razant cu degetele pe lângă chingi.

Atunci Court se trase înapoi, se răsuci pe călcâie, apoi alunecă şi se rostogoli prin aer de-a lungul cabinei. Căzu pe şold şi durerea sfâşietoare din coapsa rănită îl lăsă fără aer. Asta nu era însă nimic faţă de ceea ce urmă atunci când Markham se prăbuşi peste el. Fiindcă se uita în altă parte, Markham păru chiar mai şocat de violentul impact decât Gentry, aşa că acesta din urmă profită şi-l strânse de gât cu ambele braţe. Cu o răsucire nemiloasă, îi rupse gâtul lui Markham, secţionându-i măduva spinării şi omorându-l pe loc.

Soldatul avea arma prinsă de gât, cu o curea cu o singură carabină. Court încercă să o desfacă, dar aceasta era bine fixată de vestă, aşa că ridică puşca peste umărului mortului şi o îndreptă către ultimul supravieţuitor din echipă. Acesta se cocoţa pe peretele cabinei, ajutându-se de picioarele unei bănci lungi ca de o scară, ca să ajungă la cambuză.

Court apăsă pe trăgaci, dar arma scoase numai un clinchet. Bâjbâi

prin buzunarul special al vestei lui Markham şi găsi un încărcător pe care-l vârî iute în MP-5. Era pregătit să tragă, însă ţinta lui dispăruse în cambuză. Avionul se înclină din nou şi Gentry reveni în poziţie normală. Se ascunse în spatele paletului cu echipamente şi aşteptă să apară Barnes.

Pe neaşteptate, se auzi un zgomot puternic şi rampa de sub el începu să se deschidă. Vântul urla. Din partea din faţă a cabinei, unde se refugiase, Barnes activase rampa. O clipă mai târziu, avionul începu să urce şi Court se agăţă instinctiv de plasa care fixa echipamentul. Barnes apăru lângă peretele de compartimentare cu o paraşută atârnată pe spate. Luase în considerare faptul că avionul se prăbuşea sau poate se temuse că piloţii fuseseră ucişi în schimbul de focuri. Acum se încleştase cu o mână de chingi, în timp ce cu cealaltă trăgea foc după foc spre Cameleon, în spatele căruia rampa se deschisese complet.

Court întinse mâna liberă şi reuşi să desfacă în ultima clipă arma de la gâtul lui Markham, înainte ca trupul acestuia să se rostogolească în hăul întunecat. Avionul continua să ia înălţime şi curând trupul lui McVee trecu pe lângă Gentry şi dispăru în noapte. Corpul lui Perini era ţintuit pe banchetă, în timp ce al lui Dulin era agăţat în chingi.

Gentry şi Barnes erau singurii supravieţuitori.

Court ţinu arma semiautomată în mâna dreaptă şi cu stânga apucă mai strâns plasa de pe paiet. Mănuşa îi aluneca însă peste degete şi ştia că nu va mai rezista mult în poziţia aceea. Încercă să-şi găsească o poziţie stabilă cu ajutorul bocancilor. Peste doar câteva secunde ar fi dispărut în gaura neagră ce i se căsca la picioare. Ştia că are o singură şansă, aşa că ridică arma lui Markham şi trase lung spre Barnes, lovindu-l în vesta de protecţie. Impactul îl făcu pe acesta să se lovească suficient de puternic cu capul de peretele din spatele lui încât să-şi piardă cunoştinţa. Unghiul de înclinare al aeronavei era acum de patruzeci şi cinci de grade şi Barnes, care se desprinse de chingi, căzu în genunchi şi se rostogoli spre rampă.

Gentry ştia că era singurul mod prin care putea părăsi aeronava avariată, aşa că dădu drumul plasei paletului şi se împinse cu putere în podea cu ajutorul bocancilor şi al genunchierelor. Sări în dreapta şi se agăţă de hamul paraşutei de pe spatele inconştientului Barnes şi împreună se prăbuşiră în golul întunecat.

Gentry se agăţă cu braţele de umerii lui Barnes şi-şi încrucişă picioarele în jurul trupului acestuia. În scurt timp, L-1oo dispăru de

deasupra lor şi vuietul motoarelor fu înlocuit de şuieratul vântului.

Mormăitul lui Court se transformă în urlet din cauza efortului pe care-l făcea să se ţină cât mai strâns posibil. Nu îndrăznea să se întindă după coarda care deschidea paraşuta. Întunericul era atât de adânc, încât, dacă s-ar fi desprins câtuşi de puţin, n-ar mai fi reuşit să revină la loc. Era aproape sigur că echipamentul acesta avea un dispozitiv care se activa automat la două sute cincizeci de metri dacă posesorul încă era în cădere liberă.

Gentry şi cel care încercase să-l ucidă continuară să se răsucească în bezna rece.

Court reuşi să se prindă bine de una dintre curelele paraşutei, aşa că îşi desprinse cealaltă mână ca să facă acelaşi lucru. Exact când îşi dădu drumul se auzi un piuit scurt, după care se deschise paraşuta de rezervă. Aceasta nu era însă făcută să susţină greutatea a doi oameni, dintre care unul se zbătea să se ţină cât mai bine, aşa că bărbaţii începură să se învârtă cu viteză în aer. După doar câteva secunde, Gentry vomită din cauza vertijului şi apoi cei doi se izbiră de pământ.

Pentru Court, impactul fu amortizat de trupul celuilalt, de care fusese prinsă paraşuta. Gentry îi verifică pulsul şi-şi dădu seama că Barnes era mort. Căzuse cu faţa în jos şi cu Gentry peste el.

Pe pământul tare, Cameleonul reuşi să-şi recapete controlul asupra stomacului, se apăsă puternic pe coapsa lovită, zvârcolindu-se de durere preţ de o clipă, şi apoi reuşi să se ridice. Primele raze de soare luminau timid orizontul în stânga lui, indicându-i estul.

Acum, că avea un reper, studie împrejurimile. Se afla pe un teren plat, la marginea unei văi line. În apropiere susura un izvor, iar în depărtare behăiau nişte capre. Soldatul mort zăcea pe pământ, iar paraşuta de care era prins flutura uşor în bătaia vântului. Court scotoci în echipamentul lui Barnes şi găsi mica trusă de prim ajutor prinsă de coapsa acestuia.

Se aşeză pe iarbă şi făcu tot posibilul să-şi oblojească rana în întuneric. Bănuia că avea mult de mers pe jos până la graniţă, aşa că voia să-şi bandajeze rana suficient de bine cât să se poată folosi de picior. Era o rană curată, glonţul intrase şi ieşise, şi nu existau vătămări majore vasculare sau ortopedice, nimic îngrijorător dacă era tratată şi el suporta câteva zile sau săptămâni senzaţia de disconfort. Vomită din nou, când deveni conştient de haosul din ultimele minute.

Se ridică apoi şi porni încet spre nord, spre Turcia.

ŞAPTE

Fitzroy stătea pe canapeaua din birou alături de Lloyd. Bătrânul asculta la telefonul prin satelit şi-l privea cu mânie pe tânărul avocat.

— Înţeleg, zise în receptor. Mulţumesc.

Încheie convorbirea şi puse uşor telefonul pe măsuţa din faţa lui.

Lloyd îl privea cu speranţă.

— Se pare că au murit toţi, spuse Fitzroy şi-şi lăsă privirea în pământ.

— Cine a murit? întrebă cu optimism avocatul.

— Toţi, mai puţin echipajul avionului. Mi s-a spus că a fost ceva vacarm în aeronavă. Aşa cum era de aşteptat, Courtland nu s-a dat bătut cu una, cu două. Pilotul a găsit două cadavre în spate, dar nici urmă de ceilalţi patru. Pereţii şi tavanul erau acoperite de sânge, iar în fuzelaj erau peste cincizeci de găuri de gloanţe.

— Firma mea va acoperi pagubele, îl asigură Lloyd, după care-şi drese glasul. Au găsit trupul lui Gentry? E posibil să fi supravieţuit?

— Se pare că nu. S-a pierdut mult echipament, iar avionul a zburat pe o distanţă mare cu rampa deschisă. Lipseşte o paraşută, dar asta nu înseamnă că...

— Nu-i pot convinge pe nigerieni că misiunea a fost îndeplinită, din moment ce lipsesc trupul ţintei şi o paraşută, îl întrerupse Lloyd.

— Era depăşit numeric; cinci la unu, toţi membrii echipei făceau parte din Forţele Speciale Canadiene. Mi-am îndeplinit partea din înţelegere, aşa că încetează să-mi mai ameninţi familia!

— Abubaker vrea dovezi, făcu Lloyd un gest nepăsător cu mâna. Vrea capul lui Gentry!

— La dracu', omule! Am făcut ce mi s-a spus! izbucni furios Fitzroy, care nu se mai temea pentru viaţa familiei fiului său.

Cu puţin timp înainte de sosirea lui Lloyd, Sir Donald îşi sunase băiatul şi-i spusese să-şi ia soţia şi copiii, să se ducă în gara St. Pancras şi să ia primul tren spre Franţa. În momentul ăsta ar fi trebuit să fie instalaţi confortabil în vila familiei de pe coasta nordică. Fitzroy era convins că oamenii lui Lloyd nu aveau să-i găsească acolo.

— Da, ai făcut ce ţi s-a spus şi vei continua s-o faci. Mă aşteaptă în birou un nigerian liniştit, dar ameninţător, care va pleca numai atunci când îl voi asigura că s-a rezolvat problema. Am nevoie să afli totul de la piloţi şi să trimiţi o echipă care să investigheze...

Telefonul cârâi din nou scurt, de două ori. Sir Donald se uită la el şi apoi la Lloyd.

— El e! zise Lloyd, răspunzând la şocul vizibil de pe chipul lui Fitzroy.

— E semnalul lui.

— Atunci răspunde şi pune-l pe difuzor.

Fitzroy se duse la birou şi apăsă butonul de pe consolă.

— Cheltenham Security.

Se auzi vocea îndepărtată a interlocutorului. Cuvintele erau rostite cu greu, întrerupte de gâfâieli.

— Asta numeşti tu operaţiune de salvare?

— Mă bucur să te aud. Ce s-a întâmplat?

Lloyd scoase repede o agendă din servietă.

— Tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru.

— Eşti rănit?

— Voi supravieţui, dar nu datorită echipei pe care ai trimis-o după mine.

Fitzroy se uită la avocatul care ridică agenda spre el. Scrisese pe o pagină *Nigeria.*

— Fiule, am aflat de la echipajul avionului despre încăierare. Oamenii ăia nu erau dintre cei cu care colaborez în mod normal, ci doar o echipă de mercenari pe care am mai folosit-o o dată. Am fost zorit să găsesc o echipă după ce polonezii au renunţat.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în Irak?

— Da. Întregul sector a devenit o zonă imposibilă după mica demonstraţie pe care ai făcut-o ieri. Polonezii au refuzat să se implice, iar omul pe care l-am trimis în locul lui m-a asigurat că echipa lui face orice pentru bani, în ciuda riscurilor. E evident că cineva a ajuns la ei şi i-a cumpărat.

— Cine?

— Sursele mele m-au informat că Julius Abubaker, preşedintele nigerian, îţi vrea capul.

— De unde ştie că eu l-am lichidat pe fratele lui?

— Bănuiesc că din cauza reputaţiei tale… Ai ajuns la un nivel în care unele misiuni dificile sau foarte importante pot fi duse la bun sfârşit numai de tine.

— Rahat!

— Unde eşti? Trimit o altă echipă să te ia.

— Trimiţi pe dracu'!

— Court, ascultă-mă! Pot să te ajut. Abubaker renunţă la mandat peste câteva zile. Are o avere inimaginabilă, dar ca civil nu va mai avea aceeaşi putere. Pericolul care te ameninţă va dispărea în scurt timp. Lasă-mă să te aduc aici şi să am grijă de tine până atunci.

— Pot să am singur grijă de mine. Sună-mă când o să ai mai multe informaţii despre cei care sunt pe urmele mele şi nu încerca să mă găseşti pentru că nu o să reuşeşti.

Cu asta se încheie conversaţia.

— Bine jucat, Sir Donald, aplaudă Lloyd. O adevărată reprezentaţie! Omul tău nu bănuieşte nimic.

— Are încredere în mine, răspunse furios bătrânul. Timp de patru ani a crezut pe bună dreptate că-i sunt prieten.

— Unde se va duce? îl ignoră avocatul.

Sir Donald se aşeză pe canapea şi-şi trecu palma peste ţeasta cheală.

— O dublură! Vrei o căpăţână pe o tipsie, îţi aduc dracului una! Cum şi-ar da seama Abubaker?

Lloyd clătină din cap.

— Cu câteva săptămâni în urmă, înainte să ne ceară să-l ucidem, preşedintele ne-a cerut toate informaţiile pe care le deţinem referitoare la Cameleon. Din întâmplare, aveam fotografii, radiografii dentare, detalii despre trecutul lui şi altele. I le-am trimis crezând că fiul de căţea îl va ucide înainte ca acesta să-i omoare fratele. Abubaker ştie cum arată omul tău şi nu putem folosi o dublură, aşa cum sugerezi.

— De unde mama naibii ai avut toate informaţiile astea?

Lloyd se gândi mult înainte să răspundă, apoi luă o scamă imaginară de pe genunchi.

— Am lucrat cu Cameleonul înainte să mă mut la Paris şi să mă alătur companiei Laurent.

— Faci parte din CIA?

— Am făcut parte. La trecut. Mă tem că patriotismul nu se plăteşte.

— Dar se plăteşte vânarea compatrioţilor? Ameninţarea vieţii unor copii?

— Dacă vrei să ştii, se plăteşte chiar bine. Lumea e un loc amuzant. Când lucram pentru agenţie am copiat dosarele personalului. M-am gândit să le folosesc ca monedă de schimb dacă veneau după mine. A fost un adevărat noroc că mi-au prins bine în poziţia actuală, explică Lloyd, începând să se plimbe. Trebuie să aflu unde este Gentry acum, unde se duce şi ce face în mod normal când se ascunde.

— Pur şi simplu dispare. Poţi să-ţi iei adio de la el. Cameleonul nu va mai apărea pe radar timp de câteva luni.

— E inacceptabil! Trebuie să-mi dai ceva ce nu ştiu deja despre el. Când lucra pentru noi era o maşinărie. Nu avea prieteni sau familie de care să-i pese. Nu exista cineva care să-i încălzească nopţile între două misiuni. Dosarul lui era incredibil de plictisitor de citit. Nu avea vicii sau slăbiciuni. Acum e mai în vârstă şi cu siguranţă are legături personale sau obiceiuri care ne vor ajuta să-i descoperim următorii paşi. Sunt convins că-mi poţi spune ceva util.

Fitzroy zâmbi slab: simţise disperarea tânărului său adversar.

— N-am nimic. Absolut nimic. Comunicăm printr-un telefon care nu poate fi interceptat şi prin e-mail. Nu ştiu dacă are acasă o iubită sau o familie pe care le ascunde. Nu ştiu ce ai putea să cercetezi.

Lloyd se duse lângă fereastră, în timp ce englezul rămase pe

canapea, uitându-se la musafirul nepoftit cum se plimbă de parcă el era proprietarul Serviciilor de Securitate Cheltenham.

Americanul se întoarse brusc.

— Îi poţi oferi un contract! Ceva uşor pe bani mulţi. Sunt convins că nu va refuza o astfel de ofertă. Îl trimiţi într-o misiune nouă, iar eu voi avea acolo o echipă care să-l prindă.

— La dracu'! Crezi că dacă era prost, supravieţuia atât de mult? Nu e interesat de bani în momentul ăsta, ci de felul cum se poate pierde în mulţime. Ai avut o singură ocazie să pui mâna pe el şi ai pierdut-o. Întoarce-te în biroul tău, linge-ţi rănile şi lasă-ne pe mine şi familia mea în pace!

Fitzroy observă cum încordarea de pe chipul avocatului e înlocuită de un mic zâmbet.

— Ei bine, dacă nu mă ajuţi să mă folosesc de slăbiciunile lui Gentry, atunci voi fi nevoit să mă folosesc de ale tale, zise el, scoţând telefonul din buzunar şi zâmbindu-i bătrânului. Ia-i pe Phillip Fitzroy şi pe familia lui. Îi găseşti în casa lor de vacanţă din Normandia. Du-i la Castelul Laurent.

— Onanist nenorocit!

— Recunosc, admise ironic americanul. Asociaţii mei îi vor ţine pe fiul tău şi familia lui pe o proprietate retrasă pe care o are LaurentGroup în Normandia. Vor fi bine trataţi până se încheie totul. Îl vei contacta pe Cameleon şi-i vei spune unde e familia ta, spunându-i că nigerienii îl ţin ostatic pe unicul tău fiu, pe adorata lui soţie şi pe copiii lor. Spune-i că sălbaticii ăia negri au ameninţat că o vor viola pe draga mămică şi că vor hăcui restul familiei în trei zile, dacă nu le dezvălui unde este asasinul.

— La ce ar folosi?

— Îl cunosc pe Gentry. E loial ca un afurisit de căţeluş. Chiar dacă a fost lovit uneori, îşi va apăra stăpânul până la moarte.

— N-o va face.

— Ba da. Va considera că e de datoria lui să fie erou. Va înţelege că n-are rost să apelezi la poliţie şi va muta cerul şi pământul din loc ca să ajungă în Franţa. Vezi tu, Sir Donnie, Court Gentry n-a luat-o niciodată cu adevărat în direcţia bună. Pentru numele lui Dumnezeu, e un asasin plătit! Cu toate acestea, operaţiunile lui, indiferent că a fost vorba despre colaborările cu CIA sau contractele personale, au fost legate de cei care merită să fie executaţi. Terorişti, căpetenii mafiote, traficanţi de droguri şi tot felul de netrebnici de genul ăsta. Court e un criminal, dar crede că e un instrument al justiţiei. Ăsta e punctul lui slab şi îl va distruge.

Fitzroy ştia că acesta era adevărul, totuşi încercă să-l convingă pe avocat.

— Nu trebuie să-mi implici familia. Voi face ce-mi ceri; ţi-am

demonstrat deja. Nu trebuie să-i răpeşti ca să-i pot spune lui Gentry că sunt reţinuţi.

Lloyd refuză cu o fluturare din mână oferta făcută de Sir Donald.

— O să am grijă de ei. Dacă încerci să mă duci de nas, trebuie să am un avantaj asupra ta. Nu?

Fitzroy se ridică şi traversă camera. Deşi era cu cel puţin treizeci de ani mai în vârstă decât avocatul american, fostul membru al MI5 era încă în putere.

Lloyd făcu un pas în spate şi strigă:

— Domnule Leary şi domnule O'Neil, vă rog să intraţi!

Fitzroy îi dăduse liber secretarei, aşa că era singur, în timp ce oponentul lui venise însoţit. Doi bărbaţi atletici intrară în birou şi se aşezară de-o parte şi de alta a uşii. Unul dintre ei era roşcat cu pielea albă, avea puţin peste patruzeci de ani şi purta un costum simplu, al cărui sacou era deformat pe şold de tocul unei arme. Al doilea era puţin mai în vârstă, avea părul înspicat tuns milităreşte, iar haina lungă, descheiată, dezvăluia un adevărat arsenal.

Fitzroy îşi dădu seama că erau bătăuşi musculoşi.

— Republicani irlandezi. Vechii tăi inamici, deşi nu cred că le voi da multe de făcut. Noi doi o să ne vedem des în următoarele zile şi nu există niciun motiv pentru care relaţia noastră să nu fie cordială, zise Lloyd.

Claire Fitzroy împlinise opt ani în vară. Acum era sfârşitul lui noiembrie, iar ea şi sora ei, Kate, se aşteptaseră să petreacă în Londra toamna umedă, cenuşie şi răcoroasă, fără să iasă din rutina obişnuită. În fiecare dimineaţă se trezeau devreme ca să meargă pe jos până la şcoala din North Audrey Street. După ore, Claire avea de trei ori pe săptămână curs de pian, iar Kate, de canto. Sfârşitul de săptămână şi-l petreceau cu mami la cumpărături sau cu tati acasă, jucând fotbal. O dată la două săptămâni, fiecare dintre fete dădea o petrecere în pijama la care venea câte o prietenă şi, pe măsură ce norii începeau să domine tot mai mult cerul Londrei, Claire începea să viseze la Crăciun.

Petreceau întotdeauna această sărbătoare în Franţa, la cabana din Bayeux, în apropiere de Canalul Mânecii, în Normandia. Claire prefera această zonă Londrei, căci putea visa la viitorul în care va avea o fermă acolo. Din acest motiv, fusese o surpriză uriaşă şi o adevărată aventură joi dimineaţă când intrase directorul în clasă să le cheme pe fete în biroul lui.

— Domnişoarelor, vă rog să vă luaţi manualele. Bravo. Vă cer scuze pentru întrerupere, doamnă Wheeling. Continuaţi.

În birou le aştepta tatăl lor, care le luă pe fiecare de mână şi le conduse la taxiul ce aştepta lângă trotuar. Tati avea un Jaguar, iar mami conducea un Saab, aşa că fetele nu înţelegeau de ce merg cu taxiul. Mami stătea pe bancheta din spate şi, la fel ca şi tati, era sobră şi distantă.

— Fetelor, mergem într-o mică vacanţă, cu trenul, în Normandia. Nu, nu s-a întâmplat nimic, nu fiţi prostuţe.

În tren, fetele abia stătură locului. Mami şi tati s-au ţinut în braţe aproape tot timpul, lăsându-le pe fete să alerge de colo-colo prin vagon. Claire îl auzise pe tati vorbind cu bunicul Don la telefon. La început vorbise încet, dar mânios, un ton pe care fetiţa nu-l auzise niciodată atunci când cei doi vorbeau. Renunţă la întrecerea cu sora ei, de a traversa vagonul sărind într-un picior. Se uită la tatăl ei şi-i observă îngrijorarea, tonul muşcător. Deşi nu auzea ce spune, felul cum rostea cuvintele denota furie.

În cele din urmă, încheie nervos convorbirea şi-i spuse ceva lui mami.

Singura dată când Claire îşi văzuse tatăl atât de supărat fusese când strigase la un instalator ce le repara chiuveta şi care vorbise într-un fel ce o făcuse pe mami să roşească.

Fetiţa începu să plângă pe ascuns.

Ea şi familia ei coborâră din tren la Lille şi luară altul spre vestul Normandiei. La prânz erau în cabană. Kate se duse în bucătărie s-o ajute pe mami, în timp ce Claire urcă în camera ei şi se uită afară, la tatăl ei. Acesta se plimba de-a lungul aleii acoperite cu pietriş, vorbind serios la telefon. Din când în când se oprea şi se sprijinea de gărduleţul alb care înconjura grădina.

Furia tatălui o buimăcise şi făcuse să i se strângă dureros stomacul.

Sora ei era la parter, liniştită şi veselă, dar pe Claire nu o mira asta, deoarece, deşi erau gemene, o considera mai puţin matură decât ea la cei opt ani ai lor.

În cele din urmă, tatăl puse telefonul în buzunar, se înfioră din cauza aerului răcoros şi dădu să intre în casă. Nu apucă să facă doi paşi când opriră două maşini în spatele lui. Din ele coborâră şase bărbaţi masivi, îmbrăcaţi cu haine din piele de forme şi culori diferite. Unul dintre ei îi întinse mâna lui tati şi acesta i-o strânse.

Alt bărbat verifică atent împrejurimile. Tati se uită la ei şi, pentru o clipă, copila îi observă expresia. Confuzia iniţială se transformă brusc în groază. Micuţa de opt ani ţipă când cei şase scoaseră simultan de sub haine pistoale negre şi argintii.

OPT

Kurt Riegel avea cincizeci şi doi de ani, era blond, înalt şi masiv, aşa cum sugera numele cu origini germanice. Se alăturase companiei LaurentGroup în urmă cu şaptesprezece ani, la scurt timp după ce ieşise din German Bundeswehr[11]. Urcase pe scara ierarhică de la director adjunct de securitate în cadrul filialei din Hamburg, unde se ocupase de probleme din Lumea a Treia în misiuni una mai periculoasă decât alta, iar acum era vicepreşedinte în cadrul biroului central din Paris, al Security Risk Management Operations[12]. Titulatura lungă acoperea de fapt nişte atribuţii care puteau fi explicate simplu.

Riegel era cel sunat atunci când se întâmpla ceva rău şi tot el se ocupa de proiecte la limita legii sau de probleme cu personalul, care cereau vizita greilor. Avea echipe de spărgători, de spionaj industrial şi de experţi în dezinformare media. Chiar şi asasini plătiţi. Atunci când veneau la tine agenţii lui Riegel însemna ori că te ajută să scapi de o problemă dificilă, ori că eşti chiar tu problema de care cineva vrea să scape.

Poziţia pe care o ocupa acum nu-i dădea posibilitatea să mai urce pe scara ierarhică. Nimeni nu voia să iasă la lumină liderul bătăuşilor. Pe Riegel nu-l deranja tavanul de sticlă de deasupra lui, dimpotrivă. El îşi vedea postul ca pe unul permanent, din moment ce construise o dinastie a securităţii în jurul său. În cei patru ani de când era vicepreşedinte al SRMO, agenţii lui eliminaseră trei candidaţi politici în Africa, trei luptători pentru drepturile omului în Asia, un general columbian, doi jurnalişti de investigaţii şi aproape douăzeci de angajaţi ai LaurentGroup care, dintr-un motiv sau altul, se abătuseră de la calea cea dreaptă. Un singur om ştia totul despre operaţiunile lui Riegel. Acesta îşi împărţise cu eficienţă subalternii, iar superiorii lui din corporaţie cunoşteau suficient despre tacticile sale încât să admită că nu vor să ştie mai mult.

Apărea o problemă, era chemat Kurt Riegel şi problema se rezolva, iar bărbatul era apreciat în tăcere.

Asta îl făcea cu adevărat puternic.

Biroul spaţios, placat cu lemn de tec, din centrul de comandă de la Paris, i se potrivea. La fel ca şi Riegel, era deschis la culoare şi masiv, dar discret, şi se afla în aripa de sud între birourile Serviciului de Spionaj la nivel înalt şi IT. Pe pereţi atârnau o mulţime de trofee – capetele de rinocer, leu şi elan te priveau de sus. Datorită safariurilor africane şi expediţiilor canadiene la care participase Kurt, un taxidermist din Montmartre ducea o viaţă îmbelşugată.

Tot aici îşi făcea exerciţiile zilnice în fiecare după-amiază, la ora

cinci. Era la a suta flotare când sună telefonul pe o anumită linie. Alte câteva puteau fi ignorate până când încheia seria, dar aşteptase toată ziua un apel pe această linie telefonică directă.

Kurt înşfăcă un prosop cu care se şterse în timp ce comută pe difuzor.

— Riegel.

— Bună ziua, domnule Riegel. Sunt Lloyd, de la Departamentul Legal.

Riegel bău dintr-o sticlă cu apă vitaminizată şi se aşeză pe marginea biroului.

— Lloyd de la Legal… Ce pot face pentru tine?

— Mi s-a spus că vei aştepta apelul meu.

— Am fost contactat chiar de şeful cel mare, nici mai mult, nici mai puţin. Marc Laurent mi-a spus personal să las totul şi să mă concentrez pe proiectul pe care-l ai pentru mine. Mi-a mai spus să-ţi furnizez nişte *forţă fizică* şi un specialist în comunicare. Sper că tehnicianul şi echipa de militari belaruşi pe care ţi i-am trimis ţi-au fost de folos.

— Da, mulţumesc. Tehnicianul e aici, cu mine, iar musculoşii se află în Franţa, unde fac ceea ce li s-a spus.

— Bun. E prima dată când mă contactează personal Marc Laurent şi-mi cere să acord atenţie specială unei anumite operaţiuni. Mă intrigă. În ce mizerie v-aţi băgat voi, ăştia de la Legal?

— În fine, pentru binele companiei, problema trebuie rezolvată cât mai repede.

— În cazul ăsta, să nu mai pierdem timpul. Cu ce altceva te mai pot ajuta?

— Nu vreau să te şochez, dar trebuie ucis urgent un bărbat, zise Lloyd după o pauză. Mai eşti pe fir?

— Aştept să-mi spui ceva care să mă şocheze.

— Să înţeleg că ai mai făcut aşa ceva?

— Aici, la SRMO, ne place să spunem că orice problemă se poate rezolva în maximum două zile. Aceasta poate fi tolerată sau lichidată. Dacă problema poate fi tolerată, domnule Lloyd, telefonul meu nu sună.

— Eşti familiarizat cu contractul pentru gazele naturale din Lagos?

— Bănuiesc că are legătură cu fiascoul din Nigeria, răspunse imediat Riegel. Se zvoneşte că un avocat din cadrul Departamentului Legal nu s-a asigurat că încheie un contract-beton, iar nigerienii se retrag din afacerea de zece miliarde de dolari în care noi am investit deja două sute de milioane. Am avut o presimţire că voi fi contactat…

— Da, ei bine… e mai complicat de atât.

— Nu pare. Am nevoie doar de adresa avocatului incompetent; vom face să pară o sinucidere. Cretinul ăsta ar fi trebuit să se sinucidă, dar nu te poţi aştepta la loialitate de la un avocat. Fără supărare, Lloyd de

la Legal.

— Nu, Riegel! Ai înţeles greşit. Altcineva trebuie ucis.

— În cazul ăsta, continuă.

Lloyd îi povesti vicepreşedintelui SRMO despre asasinarea lui Isaac Abubaker şi despre refuzul preşedintelui de a semna contractul refăcut fără o dovadă a uciderii asasinului fratelui lui.

— Ne băgăm în pat cu dictatori ca ăsta şi pe urmă ne mirăm că ne înşfacă de ouă, mormăi Riegel într-o engleză perfectă, cu accent american. Aşadar, trebuie să identificăm asasinul şi să scăpăm de el?

Se aşeză la birou şi puse mână pe un pix şi o agendă.

— A fost deja identificat.

— E nevoie doar de eliminarea lui? Mă aşteptam la ceva mai complicat după apelul primit de la domnul Laurent.

— Da… păi… asasinul ăsta nu e un novice.

— Problema cu asasinii plătiţi e identificarea lor. Dacă ştii cine e, îl găsesc şi-l lichidez în douăzeci şi patru de ore.

— Ar fi perfect.

— Asta dacă nu vorbim despre Cameleon. El e mult deasupra tuturor.

Lloyd nu zise nimic şi atunci Riegel continuă:

— *Ach*! vorbim despre Cameleon, nu-i aşa?

— E vreo problemă?

Riegel nu răspunse imediat.

— E cu siguranţă mai complicat, dar nu-i o problemă. Se pricepe extraordinar de bine să se camufleze, exact aşa cum spune porecla. Va fi greu de găsit, dar vestea bună e că nu avem niciun motiv să creadă că suntem pe urmele lui. Sau ştie? întrebă Kurt când Lloyd nu comentă.

— Am pus la cale aseară un atentat împotriva lui. A eşuat, iar Cameleonul a supravieţuit.

— Câţi oameni a omorât?

— Cinci.

— Idiot!

— Domnule Riegel, te asigur că acest Cameleon nu-i deloc idiot. Trecutul lui ne arată că…

— *Tu* eşti idiot, nu el. Un afurisit de avocat încearcă să pună la cale eliminarea celui mai bun asasin din lume. Fără îndoială că a fost un plan amărât, făcut pe genunchi şi executat în grabă! Ar fi trebuit să vii imediat la mine. Acum e în gardă, aşteptându-se la un nou atentat asupra vieţii lui, pus la cale de cel care a făcut-o deja!

— Nu sunt idiot, Riegel. Îl am în mână pe cel care-i intermediază contractele şi l-am convins să ne ajute să-l localizăm pe Gentry.

— Cine e Gentry?

— Courtland Gentry e Cameleonul.

Riegel se ridică imediat în picioare şi începu să se plimbe nervos în jurul biroului.

— Cum se face că-i ştii numele real?

— Nu pot să-ţi spun.

— Cine e intermediarul?

Lui Riegel nu-i plăcea să afle informaţii aşa în cadrul LaurentGroup. Avea propria reţea de informaţii şi faptul că un amărât de avocat american ştia mai multe decât el îl făcu să-şi strângă frustrat pumnii.

— Numele lui e Don Fitzroy. E britanic şi are o afacere legală aici, în Londra, iar uneori ne face anumite servicii…

— Lloyd de la Legal, spune-mi că *nu* l-ai răpit pe Sir Donald Fitzroy!

— L-am răpit şi îl am pe fiul său şi familia acestuia pe o proprietate pe care o deţine LaurentGroup în Normandia.

Riegel îşi prinse capul între palme şi vorbi abia după câteva secunde:

— Am fost informat că *tu* te ocupi de această operaţiune şi că trebuie să-ţi furnizez oameni, materiale, informaţii şi orice altceva te ajută.

— Corect!

— În cazul ăsta, ce-ar fi să încep cu un sfat?

— Excelent.

— Sfatul meu, Lloyd de la Legal, este să îi prezinţi scuze lui Sir Donald Fitzroy pentru neînţelegere, să-i eliberezi pe el şi familia lui, să te duci acasă, să-ţi vâri un pistol în gură şi să apeşi afurisitul de trăgaci! Confruntarea cu Fitzroy e o mare greşeală!

— Mă poţi scuti de sfaturi, dar îmi mai poţi trimite oameni. În momentul de faţă nu ştiu unde e Cameleonul, dar ştiu unde se va duce. Fitzroy îl va trimite în Normandia şi va călători de la est la vest. Încă nu ştiu punctul de întâlnire, dar dacă îmi furnizezi suficienţi oameni, îi trimit în toată Europa ca să-l vâneze.

— De ce s-ar duce în Normandia? Ca să-i salveze familia lui Fitzroy?

— Exact. I se va spune că au fost răpiţi de nigerieni şi că-i ţin până când li-l va preda pe el. Va lua asupra lui rezolvarea problemei.

— Sunt de acord cu logica ta. Are reputaţia unui cavaler şi nu crede în autorităţile franceze.

— Aşa e. Am nevoie de o echipă de supraveghere care să-l şi elimine. În momentul ăsta, echipa ta din Minsk păzeşte familia în Franţa, dar aş vrea ca Gentry să fie ucis înainte să ajungă în Normandia. Timpul e esenţial.

— Vorbim despre Cameleon, deci ai nevoie de mai mult de atât.

— Şi ce mă sfătuieşti? În afară de faptul că ar trebui să mă sinucid.

Riegel se uită la perete, la căpăţâna unui porc mistreţ care-l privea

cu ochi din sticlă.

— Ca să îndeplinim misiunea la timp, ai nevoie de o sută de oameni.

— Îmi poţi da atâţia experţi în supraveghere?

— Noi le spunem iscoade.

— În fine. Mi-i poţi da?

— Bineînţeles. Îţi vor mai trebui douăsprezece echipe de vânători plasate de-a lungul fiecărui posibil traseu, coordonate dintr-un centru de comandă. Fiecare va avea drept stimulent faptul de a fi echipa care va doborî ţinta.

— Douăsprezece echipe?

— Nu vor fi din companie, bineînţeles, ca să nu aibă de suferit LaurentGroup, şi nici talente locale. Aceştia ar fi cunoscuţi poliţiei din zonele respective şi ar putea compromite vânătoarea. Nu, avem nevoie de străini, din locuri neştiute, cum vă place vouă, americanilor, să spuneţi. Oameni duri, Lloyd de la Legal, dacă înţelegi ce vreau să spun. Oameni duri care să îndeplinească misiunile grele pentru care nu mai există o altă soluţie.

— Te referi la mercenari…

— Nici vorbă. Cameleonul s-a ferit sau i-a expediat pe toţi cei trimişi în trecut să-l omoare. Nu, ca să fim siguri, va trebui să formăm echipe de teren. Echipe guvernamentale.

— Nu înţeleg. Ale cărui guvern?

— Avem filiale în optzeci de ţări şi am relaţii bune cu şefi ai securităţii interne într-o mulţime de ţări din Lumea a Treia. Aceştia se folosesc de genul ăsta de oameni ca să-şi ţină sub control atât cetăţenii, cât şi inamicii.

Riegel făcu o pauză, ca să treacă în revistă detaliile planului.

— Da, îi voi contacta pe omologii mei din birourile guvernelor din Lumea a Treia, unde ştiu sigur că voi găsi oameni duri, lipsiţi de scrupule. Voi lua legătura cu ei şi, într-o jumătate de zi din momentul ăsta, vor zbura cel puţin zece avioane din ţările alea. Toate vor fi pline cu cei mai răi băieţi şi cu cele mai mari arme, fiecare echipă având aceeaşi misiune. Se vor întrece pentru şansa de a-l ucide pe Cameleon.

— Ca la un concurs?

— Exact!

— Incredibil.

— Am mai făcut-o. E adevărat că la o scară mai mică, dar am mai folosit o mulţime de echipe în acelaşi timp pentru doborârea unei singure ţinte.

— Dar nu înţeleg de ce ne-ar ajuta guvernele astea…

— Nu o vor face guvernele însele, ci agenţiile lor de informaţii. Îţi dai seama ce face o recompensă de douăzeci de milioane de dolari pentru poliţia secretă a unei ţări ca Albania, de exemplu? Cum ar

asigura securitatea şi stabilitatea? Sau pentru armata ugandeză? Serviciul de Informaţii al Indoneziei? Din când în când, aceste organizaţii funcţionează independent de şeful statului atunci când le convine liderilor. Ştiu şi ce ţări şi-ar sancţiona oamenii dacă ucid pentru bani; n-am nicio îndoială în privinţa lor.

— Înţeleg, zise Lloyd după o pauză. Aceste agenţii nu se vor teme de răzbunarea americanilor, deoarece vor şti că CIA nu-i va pedepsi pe ucigaşii Cameleonului.

— Lloyd, probabil echipa învingătoare va anunţa personal CIA. Langley e pe urmele Cameleonului de ani buni. A ucis şi patru de-ai lor, din câte ştiu eu.

— Da, aşa e. Îmi place planul tău, dar îl poţi duce la îndeplinire în linişte? Adică, fără să existe vreo repercusiune asupra LaurentGroup…

— Vom folosi piloţii firmei LaurentGroup sub acoperire ca să aducem echipele de ucigaşi plătiţi şi armele pe continent. Va fi scump, dar Marc Laurent mi-a spus să fac cum consider că e mai bine.

Legăturile lui Riegel cu vârfurile companiei nu puteau fi negate, dar instinctul îl făcu pe Lloyd să se asigure că el e şeful.

— Voi rămâne la conducerea operaţiunii. Voi coordona mişcările vânătorilor şi ale lunetiştilor. Tu doar îmi asiguri „mâna de lucru”.

— De acord. Voi pregăti micul nostru concurs, îi voi pune pe toţi pe poziţii, dar te voi lăsa pe tine să ghidezi echipele. Ţine-mă la curent şi nu ezita să mă cauţi pentru sfaturi. Sunt un vânător, Lloyd, iar vânarea Cameleonului pe străzile Europei va fi cea mai mare aventură din cariera mea. Tot ce aş fi vrut era să nu te joci cu Fitzroy.

— Lasă-l în seama mea.

— Oh, chiar asta am de gând să fac. Sir Donald şi familia lui sunt problema ta, nu a mea.

— Nu e nicio problemă.

NOUĂ

Gentry fu nevoit să admită că norocul părea să i se schimbe. După ce şchiopătă mai puţin de o oră până la graniţa cu Turcia, fu luat de o patrulă a poliţiei kurde. Kurzii din nordul Irakului îi iubeau pe americani, mai ales pe soldaţi, şi, luându-se după uniforma ruptă şi după răni, presupuseseră că făcea parte din Forţele Speciale americane. Court nu-i contrazise în niciun fel. Îl conduseseră la Mosul, îl spălaseră şi-i îngrijiseră rănile într-o clinică construită de guvernul american. La şapte ore după ce se prăbuşise din avion fără paraşută, asasinul american purta pantaloni curaţi şi o cămaşă din in şi se afla la bordul unui avion comercial cu destinaţia Tbilisi, Georgia.

Îmbunătăţirea situaţiei lui nu se datora în exclusivitate norocului. Unul dintre planurile de rezervă era să reuşească să iasă singur din Irak, aşa că pentru asta avea pregătit un paşaport fals, vize pentru Georgia şi Turcia, bani gheaţă şi toate documentele necesare.

Gentry avea uneori noroc, dar nu se baza numai pe acesta. Era tot timpul pregătit pentru orice.

Trecu de vama georgiană cu ajutorul paşaportului canadian, identificându-se ca Martin Baldwin, jurnalist independent, şi apoi îşi cumpără un bilet pentru Praga, Republica Cehă. Cursa dură cinci ore şi avionul aproape gol ateriză pe Aeroportul Ruzyně la zece seara.

Court cunoştea Praga ca pe propria palmă; avusese la un moment dat o misiune aici şi se ascunsese în suburbii.

Merse o parte din drum cu taxiul şi apoi cu metroul, parcurse străzile pavate cu piatră cubică din cartierul Stare Mesto şi se cază la un hotel mic aflat la patru sute de metri de râul Vltava. După un duş lung, decise să-şi schimbe pansamentul care-i strângea coapsa, când îi sună telefonul prin satelit.

Court văzu că era Fitzroy, dar continuă să-şi vadă de treabă. Avea să vorbească dimineaţă cu el. Era evident supărat pentru felul cum decurseseră lucrurile cu echipa de extragere, însă nici nu-i trecea prin minte că însuşi Sir Donald le-ar fi ordonat oamenilor lui să-l omoare.

Nu, de fapt era supărat pentru că nigerienii se infiltraseră atât de mult în operaţiunea organizată de Fitzroy, încât aproape reuşiseră să-i transforme pe salvatorii lui în călăi. După ce angajatorul murise, Fitzroy nu fusese de acord ca Gentry să meargă până la capăt cu uciderea lui Abubaker şi, ca să-i arate asta, îi pusese la dispoziţie pentru operaţiune numai jumătate din sprijinul necesar.

Structura care asigura ajutorul se numea Reţeaua şi era singura ancoră de salvare a lui Gentry pe teren. Din ea făceau parte medici care se ocupau de răniţi, fără să pună întrebări, piloţi de avion care transportau un pasager clandestin fără să-i verifice bagajele şi actele,

precum şi tipografi care puteau modifica acte. Lista continua tot aşa, crescând de la o zi la alta. Gentry se folosea pe cât de puţin posibil de Reţea, mult mai puţin decât o făceau ceilalţi. Cameleonul era, la urma urmelor, cel mai bun om al lui Fitzroy. Cu toţii aveau însă uneori nevoie de ajutorul acesteia, iar Gentry nu făcea excepţie.

Cei doi colaborau de patru ani şi începuseră să lucreze împreună din noaptea în care CIA dăduse de înţeles că nu mai are nevoie de serviciile celui mai priceput vânător al său. Vestea fusese urmată imediat de o bombă în maşina Cameleonului, de răscolirea apartamentului său şi emiterea de către Departamentul de Justiţie a unui mandat internaţional de arestare, distribuit prin Interpol către toate agenţiile din lume.

În perioada aceea, Gentry avea nevoie disperată de ceva de muncă în timp ce se ascundea de guvernul american, aşa că l-a contactat pe Sir Donald Fitzroy. Englezul conducea o afacere globală care se ocupa cu securitatea corporaţiilor, dar Gentry avusese de-a face cu partea întunecată a operaţiunilor Serviciilor de Securitate Cheltenham în perioada când lucra pentru CIA. Aşa că i se păruse normal să caute acolo de lucru.

De atunci devenise un star în lumea agenţilor sub acoperire privaţi. Deşi, teoretic, nimeni nu-i cunoştea numele adevărat sau faptul că lucra pentru Fitzroy, Cameleonul devenise o legendă printre ei.

Aşa cum se întâmplă cu legendele, multe detalii erau înflorite, exagerate sau pur şi simplu născocite. Un detaliu adevărat despre Cameleon era însă etica lui în ceea ce privea acceptarea contractelor legate de cei care, după părerea lui, meritau o pedeapsă extrajudiciară. Asta era ceva inedit în lumea asasinilor plătiţi şi, deşi acest amănunt îi îmbunătăţise reputaţia, îl făcuse să fie extrem de pretenţios în alegerea operaţiunilor.

Gentry le acceptase pe cele mai grele, pătrunsese singur pe teritoriile bandiţilor, înfruntase legiuni de duşmani, îşi clădise o reputaţie şi avea un cont bancar fără egal în lumea în care activa. În patru ani dusese la bun sfârşit douăsprezece misiuni împotriva teroriştilor şi a celor care-i finanţau, a profitorilor de pe urma sclaviei, a traficanţilor de droguri şi de arme şi a mafioţilor ruşi. Se zvonea că are mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui vreodată; concluzia era că tot ceea ce făcea se datora dorinţei de a îndrepta răul, de a-i proteja pe cei slabi şi de a asigura o lume mai bună prin intermediul armei lui.

Mitul era doar o fantezie, nu realitate, dar, spre deosebire de alte plăsmuiri, omul din centrul ei *chiar* exista. Motivaţiile sale erau complexe, nu precum cele puerile care i se atribuiseră, dar, în sufletul lui, Cameleonul se considera un om bun.

Nu, nu avea nevoie de bani şi nici nu căuta moartea. Court Gentry

era Cameleonul doar pentru că era convins că există în lume oameni răi care trebuie să dispară.

Lloyd şi asistenţii săi nord-irlandezi îl urcară pe Fitzroy într-o limuzină a LaurentGroup şi traversară oraşul prin ploaie. Fitzroy rămase tăcut, ţinându-şi pălăria cu ambele mâini, pe genunchi, şi privind abătut pe geam la ploaia care cădea deprimant. În acest timp, Lloyd dădea telefon după telefon, ţinând permanent legătura cu Riegel, care contactase personal de pe tot globul ca să pună planul în aplicare.

Limuzina ajunse la subsidiara LaurentGroup din Marea Britanie pe la unu dimineaţa. Biroul local al corporaţiei franceze se afla într-o clădire cu trei etaje în Fulham. Lloyd, oamenii lui şi încărcătura lor trecură de porţi, de două posturi păzite de oameni înarmaţi şi ajunseră la o clădire cu un etaj, lângă un heliport.

— Sir Donald, aceasta va fi locuinţa ta pentru o vreme. Îţi cer scuze că nu se ridică la standardele cu care eşti obişnuit, dar măcar nu vei duce lipsă de companie. Eu şi oamenii mei nu vom pleca de lângă tine până când nu se vor aranja lucrurile. După aceea te vom duce înapoi pe Bayswater Road şi te vom lăsa acolo de unde te-am luat, mângâindu-te pe chelie.

Fitzroy nu zise nimic. Îi urmă pe cei trei prin ploaie şi intră în casă. Traversă holul lung şi văzu într-o mică bucătărie doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume, pe care-i identifică imediat ca fiind ofiţeri de securitate. Pentru o clipă, chipul lui se lumină.

— Îmi pare rău, Sir Donald, îi citi Lloyd gândurile, dar ei nu sunt oamenii tăi, ci doi dintre angajaţii noştri din Edinburgh. Aceşti scoţieni îmi sunt loiali mie, nu ţie.

— Cunosc mii de tipi ca ăştia; nu sunt loiali nimănui. Lucrează pentru bani şi te vor trăda imediat pentru preţul corect, mormăi Fitzroy.

— Norocul meu e că-i plătesc foarte bine, zâmbi Lloyd, deschizând o uşă.

Intrară într-o sală mare de conferinţe, în mijlocul căreia se aflau o masă din stejar şi scaune cu spătare înalte. Pereţii erau acoperiţi cu monitoare plate, computere şi un ecran LCD pe care era afişată o hartă a Europei occidentale.

— Ia loc în capul mesei. Să nu te superi că, ţinând cont de rangul tău de cavaler, nu am adus o masă rotundă. Tot ce am găsit a fost una ovală, chicoti americanul, amuzat de propria glumă.

Scoţienii se aşezară în dreptul uşii, iar irlandezii, într-un colţ al încăperii. Un bărbat de culoare, care purta un costum maro, intră şi se aşeză la masă, cu o sticlă de apă în faţă.

— Domnul Felix lucrează pentru preşedintele Abubaker, explică Lloyd, făcând o scurtă prezentare. E aici ca să se asigure că-l ucidem pe Cameleon.

Felix îl salută pe Fitzroy înclinând capul.

Avocatul discută apoi cu un tânăr care avea părul prins în coadă şi ochelari cu rame groase, în lentilele cărora se reflecta lumina monitorului din faţa lui. Se uită la Lloyd şi-i şopti ceva, după care avocatul i se adresă lui Fitzroy.

— Totul se încadrează în program. El se va ocupa de comunicaţiile între mine, supraveghetori şi vânători, îi vom spune Tehnicianul.

Tânărul se ridică şi întinse politicos mâna ca şi cum habar nu avea că îi este prezentat victimei unei răpiri. Fitzroy se întoarse cu spatele.

Tocmai atunci Tehnicianul primi un apel care răsună în căşti, apoi îi şopti ceva lui Lloyd, cu un accent britanic.

— Perfect. Adună imediat informaţiile şi localizează-l. Era timpul să am un strop de noroc, se întoarse zâmbind americanul spre Fitzroy. Gentry a fost zărit în Tbilisi; s-a îmbarcat în avionul spre Praga. Acesta a aterizat deja, aşa că nu-l putem urmări de la aeroport, dar avem oameni care verifică toate hotelurile. Sper să avem acolo o echipă care să-l aştepte când se trezeşte mâine-dimineaţă.

O oră mai târziu, Lloyd stătea la masă în faţa lui Fitzroy. Lumina era slabă, iar Tehnicianul postase una de fundal în spatele americanului. O cameră fixată în tavan se întoarse spre el şi pe monitor apăru o siluetă atât de ştearsă, încât tânărul avocat flutură mâinile în aer ca să fie sigur că se vede pe ecran în timp real.

Apoi, unul după altul, ecranele LCD de pe peretele din faţa mesei se treziră la viaţă. În josul fiecărui ecran erau un nume şi o oră locală. Botswana fu prima. Aici, patru oameni stăteau într-o cameră de conferinţe similară cu cea din Anglia. Siluetele lor erau la fel de întunecate ca a lui Lloyd. Urmă Jakarta, Indonezia. De data asta, apărură şase siluete aşezate umăr la umăr la o masă, privind spre monitor. Tripoli (Libia), Caracas (Venezuela), Pretoria (Africa de Sud) şi Riad (Arabia Saudită) se aprinseră simultan. În următoarele cinci minute începură să curgă informaţii din Albania, Sri Lanka, Bolivia şi Kazahstan. Tehnicianul avu nevoie de puţin mai mult timp ca să ia legătura cu Freetown, Liberia. În cele din urmă, apăru Coreea de Sud, unde un bărbat stătea singur la masă.

Acestea erau echipele guvernamentale de ucigaşi pe care le contactase Kurt Riegel pentru vânătoare. El discutase deja cu şefii fiecărei agenţii, aşa că refuză să vorbească direct cu operatorii. Era treaba lui Lloyd.

Înainte să fie conectat audio, Lloyd îl întrebă pe Tehnician unde sunt restul coreenilor.

— Au trimis un singur om, răspunse acesta după ce răsfoi nişte hârtii. Nu cred că e vreo problemă. Una peste alta, sunt peste cincizeci de oameni în douăsprezece echipe.

Tehnicianul îl asigură apoi pe Lloyd că vocea lui avea să fie modificată de computer, ca să nu fie identificată.

În cele din urmă, Tehnicianul verifică în câteva secunde legătura audio cu translatorii aflaţi în camerele din fiecare zonă. Lloyd îşi drese glasul, silueta estompată ducându-şi mâna la gură, după care vorbi pe un ton scăzut.

— Domnilor, ştiu că aţi fost informaţi pe scurt despre misiunea pe care o am pentru voi. În realitate, e simplu. Trebuie să găsesc un tip, dar asta nu e problema voastră. Am deja o sută de iscoade la dispoziţie care-l caută chiar acum. Odată găsit, vreau să fie neutralizat. *Acesta* va fi obiectivul vostru.

Imaginile de pe cele douăsprezece monitoare se schimbară. Apăru o fotografie color cu un Court Gentry proaspăt bărbierit, cu o jachetă sport şi ochelari cu rame metalice. Lloyd o luase din paşaportul falsificat, din dosarul CIA.

— El e Cameleonul, Court Gentry. Fotografia din faţa voastră a fost făcută în urmă cu cinci ani. Mă tem că nu ştiu cât de mult şi-a schimbat înfăţişarea între timp. Nu lăsaţi aparenţa lui de normalitate să vă păcălească. A fost cel mai bun vânător pe care l-a avut CIA.

Cineva mormăi ceva în spaniolă, dar Lloyd înţelese un singur cuvânt: Miloşevici.

— Da, eram convins că unii dintre voi îl vor recunoaşte după reputaţie. Sunt o mulţime de zvonuri legate de operaţiunile lui. Unii spun că l-a ucis pe Miloşevici, alţii că nu. Unii spun că e responsabil de evenimentele din Kiev de anul trecut… Cei mai rezonabili recunosc că era imposibil. În fine, cunosc suficient de multe despre anumite misiuni pe care le-a dus la îndeplinire, atât în slujba guvernului american, cât şi prin contracte personale, ca să vă asigur că, dintre toţi cei pe care i-aţi întâlnit, domnul Gentry este un formidabil asasin plătit.

— Arată ca un poponar, se auzi o voce distorsionată.

Lloyd recunoscu accentul şi se întoarse spre monitorul prin care se ţinea legătura cu Africa de Sud.

— E poponarul care vine la tine, îţi înfige un cuţit între coaste, îţi străpunge plămânii, apoi stă şi se uită cum te îneci cu propriul sânge, răspunse furios americanul. Omoară-l şi apoi vino să-mi spui că a fost o glumă. Până atunci, ţine-ţi comentariile infantile pentru tine!

Sud-africanul nu mai zise nimic, aşa că Lloyd continuă, privind siluetele din Pretoria.

— Cameleonul este specializat în împuşcături de la distanţă, bătaie corp la corp, arme albe şi Krav Maga, artele marţiale folosite de Forţele Speciale israeliene. Poate ucide cu o armă cu ţeavă lungă sau scurtă sau fără nicio armă. Te poate omorî de la un kilometru distanţă sau îţi poţi da duhul cu respiraţia lui lângă ureche. Are experienţă în explozivi şi chiar în otrăvuri. În CIA se spunea că, la un moment dat, în Lahore, Pakistan, a folosit o sarbacană ca să doboare o ţintă în restaurant, reuşind să treacă neobservat, mai spuse Lloyd, după care făcu o pauză pentru efect. Gentry era la masa alăturată, continuând să mănânce în vreme ce ţinta lui îşi dădea duhul. Imediat după ce terminăm de discutat vă îmbarcaţi în avioane. Vom trimite douăsprezece echipe în douăsprezece avioane pe douăsprezece aeroporturi de pe ruta pe care ne aşteptăm s-o urmeze Gentry în următoarele patruzeci şi opt de ore. Eu voi supraveghea şi coordona activitatea de aici şi vă voi transmite orice informaţie pe care o voi putea obţine. Fiecare echipă care ia parte la vânătoare şi supravieţuieşte va primi un milion de dolari, plus cheltuielile apărute. Echipa care îl ucide pe Gentry va primi un bonus de douăzeci de milioane de dolari.

— Ce vor face americanii dacă-l ucidem? se auzi o voce puternică, africană.

Lloyd se întoarse spre Liberia, deşi nu era sigur că de acolo venise vocea.

— Li s-a explicat şefilor voştri. Bărbatul acesta a fost deja condamnat la moarte de guvernul american; celor de la CIA li s-a ordonat să-l omoare pe loc. Nu are prieteni, nici familie. Nimeni nu-l va plânge dacă va muri.

Altcineva vorbi într-o limbă asiatică şi după ce termină se auzi translatorul.

— Unde este acum?

— A zburat azi-noapte spre Praga. Agenţii au întrebat peste tot de el, dar nu ştim cu siguranţă dacă mai este acolo.

— Ce echipă se trimite în Praga?

— Albanezii. Erau cel mai aproape.

— Nu-i corect! strigă sud-africanul.

Pe ecran se văzu cum silueta lui Lloyd îşi scoate ochelarii şi-şi masează rădăcina nasului.

— Nu vreau să-i jignesc pe albanezi, dar nu cred că prima echipă care-l va înfrunta îi va veni de hac.

Urmară mormăieli din partea albanezilor, dar ceilalţi îi făcură imediat să tacă.

— Da, îl vom ucide pe Gentry în următoarele două zile, dar ne aşteptăm la pierderi. E posibil ca şi o parte dintre voi să muriţi, zise Lloyd, încercând să lase impresia că-i pasă. Acestea fiind spuse, nu

ştim dacă albanezii vor fi primii care dau de el. E posibil să ajungă în vest înainte să aterizeze avioanele voastre. În cazul ăsta, dacă îi dăm de urmă după ce părăseşte Praga, vă îmbarcăm în avioane şi vă ducem mai aproape de destinaţia finală. Vă asigur pe toţi că nu e niciun avantaj dacă veniţi din estul îndepărtat, mai zise avocatul a cărui siluetă păru zveltă, dar atletică, atunci când se îndreptă în scaun. Daţi-mi voie să închei cu asta: faceţi tot ce trebuie pentru a vă îndeplini misiunea. Nu-mi pasă câtuşi de puţin de victimele colaterale. Dacă nu faceţi faţă unor copii ucişi, prizonieri sau căţeluşi morţi, atunci mai bine nu urcaţi în afurisitul de avion. Treaba voastră e să-l ucideţi pe Court Gentry. Omorâţi-l şi organizaţiile voastre vor primi milioane de dolari şi mulţumirile CIA. Rataţi şi probabil veţi muri de mâna lui. Veţi fi prea bine plătiţi ca să vă mai faceţi alte griji. Mai sunt întrebări? În cazul acesta, domnilor… să înceapă jocul!

La ora patru şi un sfert dimineaţa, un agent masiv de securitate de la filiala din Brno, Cehia, a LaurentGroup îi arătă poza lui Gentry unui recepţioner somnoros de la un mic hotel din Stare Mesto, Praga. Bătrânul din spatele tejghelei se uită mult timp la fotografie, spuse că nu era sigur, dar după ce primi cinci sute de coroane de la străin, îşi schimbă tonul. Era convins că bărbatul proaspăt bărbierit din poză şi turistul bărbos cazat în camera de la mansardă sunt unul şi acelaşi.

Agentul îl sună imediat pe Lloyd. Avocatul fusese instruit să nu implice oamenii companiei în operaţiune, aşa că-i spuse să se ducă acasă.

— O echipă e pe drum.

— Dacă îl vreţi mort, o fac pentru o sută de mii de coroane.

— Nu, nu o vei face, chicoti Lloyd.

— Vreţi să spuneţi că nu mă descurc cu…

— Da, exact asta vreau să spun.

— Yankeu şmecher dat dracu'.

— Da, eu sunt yankeul dat dracu' care tocmai ţi-a salvat fundul amărât de ceh. Du-te acasă şi uită tot. Vei primi un bonus pentru ce ai făcut.

— Urăsc americanii!

Lloyd râse tare înainte să încheie convorbirea.

ZECE

Gentry se trezi la cinci dimineaţa. Rana din coapsă pulsa dureros, motiv pentru care nu se odihnise prea bine. Se ridică încet din cauza durerii şi se apleacă să-şi întindă şalele şi articulaţiile, după care se răsuci cu putere stânga-dreapta. Voia să-şi petreacă ziua în mişcare. Încă nu se hotărâse asupra unei destinaţii, dar ştia că trebuia să plece cât mai repede din hotel.

După o vizită scurtă la baie unde se uşură şi verifică pansamentul de pe coapsă, îmbrăcă aceleaşi haine pe care le purtase cu o seară în urmă. Se uită pe fereastră să vadă dacă e supravegheat şi apoi coborî şi părăsi clădirea la cinci şi douăzeci şi cinci.

Îşi făcuse în minte o listă cu ceea ce avea de făcut. Unul, să meargă la ascunzătoarea locală din Praga şi să ia un pistol mic. Nu avea să mai ia vreun zbor; călătoriile cu avionul, ca acelea din ultimele douăzeci şi patru de ore, erau o anomalie în viaţa lui, pentru că ura să fie neînarmat. Se urca în avioane comerciale numai dacă nu avea de ales şi făcuse asta de cel mult douăsprezece ori în ultimii patru ani. Acum se simţea despuiat în timp ce mergea neînarmat prin întuneric, străbătând străzile acoperite cu piatră cubică din Praga. Singura lui consolare era un briceag Spyderco ascuns la betelia pantalonilor, pe care-l cumpărase de la un poliţist kurd. Era mai bun decât nimic, dar inferior oricărei arme de foc.

După ce avea să treacă pe la ascunzătoare, avea să fie nevoit să iasă din oraş: să cumpere cu bani gheaţă o motocicletă cu care să plece din Praga. Poate că avea să stea câte o săptămână în diferite sate din Cehia sau Slovacia. Spera să fie în siguranţă până când preşedintele nigerian avea să îşi termine mandatul şi atunci, poate, avea să îl lase în pace.

Nimeni nu putea să dispară mai repede şi fără urme decât americanul de treizeci şi şase de ani.

În timp ce se îndrepta spre metrou, decise să pună în fruntea listei un lucru foarte important. De la o cafenea din apropiere îl îmbie mirosul de cafea proaspătă şi în momentul ăla avea nevoie de una la fel de mult ca de o armă.

Greşea.

O ceaţă deasă acoperi strada şi începu să plouă exact când Court urcă două trepte şi intră în cafenea. Era cinci şi jumătate şi avu impresia că e primul client. Ştia suficientă cehă cât să o salute pe tânăra din spatele tejghelei. Arătă spre cafetiera mare şi spre platoul cu pateuri şi apoi o privi pe fata palidă cum toarnă lichidul aburind într-un pahar şi-i pune micul dejun în pungă.

Chiar atunci se auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii. Gentry

se uită la cei trei bărbaţi care intrară şi-şi închiseră umbrelele, scuturând apoi stropii de ploaie de pe haine. Păreau localnici, dar nu era sigur. Primul bărbat se uită cum străinul se duce la un stand să-şi pună zahăr şi lapte în cafea.

Court citi fluturaşul înrămat care promova o seară de lectură, apoi, prin fereastra din dreapta lui, la strada umedă şi întunecată.

Câteva secunde mai târziu era afară, ignorând ploaia rece în timp ce se îndrepta spre staţia de metrou Mustek. Nu mai erau alţi pietoni în preajmă; frigul, ploaia şi ora matinală îşi spuneau cuvântul. Pe el nu-l deranja aerul rece, ba dimpotrivă, îl înviora, dând viaţă muşchilor şi creierului obosit. Trecură câteva camioane cu marfă pe el şi Gentry aruncă o privire spre parbrizele ude. Găsi intrarea la metrou şi începu să coboare. Ochii încă obosiţi se adaptară mai greu la lumina electrică rece reflectată în dalele albe.

Urmă semnele care duceau către peron, apoi luă un lift care-l coborî mai adânc în măruntaiele oraşului adormit şi, după o cotitură, zări peronul.

Cu puţin înainte să facă dreapta, se duse la un coş de gunoi unde aruncă paharul neatins cu cafea şi punga cu pateuri, apoi coti şi se opri după doi paşi.

Îşi încordă toţi muşchii – picioarele, spatele, gâtul, chiar şi maxilarul –, după care scoase briceagul şi-l deschise cu o viteză şi o eficienţă greu de egalat.

Se întoarse şi făcu un singur pas în direcţia din care venise, sărind ca să acopere o distanţă cât mai mare, şi înfipse lama de opt centimetri în gâtul bărbatului care-l urmărea.

Bărbatul era masiv, înalt şi bine făcut. Degetele lui cărnoase apucară pistolul automat, dar Gentry îl prinse de încheietură şi ţinu ţeava în jos, de teamă ca spasmele muribundului să nu declanşeze arma.

Nu-şi pierdu timpul să se uite la muribund; dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut în ochii lui şocul şi confuzia instalate înaintea panicii sau durerii. Îl trase într-un colţ al tunelului când apăru al doilea asasin. Court apucă zdravăn cu mâna dreaptă briceagul care încă era înfipt în gâtul primului bărbat, dar nu reuşi să-l scoată, aşa că se folosi de trupul acestuia ca să-l lovească pe cel de-al doilea atacator şi să-l culce la pământ. Cu mâna stângă se chinuia să-i desprindă arma din mâinile încleştate. Nu putu s-o ia, dar văzu a treia siluetă, care se pregătea să tragă.

Gentry se ghemui la pieptul bărbatului cu cuţitul în gât folosindu-i trupul ca scut şi avansă repede spre ultimul asasin.

Aerul fu străpuns de zgomotul asurzitor al unei împuşcături, amplificat de tavanul jos şi de coridorul îngust. Gentry simţi cum intră glonţul în trupul însângerat pe care-l folosea ca pavăză. Imediat,

partenerul de dans al lui Court fu lovit de al doilea glonţ. Americanul îl împinse în cele din urmă cât putu de tare spre al treilea atacator, trăgând în acelaşi timp de briceag. Reuşi să-l scoată şi încercă din nou să-i ia arma, dar mâinile mortului rămăseseră încleştate.

Acum se afla între doi asasini – ambii în viaţă şi înarmaţi – care stăteau la cel mult trei metri distanţă de el. În spatele lui era cel pe care-l doborâse, iar în faţă, cel aflat în picioare, care reuşise să scape de trupul plin de sânge al camaradului său şi acum îşi fixa ţinta. Cu o mişcare fulgerătoare, Gentry întoarse briceagul şi, ţinându-l de lamă, îl aruncă spre bărbatul aflat în picioare, iar lama se înfipse cu precizie medicală în orbita stângă a agresorului. Sângele ţâşni imediat şi bărbatul dădu drumul armei ca să-şi ducă mâinile la ochi când căzu în genunchi.

Gentry nu se uită la ameninţarea din spatele lui, ci se aruncă în faţă, cu braţele întinse, disperat să pună mâna pe arma căzută. Chiar înainte să atingă pământul, se auzi o nouă împuşcătură în pasaj. Nu simţi impactul şi bănui că asasinul ţintise spatele lui, dar ratase din cauza săriturii.

Court ateriză pe dalele reci de gresie şi, din alunecare, ridică pistolul. Bărbatul cu lama înfiptă în ochi era în genunchi şi trăgea să moară, urlând de durere. Gentry se rostogoli până în spatele lui şi trase spre ultimul duşman. Acesta avusese o mică şansă să riposteze, dar ezitase de teamă să nu-şi împuşte camaradul.

Cameleonul nu ezită. Din poziţia în care se afla, trase foc după foc, văzând cum cel de-al treilea asasin se răsuceşte lovit de gloanţe şi moare.

Când se convinse că singurul rămas în viaţă e bărbatul de lângă el cu lama înfiptă în ochi, puse ţeava pistolului în tâmpla acestuia şi trase fără ezitare.

Americanul se ridică dintre trupurile bărbaţilor căzuţi pe coridorul puternic luminat. Stropii de sânge pătau pereţii şi pe lângă cadavre se formaseră bălţi roşiatice. Urechile îi ţiuiau, iar rana din coapsă pulsa dureros.

Se dăduseră de gol în cafenea. Court îşi dăduse seama că sunt asasini plătiţi din clipa în care intraseră pe uşă şi el observase scânteierea din ochii unuia dintre ei, semn că îl recunoscuse. După ce identificase ameninţarea pe care o reprezentau cei trei, îi studiase în reflexia sticlei care acoperea fluturaşul de pe perete, apoi în cea a ferestrei cafenelei şi în parbrizele maşinilor parcate. Pe scări, la metrou, îi simţise apropiindu-se. Se apropiară şi mai mult în tunel şi, la ultima cotitură înaintea peronului, ştiu că venise timpul să acţioneze.

Court fusese mai rapid, mai bine pregătit şi avusese mai mult sânge-rece, dar acum stătea şi se uita la cele trei cadavre ştiind prea

bine că exista un singur motiv pentru care trupurile lor se transformaseră în carne sfârtecată în timp ce lui continua să-i curgă sângele în vene.

Afurisitul de noroc!

Asasinii deciseseră să se oprească la cafenea înainte să-şi ocupe poziţiile pe lângă hotel, iar americanul se nimerise să fie acolo când intraseră ei.

După aceea, toate piesele se aşezaseră la locul lor.

Court avusese noroc.

Ştia că e bine să fii norocos, dar ştia la fel de bine că norocul se putea termina oricând. Bănuia că în scurt timp aveau să apară navetiştii care circulau dimineaţa cu metroul. În mai puţin de treizeci de secunde de la ultima împuşcătură, Cameleonul luă de la asasini un pistol ceh CZ şi o mică sumă în euro şi coroane.

Un minut mai târziu era din nou afară, purtând jacheta unuia dintre cei trei bărbaţi. Sângele de pe pantaloni fu în scurt timp diluat de stropii de ploaie şi Court continuă să meargă hotărât prin ceaţă până la o staţie de autobuz din apropierea Podului Carol. În afara unui uşor şchiopătat, nimic nu-l diferenţia de restul oamenilor care apăruseră pe stradă şi făceau naveta zilnică spre locurile de muncă.

Lui Fitzroy i se oferise o cămăruţă cu un pat pe care să se odihnească, dar, din principiu, refuză s-o facă. Moţăi însă pe scaunul din sala de şedinţe. În jurul lui, mişcându-se ca nişte umbre, Tehnicianul mergea de la un terminal la altul, iar Lloyd dădea telefon după telefon de pe mobil. Oamenii de la pază stătuseră toată noaptea în interiorul şi în afara încăperii.

Sir Donald se trezise la şase şi jumătate şi tocmai sorbea din cafea când Tehnicianul îi atrase atenţia lui Lloyd.

— Domnule… Albanezii nu răspund.

Lloyd stătea pe un scaun în faţa lui Fitzroy, bea cafea şi studia harta Pragăi. Se uită la omul lui, ridică din umeri şi strânse buzele.

— E greu să iei legătura atunci când eşti mort.

— Nu avem de unde să ştim că…

Lloyd nu-l ascultă, ci îşi spuse în barbă:

— Una a căzut, mai sunt unsprezece. N-a durat mult.

Fitzroy zâmbi în spatele ceştii cu cafea, iar Lloyd observă. Se ridică în picioare, înconjură masa şi se lăsă pe vine în faţa lui Sir Donald, vorbindu-i încet.

— Noi doi am putea părea adversari, dar avem de fapt acelaşi ţel.

Dacă sărbătoreşti în secret victoria Cameleonului, aminteşte-ţi că miza creşte pe măsură ce se apropie de ţintă. Cu cât este mai repede doborât, cu atât mai bine pentru tine, fiul, nora şi preţioasele tale nepoţele.

Zâmbetul lui Sir Donald păli.

După o oră cârâi telefonul prin satelit al lui Fitzroy, iar Lloyd şi oamenii săi tăcură mâlc. Sir Donald apăsă pe butonul difuzorului abia la al treilea apel.

— Court? Unde eşti? Am încercat să dau de tine.

— Ce mama dracului se întâmplă?

— Despre ce vorbeşti?

— O altă echipă de ucigaşi a încercat să mă elimine.

— Glumeşti!

— Crezi?

— Nu. Cine erau?

— Sunt al dracului de sigur că nu sunt nigerieni. Trei tipi albi; păreau să fie din Europa Centrală. Nu am avut timp să le scot cărţile de identitate; oricum, dacă erau buni de ceva, nu le-ar fi luat cu ei.

— Probabil că Abubaker foloseşte mercenari. Nu m-ar mira, la cât îi sunt de adânci buzunarele. Ai fost rănit?

— Da, dar nu de clovnii ăştia. Am încasat un glonţ în coapsă ieri-dimineaţă, în avion.

— Ai fost împuşcat?!

— Nu e mare lucru.

Lloyd luă imediat agenda şi notă această informaţie.

— Fiule, au apărut nişte complicaţii.

— Complicaţii?! A trebuit să dobor opt tipi în ultimele douăzeci şi patru de ore din cauza breşei apărute în Reţeaua ta. Ai al dracului de multă dreptate când spui că au apărut complicaţii.

— Nigerienii ştiu că sunt intermediarul tău.

Pe linie nu se mai auzi nimic un timp, după care vorbi din nou Court.

— La dracu', Don! Cum s-a întâmplat asta?

— Aşa cum spuneam… complicaţii.

— În cazul ăsta, eşti în pericol la fel de mult ca şi mine. E doar o chestiune de timp până vor veni după tine, spuse îngrijorat tânărul.

— Au făcut-o deja.

— Ce s-a întâmplat? veni întrebarea după o altă pauză.

— Îi au pe ai mei: fiul, nora şi cele două nepoate.

— Gemenele, zise cu căldură Gentry.

— Da. Îi ţin în Franţa şi mi-au spus că, dacă nu te predau pe tine, îi omoară. În urmă cu treizeci de minute mi-au dat patruzeci şi opt de ore să te predau lor viu sau mort. Au pus echipe pe urmele tale, dar vor să le dau informaţii despre locul unde te afli.

— Ceea ce se pare că ai făcut.

— Nu, fiule. N-am scos o vorbă. E adevărat că ai fost pus în pericol în Irak, dar un agent nigerian te-a văzut la bordul unui avion spre Tbilisi. Nu le-am spus nimic şi nici nu intenţionez s-o fac.

— Dar familia fiului tău…

— Nu-mi trădez oamenii. Şi tu faci parte din familia mea.

Chipul lui Fitzroy se schimonosi de dispreţ, iar Lloyd îl privi cu admiraţie pe bătrânul englez capabil să-l linguşească şi să-l trădeze în acelaşi timp. Fitzroy atingea cu cea mai mare virtuozitate strunele asasinului său.

Lloyd cunoştea pe dinafară dosarul lui Gentry şi ştia ce va urma.

— Unde îi ţin acum?

— Într-un castel din Normandia, Franţa, la nord de oraşul Bayeux.

— Ai zis patruzeci şi opt de ore?

— Minus treizeci de minute. Termenul-limită e la ora opt, duminică dimineaţa. Mi-au spus că au oameni în poliţia franceză şi că orice semn că se pune la cale o operaţiune va duce la un masacru.

— Mda. Poliţiştii vor fi inutili. Am o şansă mai mare dacă mă duc singur.

— Court, nu ştiu ce-ţi trece prin minte, dar e mult prea periculos pentru tine să încerci cine ştie ce…

— Don, trebuie să ai încredere în mine. Cel mai bun lucru pe care-l pot face e să mă duc acolo şi să curăţ personal rahatul ăsta. Am nevoie să-mi dai toate informaţiile pe care le ai despre forţele lor, nu-mi ascunde nimic, iar eu îţi voi aduce înapoi familia.

— Cum?

— Cumva.

De data asta, Sir Donald fu cel care tăcu. Se frecă îndelung la ochi, după care vorbi.

— Îţi voi rămâne îndatorat pe veci, flăcăule.

— Hai să le luăm pe rând, şefu', încheie Gentry.

De bucurie, Lloyd împunse aerul cu pumnul.

— Îţi aduc capul pe care îl vrei, dar şi tu trebuie să-ţi respecţi partea de înţelegere, zise Fitzroy.

— Sir Donald, nimic nu mă va face mai fericit decât să-mi sun oamenii şi să vă las pe tine şi familia ta în pace.

UNSPREZECE

Court Gentry lucra pe cont propriu de patru ani. Înainte de asta fuseseră Golf Sierra, cunoscută şi ca Echipa Teroristă, şi misiunile pe care le îndeplinise de unul singur pentru CIA. Fiind un tip dur, Gentry îşi petrecuse singur cea mai mare parte a vieţii de adult. Ca să fie sigur, atunci când lucra sub acoperire dezvolta relaţiile necesare care să-l ajute în misiune, dar acestea erau trecătoare, minciuni spuse în iatac.

Viaţa lui personală era lipsită de afecţiune.

Fusese însă un episod în ultimii şaisprezece ani, când Court nu lucrase nici ca asasin, nici ca spion şi nu fusese o umbră care se pierdea în peisaj. Cu doi ani în urmă, pentru numai două luni, Fitzroy îl angajase pe Cameleon pe baza CV-ului său. Court ocupase un post în departamentul de Protecţie Personală, muncă de bodyguard, primind sarcina de a le supraveghea pe cele două nepoate ale lui Sir Donald.

Tatăl lor, fiul lui Sir Donald, era un dezvoltator imobiliar de succes în Londra. Nu călcase pe urmele tatălui său în întunecata lume a spionajului şi securităţii. Era un om de afaceri onest, care respecta regulile. Cu toate acestea, Phillip Fitzroy reuşise să intre în conflict cu nişte pakistanezi deoarece compania lui făcea lobby împotriva unei legi propuse de municipalitate, care ar fi permis muncă neautorizată şi muncitori necalificaţi în construcţii. Bineînţeles că Phillip susţinuse că era în interesul tuturor locuitorilor Londrei să stea în clădiri ridicate numai de profesionişti, dar mafia pakistaneză îi extorca de ani buni pe cei care nu aveau acte şi decisese că, dacă mai mulţi imigranţi ar avea locuri de muncă mai bine plătite, ar fi putut stoarce mai mult.

Totul începuse cu telefoane de ameninţare, care să-l facă pe Phillip să renunţe la campanie. Elise Fitzroy găsise apoi în cutia poştală o bombă improvizată falsă, iar Scotland Yard[13] deschisese un dosar de cercetare. Detectivi cu chipuri dure îşi trecuseră mâinile peste bărbi şi promiseseră că vor fi vigilenţi. Phillip continuase lupta împotriva legii muncii şi apăruseră mai multe ameninţări, iar Scotland Yard trimisese o maşină cu un poliţist narcoleptic în faţa casei lor din Sussex Garden.

Într-o după-amiază, Elise golea ghiozdanul lui Kate, pe atunci în vârstă de şase ani. Fetiţele se uitau la televizor, când mama lor scosese dintr-un buzunar un bilet. Crezând că este de la doamna Beasley, îl deschise.

„Le putem lua oricând vrem. Las-o baltă, Phillip”, era scris de mână cu litere de tipar.

Elise îl sună isterică pe Phillip, iar acesta, la fel de agitat, îl sună la rândul lui pe Donald şi, şapte ore mai târziu, cel din urmă veni la ei însoţit de un american.

Yankeul nu era nici mare, nici mic şi evita contactul vizual. Elise bănuia că se apropie de treizeci de ani, în timp ce Phil estimă vreo patruzeci. Purta blugi şi avea un rucsac mic pe care nu-l scotea de pe umeri şi un pulover supradimensionat sub care Phillip îşi închipui că are ascunse tot felul de dispozitive cu care făcea rău oamenilor. Sir Donald se duse în salon cu Elise şi cu Phillip, în timp ce bărbatul aşteptă în hol. Donald le spuse bieţilor oameni îngrijoraţi că numele tânărului este Jim – doar Jim – şi că era probabil cel mai bun din lume în ceea ce făcea.

— Ce face mai exact, tată?

— Să zicem că o să vă fie mai bine cu el decât cu strada plină de maşini cu sticleţi. Nu exagerez.

— Nu pare să fie cine ştie ce de capul lui…

— Asta face parte din meseria lui. Nu trebuie să iasă în evidenţă.

— Ce dracului vom face cu el, tată?

— Aruncaţi-i câteva sendvişuri pe zi, asiguraţi-vă mereu că e plină cafetiera şi, în rest, uitaţi că e aici.

Elise refuză însă să-l trateze ca pe un obiect. Era politicoasă şi descoperi că tânărul răspunde la amabilitate. Nu se uita însă niciodată la ea.

— Se uită pe fereastra care dă spre stradă, pe cea care dă spre grădină şi spre uşa camerelor fetelor, dar *niciodată* la mine, îi spusese soţului ei. Voi doi aveţi multe în comun, Phillip; v-aţi înţelege de minune.

Apariţia unui intrus în gospodăria familiei Fitzroy dusese inevitabil la fricţiuni între cei doi soţi.

Claire şi Kate începuseră să-l placă pe Jim. Îi imitau accentul american, dar el era binevoitor. Le ducea la şcoală în fiecare în zi în Saabul lui Elise, iar femeia îi însoţea. Micuţa Kate îl tachinase într-o zi, spunându-i că nu e un şofer bun, iar tânărul le surprinsese pe mamă şi pe fete când izbucni în râs şi recunoscu faptul că în mod normal merge cu trenul sau cu motocicleta. După doar o clipă, chipul lui redevenise imobil, iar privirea i se îndreptase spre oglinzi şi spre drum.

Timp de aproape două luni fusese nedezlipit de lângă fete de când se trezeau. Dormea pe un pat pliabil pe hol cât ele dormeau. Singurul moment neobişnuit în cele opt săptămâni fusese într-o duminică, atunci când mergeau la cumpărături şi maşina fusese blocată din cauza unui accident rutier. Imediat cum s-au oprit toate maşinile, Jim a urcat Saabul pe trotuar. Îşi descheiase haina sport, iar Elise zări mânerul unei arme la subraţ. Conducea pe trotuar, printre oameni, ţinând volanul cu mâna stângă, în timp ce dreapta stătuse tot timpul pe pistolul aflat în toc. Nu le spusese nimic pasagerelor şi se purtase ca şi cum era o zi normală de duminică şi mergeau la o prăjitură.

Tot drumul, mama şi fetele îl priviseră uluite.

Apoi, într-o zi, plecase. Pătura era strânsă pe patul unde dormea el, iar perna fusese aşezată deasupra. În ziare apăruse ştirea conform căreia mafioţii pakistanezi fuseseră arestaţi de durii de la Scotland Yard, aşa că Sir Donald îl luase pe yankeu din casa fiului său.

Phillip şi Elise respiraseră uşuraţi că dispăruse ameninţarea şi că autorii ridicolei legi fuseseră învinşi.

Fetiţele plânseseră însă când tatăl lor le anunţase că unchiul Jim trebuise să se întoarcă în America şi nu, era puţin probabil să revină.

Court cumpără o motocicletă în mai puţin de o oră după ce încheie convorbirea cu Fitzroy. Era o Honda CM450 din 1986, cu un motor decent şi cauciucuri care păreau să mai reziste câteva zile la efort.

Vânzătorul era un localnic care lucra la o benzinărie de pe drumul spre Seberov, în sud-estul Pragăi. Court plăti cu bani gheaţă şi porni la drum fără să mai facă acte, dând câteva sute de coroane în plus pentru o cască şi o hartă.

Nu ezitase nicio clipă de când încheiase convorbirea cu Don. Court ştia că făcea pe drum o zi sau mai mult până în Normandia. Putea să conceapă un plan de acţiune sau să ia legătura cu Fitzroy în timp ce se deplasa. Nu, nu avea timp să stea pe bancă în parc aici, la şapte sute douăzeci de kilometri distanţă, ca să admire natura.

După ce cumpără motocicleta, se opri la depozitul secret închiriat pe termen lung, aflat la câţiva kilometri sud de centrul oraşului. Nu mai avea cheia de la uşă, aşa că pur şi simplu forţă încuietoarea. Dacă era întrebat, putea spune numărul cardului de credit cu care îl plătise. Alesese acest loc în urmă cu trei ani şi se mai întorsese aici o singură dată, aşa că micul spaţiu era acum prăfuit şi plin de mucegai. Avea aproximativ nouă metri pătraţi şi era gol, cu excepţia a patru genţi aşezate una peste alta, fiecare înfăşurată într-un sac de gunoi. În ascunzătoare avea pistoale, puşti, muniţie, haine, alimente şi medicamente depozitate în pungi vidate. Vârî într-o geantă arma CZ pe care o luase în timpul înfruntării de la metrou şi luă un revolver Walther P99 Compact şi două încărcătoare. Arma era curată şi bine lubrifiată, dar tot verifică muniţia şi trăgaciul. Ştia prea bine că nu putea umbla în Uniunea Europeană cu un arsenal asupra lui, aşa că era nevoit să se descurce doar cu pistolul.

Desfăcu apoi o trusă cu medicamente, îşi dădu jos pantalonii şi se aşeză pe podeaua rece şi murdară. Zgârieturile pe care le lăsaseră ghearele unui şobolan pe pereţii din aluminiu îi arătară clar condiţiile

insalubre ale locului. Examină cu fascinaţie profesională rana veche de o zi. Nu mai fusese împuşcat până acum, însă de-a lungul timpului fusese rănit de mai multe ori. Piciorul îi pulsa dureros, dar suferise şi mai rău din cauza arsurilor, a oaselor rupte sau a bucăţilor de şrapnel care-i intraseră în gât. Riscurile meseriei.

Turnă o cantitate generoasă de iod pe rana lăsată de glonţ, după care desfăcu pachetul cu bandaje şi o cremă antiseptică, se pansă cât de bine putu în lumina slabă, apoi strânse medicamentele şi le puse într-o pungă mică pe care o vârî în buzunar. În a doua geantă găsi haine. Le dezbrăcă pe cele subţiri şi-şi puse o cămaşă maro din catifea reiată şi o jachetă groasă. O pereche de mănuşi îi încălzi imediat degetele. Urmară o pereche de bocanci din piele şi o căciulă ce putea fi folosită şi ca mască de schi. Închise genţile, lăsându-le la fel cum le găsise, apoi uşa şi încălecă motocicleta.

După câteva minute se afla la o răspântie în sudul oraşului. La câteva ore spre vest se găsea graniţa germană, apoi cea franceză, după care urma Normandia.

Porni motorul şi oftă lung prin masca neagră ce se acoperi cu abur în dreptul gurii.

Dacă ar fi fost atât de uşor…

Nu, la un moment dat trebuia să se oprească: înainte să ajungă în Normandia trebuia să ia nişte materiale. Ştia de unde să ia tot ce avea nevoie, dar asta însemna încă o jumătate de zi pe drum.

Pentru început, avea nevoie de acte noi. Încă mai avea paşaportul pe care-l folosise când intrase în Republica Cehă, care îi permitea să circule şi în Europa Centrală, unde nu aveau o bază de date a tuturor imigranţilor, dar se folosise deja de identitatea lui Martin Baldwin, jurnalistul independent. Numai un optimist incurabil sau un prost s-ar fi folosit din nou de el în Uniunea Europeană, iar Gentry nu era nici una, nici alta. Mai important, avea nevoie de alt paşaport ca să iasă din Europa după ce încheia operaţiunea din Normandia. Ştia prea bine că, după asta, trebuia să dispară undeva departe, iar nişte acte „fără pată” i-ar fi uşurat calea.

Court cunoştea un bărbat în Ungaria care i le-ar fi putut obţine rapid. Cu acte bine făcute s-ar fi putut mişca repede şi eficient prin Uniunea Europeană, şi, dacă trebuia să se legitimeze de-a lungul drumului, putea să facă asta în siguranţă. Apoi, odată încheiată misiunea, putea să arunce toate armele şi echipamentul, să urce într-un avion spre America de Sud sau Pacificul de Sud sau chiar afurisita Antarctică, unde doar căldura proprie i-ar mai aminti cât de fierbinte fusese ultima perioadă.

După misiunea din Normandia nu avea să aibă timp ca să alerge după documente şi nici vorbă să poată părăsi în grabă Europa fără ele.

Vântul rece de noiembrie veni dinspre vest când Gentry intră pe

E65, autostrada ce-l ducea spre Brno, în Slovacia, prin Bratislava, apoi spre sudul graniţei ungare. De acolo putea ajunge repede în Budapesta. Şase ore de drum, care includeau două opriri pentru alimentarea cu benzină şi traversarea a două graniţe slab păzite.

Apăsă pedala de acceleraţie şi se aplecă împotriva vântului rece, forţându-se să se gândească la următoarele patruzeci şi opt de ore. Nu era prea plăcut, dar era necesar şi mult mai bine decât să-şi amintească toate întâmplările din ultimele patruzeci şi opt de ore.

DOISPREZECE

Gentry intră în capitala Ungariei la ora trei după-amiază. Nori cenuşii de ploaie atârnau deasupra dealurilor verzi din Buda, la vest de Dunăre, fluviul care împărţea în două oraşul cu patru milioane de locuitori. Court vizitase Budapesta cu patru ani în urmă, la prima misiune pentru Fitzroy, o simplă operaţiune împotriva unui asasin sârb. Acesta pusese o bombă într-un restaurant local ca să ucidă un traficant de arme, dar îl ucisese şi pe fratele unui american.

Fratele supravieţuitor avea banii şi conexiunile necesare, aşa că-i fusese uşor să ia legătura cu Fitzroy şi să angajeze un lunetist. La fel de simplu fusese şi pentru Fitzroy să-şi trimită cea mai nouă achiziţie la Budapesta ca să-l găsească pe sârb într-un bar, să-l îmbete şi apoi să-i înfigă un cuţit în şira spinării şi să-l arunce în apele întunecate ale Dunării.

Gentry cunoştea Budapesta şi din perioada în care lucrase pentru CIA. Intrase şi ieşise din oraş cam o dată la doi ani, timp de aproape un deceniu, urmărind diplomaţi, supraveghind oameni de afaceri ruşi dubioşi în hotelurile din Buda sau din Pesta[14]. La un moment dat alungase un asasin tadjic[15], care viza un şef CIA, pentru că altcineva nu fusese în stare s-o facă.

În peregrinările lui prin oraş, drumurile i se întretăiaseră de multe ori cu ale unui şarlatan local pe nume Laszlo Szabo, un tip mârşav. Nu ar fi făcut nimic dacă nu i s-ar fi fluturat prin faţă o mare sumă de forinţi. Era specializat în falsuri, cumpăra şi vindea acte pe care le modifica pentru cei care aveau nevoie să-şi schimbe identitatea şi să dispară. Ajutase mai mulţi criminali de război sârbi să fugă din Europa Centrală ca să scape de Curtea Internaţională de Justiţie şi făcuse grămezi de bani. Apoi, în 2004, intră în conflict cu Gentry când acceptă să falsifice documente pentru un terorist cecen, scăpat din capitala Ceceniei şi din ghearele ruşilor. Acesta făcuse o oprire la Budapesta în drum spre vest. Court şi echipa lui îl prinseseră pe cecen într-un depozit pe care îl deţinea Laszlo în suburbii. Fusese o operaţiune zgomotoasă şi, în încăierare, explodaseră substanţele pe care le folosea ungurul pentru fotografii, ucigându-l pe terorist. Court şi echipa lui fuseseră nevoiţi să dispară înainte de sosirea pompierilor, lăsându-l pe Laszlo să scape cu viaţă. Imediat după asta, când Court fusese trimis după prăzi mai mari, îşi amintise de Laszlo falsificatorul şi-l supraveghease pentru cazul în care într-o bună zi ar avea nevoie de serviciile lui. În mod normal, Court folosea documentele furnizate de reţeaua lui Sir Fitzroy, dar era bine să ştie că exista şi altcineva în Budapesta care, pentru suma potrivită, i le putea procura şi-l putea transforma în oricine voia el, cel puţin pe hârtie.

Laszlo Szabo era iremediabil o mizerie de om şi Court era conştient de asta, însă mai ştia şi că era al dracului de bun în ceea ce făcea.

Era trei şi jumătate când Court făcu plinul de benzină, cumpără un giroscop şi o limonadă de la un mic stand turcesc de pe strada Andrassy. Parcă motocicleta la distanţă de o stradă de vizuina lui Laszlo în Pesta, la aproximativ un kilometru de malul Dunării. Din cer şiroia ploaia rece, dar Gentry nu făcu nimic să se protejeze de intemperii. Se simţea obosit după atâta drum, iar ploaia îi înmuiase părul, barba şi hainele, însă îl ajuta să rămână vigilent. Uşa clădirii unde locuia Laszlo era înşelătoare: o bucată de fier ruginit prinsă în nişte balamale îngropate în piatra clădirii de pe strada Eotvos Utca, acoperită cu fiţuici îngălbenite şi mototolite. Nu era mai înaltă de un metru şi jumătate. Deşi părea că nimeni nu mai trecuse prin ea de la Al Doilea Război Mondial, uşa se întredeschise şi ieşiră doi negri slăbuţi exact când Court înghiţea ultimii dumicaţi din kebapul cu carne de miel. Somalezi, bănui americanul. Evident că se aflau ilegal în Europa, din moment ce nicio persoană care avea acces la acte legale nu ar fi apelat la Laszlo. Court ştia cât era de simplu zilele astea pentru africani şi pentru cei din Orientul Mijlociu să imigreze legal pe continent. Cei doi gogomani care trecuseră pe lângă el prin ploaie nu păreau să se califice pentru obţinerea actelor pe cale legală, ceea ce însemna că erau nişte pungaşi dubioşi.

După ce stătu puţin pe gânduri, Cameleonul îşi dădu seama că nu sunt mulţi pe pământ la fel de căutaţi cum era el, aşa că-şi permise să creadă că, prin definiţie, era probabil mai dubios decât oricare dintre cei doi somalezi.

Gentry bătu cu palma stângă deschisă în uşa metalică. Dreapta o ţinea pe pistolul Walther ascuns în betelia pantalonilor, sub haină. Cum nu răspunse nimeni, după câteva minute bătu din nou. În cele din urmă, Court găsi butonul din plastic al unui interfon ascuns în colţul din stânga al uşii.

— Szabo? Am nevoie de ajutorul tău. Plătesc.

— Referinţe?

Accentul era negreşit maghiar, dar engleza era bună, iar tonul, plictisit. Ca al unui funcţionar într-un magazin de vopsele. Court era doar unul dintre clienţii care stăteau la rând ca să ajungă la tejghea şi să comande bunurile necesare.

— Sunt unul dintre oamenii lui Donald Fitzroy.

Szabo nu făcea parte din Reţea, dar auzise cu siguranţă de Sir Donald.

Pauza suficient de lungă cât să-l facă pe Court să se îngrijoreze se încheie cu un bâzâit şi un clinchet. Uşor aplecat, împinse uşa cu grijă şi intră într-un hol întunecat, urmând licărul de lumină ce se zărea la vreo douăzeci de metri distanţă. Acolo era altă uşă în spatele căreia

Court descoperi un atelier spaţios – în parte laborator, în parte librărie, în parte studio foto. Laszlo stătea aşezat în spatele biroului de lângă perete. Se întoarse către vizitator.

Ungurul avea părul cărunt şi lung până la umeri. Hainele lui erau terne: blugi negri şi o cămaşă din poliester deschisă, care îi lăsa la vedere pieptul uscăţiv. Avea şaizeci de ani, dar părea de optzeci la chip şi de treizeci la corp. Dusese o viaţă intensă din punct de vedere fizic, o viaţă grea, şi Court îl asemănă cu un star rock îmbătrânit, care încă se consideră o partidă.

— Un chip familiar, zise Szabo după ce-l studie îndelung. Fără barba udă de ploaie, poate te-aş recunoaşte…

Court ştia că Szabo nu-i văzuse niciodată chipul. În 2004, când fusese în vizuina ungurului împreună cu Echipa Teroristă, purtase cagulă. Mai mult, era întuneric şi totul se desfăşurase repede.

— Nu cred, zise Gentry, privind în jur să se asigure că nu exista vreo ameninţare.

Pe pereţi atârnau ca iedera o mulţime de fire, încăperea era ciudată: mese şi rafturi pline de cutii şi cărţi, dulapuri încuiate de-a lungul unui perete şi, într-un colţ, studioul foto dotat cu o cameră aşezată pe trepied, în faţa căruia era un scaun pe un podium.

— American. Treizeci şi cinci de ani, un metru optzeci, şaptezeci şi ceva de kilograme. Nu pari nici soldat, nici poliţist, bun.

Court îşi amintea frânturi de informaţii din dosarul omului. Szabo fusese pregătit de sovietici în supraveghere electronică, falsificare de acte şi alte practici neletale. Fusese folosit ca spion al propriului popor în favoarea ruşilor, dar lucrase la două capete, dând Moscovei informaţii despre compatrioţii lui în timp ce ajuta ungurii să treacă de Cortina de Fier.

Ajutorul dat condiţionat, cu jumătate de inimă, conaţionalilor se dovedise benefic după căderea Uniunii Sovietice, îşi spuse Gentry, amintindu-şi că citise undeva că Szabo nu scăpase chiar uşor din cauza asocierii cu Moscova.

— Sunt doar un om care are nevoie de câteva dintre serviciile tale. Repede.

Laszlo se ridică şi luă un baston sprijinit de birou, lăsându-se greu pe el când traversă camera. Se apropie de vizitator. Court îi observă trupul slăbit şi şchiopătatul sever. Problema asta nu o avea în urmă cu cinci ani, când se văzuseră.

După o eternitate, ungurul ajunse în faţa lui Court, foarte aproape. Îi ridică bărbia cu degetele şi-i întoarse capul dintr-o parte în alta.

— Ce fel de servicii?

— Un paşaport bun, nu falsificat. Îmi trebuie acum. Plătesc în plus pentru deranj.

Laszlo încuviinţă.

— Ce face Norris?
— Norris?
— Fiul lui Sir Donald, bineînţeles.
— Vrei să spui Phillip.
— Da. Sir Donald mai are casa de vară în Brighton?
— N-am de unde să ştiu.
— Nici eu, sincer să fiu, admise Szabo, ridicând uşor din umeri.
— Înţeleg că trebuie să te convingi de buna mea credinţă, dar mă grăbesc.
Szabo dădu din cap, şontâcăi până la o băncuţă, una dintre multele din încăpere, fiecare aflată în faţa unei mese sau a unui birou acoperite cu computere, hârtii, camere de luat vederi şi alte echipamente.
— Fitzroy are propria reţea, propriii oameni care pot furniza documente. De ce te cobori la nivelul lui Laszlo?
— Am nevoie de cineva bun şi rapid. Toţi ştiu că tu eşti cel mai bun.
Ungurul dădu din nou din cap.
— Poate că nu vrei decât să mă flatezi, dar ai dreptate. Laszlo e cel mai bun. Voi face o treabă bună pentru tine şi poate îi vei spune lui Fitzroy despre asta; înţelegi ce vreau să spun.
Court dispreţuia oamenii care vorbeau despre ei la persoana a treia, dar ştia şi să fie politicos atunci când era nevoie.
— Scoate-mă de aici cu acte curate într-o oră şi o voi face!
Szabo păru încântat.
— Am intrat recent în posesia unui transport de paşapoarte belgiene. Numere noi de serie, nu din cele raportate ca fiind furate. Perfect legale.
— Nu. Două treimi din paşapoartele furate de pe piaţă sunt belgiene şi sunt verificate mai atent. Îmi trebuie ceva mai puţin evident.
— Un client informat. Respect asta, zise Laszlo, ridicându-se şi pornind sprijinit în baston către alt birou. Urmări cu degetele notiţele scrise de mână, cu creionul, într-o agendă mică.
— Da, cred că ai putea trece drept pasăre kiwi. Am de ceva timp nişte paşapoarte neozeelandeze. Zilele astea, majoritatea clienţilor mei sunt africani sau arabi. E evident că nu-i pot face kiwi[16]. Aşa cum spuneam, am actele astea de ceva timp, dar Laszlo poate modifica seria atunci când pune datele tale, fără să afecteze holograma. Nici vorbă să poată fi detectat ca făcând parte dintr-un lot dispărut.
— Bine.
Szabo se aşeză şuierând, semn că mişcarea fusese obositoare şi inconfortabilă.
— Cinci sute de euro.

Gentry acceptă, scoase banii din teanc şi-i arătă lui Laszlo, dar nu-i dădu.

— Cum rămâne cu chipul tău? Te pot fotografia aşa cum eşti acum sau putem crea ceva mai profesional.

— Aş vrea să mă aranjez mai întâi.

— Am un duş. Lame de ras. Un costum şi o cravată care ar trebui să ţi se potrivească. Pregăteşte-te în timp ce Laszlo lucrează la hârtii.

Court traversă un hol şi îşi dădu seama după mirosul de transpiraţie şi mucegai unde e baia. La duş se găsea săpun, lame de ras şi foarfeci, toate pregătite pentru operatorii şi imigranţii ilegal care trebuiau să-şi camufleze imoralitatea pentru câteva minute cât să facă poza în care arătau foarte dichisiţi. Intenţionau să le-o prezinte poliţiştilor şi agenţilor vamali. Gentry îşi rădea barba pentru prima dată în ultimele trei luni. Lăsase Waltherul pe un raft mic, alături de şampon şi lame de ras, şi, când termină, arma era acoperită de spumă.

După ce se spălă, se gândi la fiecare fir de păr ca fiind o probă ADN, aşa că pierdu ceva timp adunându-le cu grijă.

Se privi în oglindă în vreme ce-şi pieptănă părul ud, castaniu, cu o cărare pe dreapta ce avea să dispară după ce i se usca părul. Chipul îi îmbătrânise: bătaia soarelui, a vântului şi însăşi viaţa lăsaseră urme adânci pe piele. Observă că pierduse în greutate de când începuse operaţiunea din Siria şi avea pungi sub ochi.

Când avea douăzeci şi şase de ani, se întâmplase să nu doarmă patru zile la rând. Era pe urmele unui agent inamic în Moscova şi-l urmase la căsuţa de la ţară cu o amărâtă de Lada care se defectase în zăpadă. Cameleonul fusese nevoit să se mişte încontinuu, ca să nu îngheţe şi să moară.

Acum, la treizeci şi şase de ani, se temea că arată mai rău după patru zile de muncă decât atunci când echipa de extragere îl scosese din zăpadă pe jumătate îngheţat şi-l urcase în elicopter.

După ce se şterse, îşi puse pantalonii uzi şi se asigură că pansamentul umed e bine fixat pe picior. Îşi încheie cureaua şi încălţă şosetele şi bocancii. Îmbrăcă apoi cămaşa albă pe care i-o dăduse Laszlo şi care-i era largă la gât, aşa încât făcu un nod mare cravatei ieftine, ca să acopere golul. Un sacou albastru ce părea făcut din carton îi strângea umerii şi nici nu mai încercă să-i încheie nasturii. Puse apoi pistolul la şold, vârî în buzunare încărcătoarele şi se întoarse în laboratorul lui Laszlo.

Acesta stătea într-un scaun ergonomic în faţa unui aparat de laminat, aplecat cu o lamă peste un paşaport. Ridică privirea şi se uită lung la client.

— O adevărată metamorfoză!

— Mda…

— Ia loc pentru poză, te rog, spuse arătându-i scaunul din plastic în

spatele căruia se afla un fundal albastru care atârna din tavan.

Camera digitală de pe trepied fusese conectată la un computer aflat pe o masă la câţiva metri distanţă.

Court urcă pe podiumul şubred din lemn şi se aşeză pe scaun. Îşi aranjă sacoul şi cravata în timp ce Laszlo rulă scaunul până la trepied.

— Trebuie să ne gândim la un nume pentru paşaport. Unul neozeelandez.

— Tu decizi. Oricare e bun.

Sclipi bliţul şi Gentry dădu să se ridice.

— Încă vreo două, te rog. Am un nume pentru tine, dar nu ştiu dacă îţi place.

— Oricare e…

— E ţipător. Dramatic. Misterios.

— Ei bine, nu cred că…

— Ce-ar fi să-ţi spunem… Cameleonul?

Gentry se holbă la bliţul care sclipi din nou.

Rahat!

Szabo îl privi fix.

Gentry începu să se ridice.

Simţi cum se mişcă scaunul. Apucase să-şi mute centrul de greutate pe picioare, dar avu senzaţia că fuge pământul de sub el. Până să poată reacţiona, îi fluturară braţele pe lângă cap, sacoul i se ridică până la gât, iar genunchii îi ajunseră în faţa ochilor. Cădea pe spate; scaunul din plastic aluneca sub el. Lumina dispăru şi el se prăbuşi în beznă, aterizând pe o parte, căderea fiind amortizată de ceva moale şi umed.

Impactul, deşi amortizat, îl lăsă fără aer. Se ridică instinctiv în picioare, scoase pistolul şi se răsuci în toate părţile, pregătit să facă faţă oricărei ameninţări.

Se afla într-un puţ căptuşit cu cărămizi, un soi de rezervor. Uitându-se în sus, estimă că trapa prin care căzuse era la o înălţime de aproximativ patru metri. Înainte să apuce să se prindă de scaun, acesta se ridică în aer, un picior fiindu-i prins cu un lanţ subţire. Zdrăngăni când ajunse pe marginea trapei şi dispăru. Un capac din plexiglas se închise, izolându-l pe Cameleon în containerul umed şi rece.

Laszlo se aplecă încet peste margine, privi în jos prin plastic către captiv şi zâmbi.

— Cred că glumeşti! urlă disperat Gentry.

— Bănuiesc că eşti înarmat. Bestiile ca tine sunt de obicei. Ar fi bine să te gândeşti de două ori înainte să începi să tragi acolo, zise Szabo, bătând cu vârful bastonului în capacul de plastic. Cinci centimetri de plexiglas dur; ai muri din cauza ricoşeului. Nu fi prost! îl sfătui.

— N-am timp pentru aşa ceva, Szabo!

— Dimpotrivă. Un strop de timp e tot ce ţi-a rămas, adăugă ungurul înainte să dispară.

TREISPREZECE

Gentry smulse de pe el sacoul, cravata şi cămaşa şi cercetă puţul. Avea un diametru de doi metri şi jumătate şi părea să fi fost un canal de colectare a apelor reziduale. Peretele cilindric din piatră era prea abrupt şi alunecos ca să se poată căţăra pe el. Saltelele pe care căzuse erau putrezite şi miroseau îngrozitor. Undeva era o problemă de scurgere, aşa că ridică saltelele, se uită dedesubt şi descoperi o ţeavă veche de apă. Era caldă. Băile termale din Budapesta erau un punct de atracţie pentru turişti, iar această ţeavă probabil transporta apa caldă de la un punct la altul. În locul unde conducta dispărea în perete cădeau, prin valuri subţiri de abur, picături de apă.

Court privi din nou de jur-împrejur: era un loc cumplit în care să moară.

După zece minute reveni Szabo. Se uită de sus la Court şi zâmbi.

— Orice ai de gând să faci… începu Gentry.

— Îmi amintesc de tine. Credeai că am uitat? 2004. Echipa specială a CIA.

Court ştia că ungurul nu-i văzuse chipul atunci; totuşi, urlă la el.

— Aşa e, iar echipa mea de teren ştie unde sunt acum.

— Jalnic. Nu mai activezi în cadrul agenţiei.

— De unde ştii?

Ungurul de şaizeci de ani dispăru preţ de o clipă. Reveni şi lipi de capacul din plastic o bucată de hârtie cu faţa în jos.

Gentry se uită la propriul chip, o fotografie veche realizată de CIA pentru nişte acte contrafăcute. Deasupra pozei era scris: „Căutat de Interpol”. Era doar o fotografie cu o descriere. Numele nu apărea nicăieri.

— Agenţii guvernamentali americani au stat într-o maşină parcată pe stradă şapte zile din şapte, un an întreg, după ce… hai să spunem că ţi-ai dat *demisia* din agenţie. Ei chiar au crezut că vei apela la Laszlo pentru ajutor. Prezenţa lor a dăunat mult afacerii mele, domnule Cameleon.

— Szabo! E o chestiune serioasă! Ascultă, ştiu ce fel de om eşti. Ştiu că mă vei lăsa să-mi cumpăr eliberarea. Spune-mi preţul! Pot suna pe cineva care să vireze banii…

— Sir Donald nu-ţi poate cumpăra libertatea. Nu vreau banii lui.

Gentry se uită la omul de deasupra lui şi vorbi cu voce joasă.

— Urăsc să-i fac rău unui schilod.

— Tu eşti cel care m-a schilodit!

— Despre ce vorbeşti?

— Tu ai tras în camera obscură! Credeai că am uitat?

— Nu am tras în *tine!*

— Nu, ai tras în cecen şi ai nimerit într-un rezervor cu persulfat de amoniu. Pulberea s-a împrăştiat într-o baie de aluminiu şi… bang! Cecenul s-a lipit de pereţi, iar bietul, neajutoratul Laszlo a luat foc, iar nervii din partea inferioară a corpului i-au fost distruşi din cauză că a inhalat fum toxic.

La dracu'! se cutremură Court.

— A cui e vina? Ajutai un terorist să fugă în Vest. CIA ar fi trebuit să mă trimită să te lichidez şi pe tine!

— Poate că da, dar de atunci mi-am făcut prieteni buni în Agenţie. După ce a venit FBI-ul să stea de vorbă cu mine, au apărut şi cei de la CIA. Ei mi-au spus că eşti liderul grupului care mi-a aruncat în aer depozitul şi mi-a distrus picioarele. Crezi sau nu, în prezent biroul local al CIA şi Laszlo au o bună relaţie profesională.

— De ce n-aş crede? Întotdeauna ai jucat la două capete.

— Cred că relaţia noastră va deveni şi mai apropiată după ce i-am anunţat că te-am prins. Chiar acum sunt pe drum!

— Spune-mi că n-ai făcut asta!

— Ba da. Am de gând să te dau la schimb pentru o… relaxare. Relaţia noastră nu e perfectă, iar viaţa mea nu va fi mai uşoară dacă nu le predau cel mai căutat om.

— În cât timp vor fi aici?

— În mai puţin de două ore. Şeful filialei din Viena a trimis un elicopter plini cu „grei” care să te ia în custodie. I-am spus că reputaţia ta este exagerată: firavul şi bătrânul Laszlo te-a capturat de unul singur, la urma urmelor, dar a fost neobosit. Fii sigur că e nevoie de o întreagă operaţiune ca să fii luat. Va trebui să te distrezi singur în timp ce…

— Laszlo, trebuie să mă asculţi cu atenţie.

— Ha! Uită-te la el cum tremură. Se pare că marele Cameleon tremură ca un…

— Nu vor trimite o echipă care să mă transporte, ci una de execuţie. Există o directivă care spune că trebuie să mă împuşte fără avertisment, iar când vor veni aici să-mi spulbere fundul, să nu te aştepţi să plece după aceea şi să lase vreun martor în urmă. Tipii ăştia nu procedează aşa.

Laszlo ridică semeţ capul, părând să ia în considerare cuvintele americanului.

— Nu-mi vor face rău. Au nevoie de mine.

— Au avut nevoie de tine până în momentul în care i-ai sunat, idiotule!

Szabo devenea vizibil furios.

— Ajunge cu vorbăria! Dacă simţi că ţi se apropie sfârşitul, poate că ar trebui să-ţi petreci următoarele minute cerându-i lui Dumnezeu să-ţi ierte păcatele! urlă ungurul.

— Şi tu la fel.
Chipul ridat al lui Laszlo Szabo dispăru din raza vizuală a lui Court.

Telefonul mobil al lui Sir Donald Fitzroy sună de trei ori. Lloyd apăsă pe butonul difuzorului, deşi apelul nu venea de la Gentry.

— Serviciile de Securitate Cheltenham.

— Bună ziua, Sir Donald. Vă sun în legătură cu o afacere importantă.

— Vă cunosc?

— Nu cred că drumurile noastre s-au intersectat, îmi puteţi spune Igor.

Fitzroy decise să scurteze conversaţia. Avea prea multe pe cap, aşa că nu simţea nevoia să fie politicos cu un potenţial client cu accent străin.

— Nu mă interesează. Sunt ocupat. Dacă ai o afacere legală, o poţi contacta pe afurisita de secretară şi să programezi o întâlnire.

— Mda… păi… se pare că pentru tine Cameleonul este o afacere legală. Mi-a spus să te sun şi a insistat că vei plăti bine pentru întoarcerea lui în siguranţă.

— Cameleonul e cu tine?

— Exact!

— Din ce echipă faci parte?

— Echipă? Eu sunt o echipă, domnule.

Fitzroy şi Lloyd se uitară unul la altul.

— Nu cred că e unul dintre vânătorii noştri, zise Lloyd după ce apăsă butonul care împiedica interlocutorul să audă discuţia.

— Vreau să vorbesc cu el, reveni Sir Donald.

— Mă tem că e imposibil acum.

Lloyd apăsă din nou butonul şi se întoarse spre tehnicianul aflat în faţa computerelor de lângă perete, care-i explică imediat.

— Apelul este iniţiat din Budapesta, mai exact, din Pesta. Are o aplicaţie de software care te trimite într-o direcţie greşită, dar voi încerca să-l localizez.

— Ce dracu' face Court în Budapesta? se întrebă Lloyd, privind harta mare de pe peretele cu monitoare.

Fitzroy îl ignoră şi apăsă din nou pe butonul care activa difuzorul.

— Eu… aş putea fi foarte interesat să cooperez cu tine, Igor. Trebuie totuşi să mă asigur că omul meu chiar e la tine.

— Nu mai există încredere pe lume… Foarte bine, Sir Donald. Aşteaptă o clipă. Nu mă mai mişc la fel de uşor ca pe vremuri.

Se auzi un foşnet aproape un minut, iar în cele din urmă, vocea străinului.

— Domnule Fitzroy, poţi vorbi.

— Tu eşti, băiete?

Vocea lui Gentry se auzi de la distanţă sau înăbuşită de ceva.

— A sunat la CIA. O echipă de ucigaşi va fi aici în mai puţin de o oră şi jumătate, Don. Sunt în…

În difuzor se auziră alte foşnete, după care reveni vocea cu accent.

— Ai la dispoziţie o oră, Sir Donald. Virează cinci sute de mii de euro şi o să-ţi scap băiatul, evitând o contraofertă de la vreun competitor. Iată numărul contului. Ai un pix?

Convorbirea se întrerupse un minut mai târziu şi atât Fitzroy, cât şi Lloyd se uitară la Tehnician.

— Budapesta, Districtul Şase. Atât ştiu; nu l-am putut localiza cu exactitate. În districtul acela sunt un sfert de milion de telefoane şi ar fi putut suna de la oricare dintre ele.

Pe Lloyd îl deranja situaţia, dar era prea grăbit şi nu o arătă, aşa că se întoarse spre captiv.

— Pe cine cunoaşte în Budapesta?

Fitzroy îşi masă fruntea şi ridică din umeri.

— Gândeşte, fir-ar al dracului! Pe cine ar căuta Gentry acolo?

— Szabo! Nu-i în Reţeaua mea; e un bătrân falsificator care obişnuia să lucreze cu sovieticii în…

— Îi ştii adresa? îl întrerupse Lloyd.

— Pot să fac rost de ea.

— Cea mai apropiată echipă e în Viena, la sute de kilometri distanţă. Nicio şansă să ajungă acolo la timp. Va trebui să-l plătim pe Szabo ca să nu-l dea pe Gentry pe mâna CIA-ului.

— Las-o baltă. Szabo e un şarpe. Dacă a anunţat Agenţia, a făcut-o ca să obţină o favoare din partea lor. Pe mine m-a sunat numai pentru că Gentry i-a spus că voi plăti pentru eliberarea lui. Laszlo Szabo îmi va lua banii, apoi îl va preda CIA-ului. Mă va arde cu mult înainte să-i ardă pe ei.

— CIA îl va reţine sau îl va ucide pe Gentry?

— E irelevant. Dacă-l vor ucide, îşi vor acoperi urmele. Trupul nu va apărea timp de câteva săptămâni; asta dacă va apărea vreodată. Abubaker nu va semna numai doar pentru că-i vom *spune* noi că Gentry e mort, iar tu îmi vei ucide oricum familia, ca şi cum Gentry a supravieţuit.

— În cazul ăsta, avem la dispoziţie mai puţin de o oră să ne trimitem asasinii la Szabo să termine treaba înainte să ajungă CIA.

Lui Gentry îi înţepenise ceafa de cât se holbase la tavanul din plastic. Auzi un zgomot în dreptul deschiderii, aşa că strigă:

— Cum o să mă scoţi de aici înainte să vină oamenii Agenţiei să ne omoare pe amândoi?

Deasupra, apăru chipul ridat al lui Szabo.

— Imediat ce primesc banii de la Sir Donald, eu voi fi singurul care va pleca de aici.

— Fitzroy te va ucide pentru că l-ai înşelat.

— Ha! încă mai am prieteni în Est şi m-am asigurat că am o cale de scăpare. O jumătate de milion de euro va fi suficient pentru un nou început.

— Ascultă-mă, îl imploră Court, la mijloc e mai mult decât ştii tu. A fost răpită o familie; fetiţe gemene de opt ani au fost luate. Dacă nu ajung în Franţa la timp ca să-i opresc, vor fi ucise. Vei primi orice…

— Două fetiţe?

— Da.

— Ucise?

— Nu dacă reuşesc…

Laszlo râse cu cruzime.

— M-ai confundat cu cineva care are suflet. Ruşii mi l-au îndepărtat chirurgical în urmă cu treizeci şi cinci de ani. Nu-mi pasă câtuşi de puţin, adăugă şi dispăru.

Lloyd îl sună pe Riegel în biroul din Paris şi neamţul răspunse înainte să se încheie primul zbârnâit.

— Ai oameni în Budapesta?

— Am peste tot.

— Asasini plătiţi?

— Nu. Am numai câteva iscoade. Bănuiesc că aş putea găsi nişte lunetişti bunicei… De ce? Nu ţi-am furnizat suficienţi ucigaşi de top în ultimele douăzeci de ore? Nu cred că acest Cameleon i-a mătrăşit pe toţi deja, îl tachină Riegel pe avocat.

— Am trimis echipele în vest. Gentry s-a dus în sud, în Ungaria, să facă rost de un paşaport cu care să plece din Europa după ce termină treaba în Normandia.

— Prudent. Optimist, dar prudent.

— Mda, în fine, lucrurile n-au mers prea bine pentru el. Falsificatorul din Budapesta l-a trădat. L-a închis. Tocmai l-a sunat pe Sir Donald ca să ceară o răscumpărare.

— Dă-mi voie să ghicesc. Laszlo Szabo?

— De unde ai ştiut?

— Să zicem doar că n-ai cum să rosteşti „Budapesta" şi „trădare" în aceeaşi propoziţie fără să-mi vină în minte numele lui Szabo.

— Poţi să trimiţi nişte oameni la adresa lui din Pesta?

— Desigur. Laszlo e singur sau are oameni?

— E mai complicat de-atât. Szabo l-a turnat pe Court la CIA, care a trimis deja o echipă. Bănuiesc că ajung într-o oră.

Riegel oftă şi în vocea lui se simţi resemnare.

— Dacă pică în mâinile CIA, contractul din Lagos e istorie. Dacă-l termină, nu vom putea să-i demonstrăm până duminică lui Abubaker că e mort.

— În cazul ăsta, nu putem lăsa lucrurile aşa. Nu?

— Vrei să trimit o echipă care să se împuşte cu agenţii CIA? Eşti nebun?

— Ei vor crede că echipa lucrează pentru Gentry sau pentru cel care l-a răpit. Dacă oamenii tăi sunt buni de ceva, nu vor sta pe acolo ca să dea explicaţii.

Riegel reflectă preţ de un moment. Lui Lloyd i se păru că neamţul face planul pe măsură ce cuvintele îi ies de pe buze:

— În clipa asta, echipa indoneziană se află în avion. Se îndreaptă spre Frankfurt, dar acum ar trebui să fie deasupra Europei Centrale. Poate reuşim să-i abatem din drum şi să-i aducem la sol, ca să ajungă în oraş într-o oră.

— Sunt buni?

— Da. Grupul Patru din Kopassus, Comandamentul Forţelor Speciale Indoneziene. Cei mai buni trăgători pe care-i poate oferi Jakarta. Lasă-mă să pun lucrurile în mişcare.

Căpitanul Bernard Kilzer verifică altitudinea pe radioaltimetru. Era un model Wolsburg cu care nu era foarte familiarizat, deoarece pilota un avion închiriat, nu pe cel cu care zbura în mod normal. Se îndrepta spre nord-vest la peste 11.000 de metri înălţime. Bombardierul Challenger 605 era de ultimă generaţie şi beneficia de pilot automat. Îndatoririle şi responsabilitatea pilotului erau mari, dar în momentul acela – trecuseră şapte ore din cele nouă cât dura călătoria de la New

Delhi la Frankfurt – nici el, nici copilotul nu aveau mare lucru de făcut decât să rămână treji, să monitorizeze aparatele şi să supravegheze cerul amiezii.

Cei doi piloţi zburaseră nonstop timp de şaisprezece ore. Porniseră din Jakarta, Indonezia, la două dimineaţa, ora locală. Se îndreptaseră spre vest, opriseră în New Delhi pentru alimentare şi apoi se întorseseră în văzduh.

În mod normal, căpitanul Kilzer şi copilotul, ofiţerul de rangul întâi Lee, duceau directori de corporaţii în Asia de Sud-Est. Îi transportau şi pe oamenii de ştiinţă ai LaurentGroup, pe angajaţii importanţi din IT sau pe oricine avea nevoie şi lucra într-una dintre cele cincisprezece filiale ale companiei din cel mai sudic punct al Japoniei până în estul Indiei.

Pe lângă zborurile efectuate în interes de serviciu, Kilzer şi Lee îi mai duceau pe directori şi pe soţiile lor pe insule de vis sau în Brunei, la petreceri la care participa însuşi sultanul. Odată, căpitanul dusese nişte clienţi împreună cu dame de companie filipineze pe o insulă tropicală izolată, unde se aflau bucătari francezi şi maseuze suedeze, pentru o săptămână de dezmăţ.

Kilzer transportase tot felul de angajaţi ai LaurentGroup, dar niciodată un grup asemănător celui pe care-l ducea acum.

În spatele lui, în cabină, se aflau şase bărbaţi. Tineri indonezieni, genul militar, deşi purtau haine civile. Încărcătura adusă pe Challenger consta într-o mulţime de rucsacuri verzi din pânză. Pasagerii rămăseseră tăcuţi mare parte din călătorie. Când se dusese la toaletă, căpitanul observase, în spaţiul de nouă metri, cum întunericul e străpuns de lanternele-stilou ale celor ce scanau nişte hărţi, în timp ce alţii dormeau.

Părea un grup disciplinat, care se îndrepta către o misiune importantă, iar Kilzer habar nu avea de ce îl aleseseră pe el pentru acest drum.

Pilotul german chelios, în vârstă de treizeci şi opt de ani, se răsuci să-şi ia cutia cu prânzul, când pe bordul multifuncţional sclipi o lumină.

— Pe linia securizată este un apel sol-aer pentru tine, zise copilotul.

— Recepţionat, confirmă Kilzer, care renunţă la mâncare şi dădu un bobârnac butonului din centrul consolei, ca să direcţioneze conversaţia numai pentru el.

— November Delta Three Zero Whiskey. Terminat.

— Aici e Riegel. Mă auzi?

Kilzer ştia că Riegel este vicepreşedintele pentru operaţiuni de securitate al întregii corporaţii. Neamţul era cunoscut ca fiind un ticălos dur şi Kilzer se prinse brusc ce misiunea li s-ar fi potrivit bărbaţilor voinici din cabină.

— Tare şi clar, domnule Riegel. Cu ce vă pot ajuta?

— Cât de aproape sunteţi de Budapesta?

— Aşteptaţi o clipă, zise Kilzer, uitându-se la copilot, un asiatic cu accent britanic. E Riegel; vrea să ştie la ce distanţă suntem de Budapesta.

Lee verifică. Se folosi de tastatura din stânga lui şi răspunse după câteva secunde: – Suntem la o sută şapte kilometri sud-sud-est şi la doisprezece kilometri înălţime.

Kilzer repetă informaţiile, iar Riegel îi ordonă:

— A apărut o modificare în planul iniţial. Trebuie să aterizaţi acolo cât mai repede cu putinţă.

Kilzer simţi broboane de transpiraţie pe ceafă: nu-i pica deloc bine să-l dezamăgească pe şeful operaţiunilor de securitate.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu e posibil. N-am făcut un plan de zbor pentru Ungaria şi vom avea probleme serioase cu cei de la Imigrări şi de la Securitate.

— Nu-mi spune mie ce se poate. Adu avionul la sol, dă-le indonezienilor echipamentul şi apoi pleacă de acolo.

Căpitanul Kilzer nu renunţă imediat.

— Cum vom putea pleca de acolo? Vom fi aruncaţi în închisoare dacă aterizăm fără autorizaţie, dacă…

— Declară o urgenţă. Sunt convins că poţi găsi un motiv care să-ţi permită să aterizezi oriunde vrei. Dacă eşti reţinut pentru interogatoriu, plătesc şi te scap. Putem să rezolvăm situaţia cu ungurii după aceea. Nu e treaba ta. Tu asigură-te că indonezienii coboară din avion imediat cum aterizezi.

— E prea multă pază pe Aeroportul Ferihegy din Budapesta. Vor înconjura avionul şi vor…

— În cazul ăsta, nu ateriza acolo. Găseşte un aeroport mic, regional, şi dă-le drumul oamenilor din cabină. Ai înţeles?

Căpitanul verifică agitat displayul multifuncţional, ca să verifice hărţile electronice ale aeroporturilor regionale.

— Tököl e la patruzeci de minute de mers cu maşina din centrul oraşului. Pista de aterizare e suficient de lungă.

— E prea departe! Indonezienii trebuie să ajungă în centru în mai puţin de o oră.

Kilzer începu să caute din nou.

— Mai e Budaörs. E la o jumătate de oră cu maşina, dar pista nu e asfaltată şi e prea scurtă.

— Cât de scurtă?

— Avionul ăsta, cu tot cu încărcătură, are nevoie de o sută de metri de pistă în condiţii bune. Budaörs are exact o sută de metri, dar aici plouă abundent şi, cum vă spuneam, pista nu e asfaltată. Va fi numai noroi.

— Înseamnă că nu vei avea probleme să încetineşti înainte să ieşi de pe pistă. Aterizează!

— Domnule, îmi cereţi să fac o aterizare forţată. Va fi foarte nesigur.

— Căpitane, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine, vei ateriza în Budaörs. E clar?

Kilzer strânse din dinţi.

— Acolo vor fi aşteptaţi de o maşină cu şofer.

— Domnule, trebuie să subliniez din nou, dar aterizarea va crea probleme.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu asta.

— Recepţionat, domnule.

Kilzer încheie convorbirea şi strânse frustrat pumnii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă copilotul.

— Lee, se pare că tu şi cum mine vom ajuta Indonezia să invadeze Ungaria.

— Riegel e un tâmpit.

— *Ja,* mormăi Kilzer, după care suci câteva comutatoare, scoase avionul de pe pilot automat şi împinse încet maneta, după care vorbi în microfon.

— SOS, SOS, SOS! November Delta Three Zero Whiskey…

PAISPREZECE

În următoarea oră, Laszlo Szabo verifică la fiecare sfert de oră pe computer contul elveţian pe care i-l dăduse lui Fitzroy. Între aceste conectări frecvente, împachetă o valiză cu obiectele esenţiale pentru o călătorie fără întoarcere, apoi sună la centrul de închirieri şi ceru o limuzină pentru ora patru şi jumătate, cu destinaţia Aeroportul Ferihegy. Cumpără un bilet la clasa întâi spre Moscova şi după aceea sună o cunoştinţă din capitala rusă să vină să-l ia de la aeroport.

Cu toată această activitate, tot se mai ducea şchiopătând până la chepengul din plastic şi se uita din când în când în jos, la premiul său.

Cameleonul stătea fără cămaşă pe saltea în puţul rece, cu spatele lipit de peretele lipicios şi cu privirea fixată în gol.

Lui Laszlo nu-i păsa câtuşi de puţin că-l lasă pe acest tânăr să moară; nu se gândea decât la jumătatea de milion de euro de la Sir Donald Grăsanul şi la anularea înţelegerii; nu-l interesa afirmaţia ridicolă conform căreia vieţile unor biete şcolăriţe erau în primejdie din cauza planului pe care îl concepuse în grabă. Nu se născuse sociopat, dar devenise unul între timp şi urma regulile acestei afecţiuni la fel de precis şi cu aceeaşi acurateţe cu care falsifica paşapoarte.

Nu minţise când spusese că ruşii îi uciseseră sufletul. Trăise mult timp ca informator, colaborase cu Rezistenţa locală ca să ajute disidenţii să fugă din ţară şi apoi netezise calea sovieticilor spre vest. De-a lungul timpului, fusese oportunist de atâtea ori, încât nu-i mai rămăsese ideea de bine sau rău, ci doar avantaje personale şi obstacole în negocieri.

După o oră, verifică din nou contul. Banii nu fuseseră viraţi. Îl sună pe Fitzroy şi află că fuseseră întârzieri la bancă. Mai avea nevoie de câteva minute: banii erau pe drum. Laszlo presimţi că este înşelat şi jură să tragă chiar el câteva gloanţe în ţeasta Cameleonului dacă nu primea banii mai repede. Îl avertiză apoi pe Sir Donald că CIA va afla toate detaliile despre adevăratele operaţiuni ale Serviciilor de Securitate Cheltenham şi chiar şi capul lui Fitzroy va ajunge pe butuc la o zi sau două după ce Szabo îl va preda americanilor pe bărbatul din puţ.

În cele din urmă, ungurul îi mai acordă englezului cu discurs convingător încă un sfert de oră. Verifică prizonierul, apoi îl sună pe şoferul care aştepta afară şi-l informă că va întârzia puţin, dar să ţină motorul pornit.

Szabo fusese pe muchie de cuţit toată viaţa. Acum, dacă asasinii CIA ajungeau înainte să plece el, era posibil să-l ucidă. Dacă nu, putea să înceapă o viaţă nouă în Rusia.

Căpitanul Bernard Kilzer îşi răsuci încet capul spre Lee. Broboanele de transpiraţie de pe frunte îi intrară în ochi. Lee se uită la rândul lui la căpitan şi-şi şterse şi el transpiraţia.

Amândoi erau albi ca varul la faţă.

Bombardierul Challenger stătea nemişcat în noroi. Cei doi vedeau prin parbriz numai iarba şi gardul, neclare din cauza ceţii dese. Se folosiseră de fiecare centimetru de pistă pe care-l avuseseră la dispoziţie şi apoi de încă optzeci de metri de câmp îmbibat de apă. Se terminase.

Inima lui Kilzer bătea cu putere, iar sângele-i fierbea. Riegel îi forţase să ajungă în situaţia asta, o situaţie care, în numai trei secunde, s-ar fi putut termina foarte, foarte rău. Deşi aceasta nu se încheiase cu un incendiu şi cu o poliţă de asigurare plătită soţiei lui, căpitanul german se aştepta să petreacă un timp ca oaspete al sistemului judiciar ungar.

Totuşi, supravieţuiseră. Avionul era echipat cu saboţi de frână din carbon şi deflectoare plasate în jurul trenului de aterizare, menite să împiedice pietrişul să distrugă avionul la aterizare. Cu toate acestea, Kilzer şi Lee ştiau că avionul închiriat nu avea să plece din Ungaria cu propriile puteri. Sistemele şi motorul fuseseră cu siguranţă avariate şi era nevoie de maşini puternice de tractare ca să scoată aeronava de douăzeci de milioane de dolari din mocirla în care era înţepenită.

După câteva secunde în care încercă să-şi revină din epuizarea şi stresul provocate de aterizare, Kilzer închise toate circuitele, procedura standard pentru incendiu la bord. Acum nu se mai auzea decât zgomotul făcut de picăturile grele de ploaie care cădeau pe învelişul avionului şi pe geamuri.

În semnalul de ajutor pe care-l transmisese turnului de control de pe Budaörs pretinsese că simte miros de fum în carlingă. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, cu siguranţă că el şi Lee ar fi conceput o defecţiune uşor de verificat, însă din momentul când primise apelul de la Riegel până acum trecuseră numai treizeci şi cinci de minute. Îşi folosise toate abilităţile numai pentru a aduce avionul de la patru sute de noduri şi unsprezece kilometri înălţime pe pista prea scurtă, udă de ploaie şi neasfaltată a unui aeroport necunoscut.

Se descurcase al naibii de bine şi o ştia. Într-un moment de optimism euforic provocat de adrenalina acumulată în timpul aterizării, chiar se gândise că va fi în stare să scape de închisoare dacă îi surâdea norocul în continuare. Visul frumos se destrămă însă după o

clipă, când mişcările observate prin parbrizul ud îl aduseră la realitate. O camionetă neagră trecu prin gard şi opri în faţa lui. Cei şase indonezieni apărură în partea dreaptă a avionului şi-şi luară rucsacurile din cală, apoi urcară în grabă în camioneta care-i aştepta. În timp ce căpitanul Kilzer şi copilotul Lee rămaseră tăcuţi, privind activitatea din faţa carlingii, camioneta neagră se întoarse prin iarba şi noroiul de unde venise şi dispăru în ploaie.

Kilzer ştia că evenimentul dramatic nu avea să treacă neobservat de cei din turnul de control şi că avea să-i trimită pe el şi pe Lee în spatele gratiilor până când nenorocitul de Riegel avea să îi scoată de acolo.

Căpitanul îşi puse cascheta şi coborî. În timp ce ploaia îl uda şi urletele sirenelor se auzeau din ce în ce mai aproape, îi trecu prin minte faptul că domnul Riegel avea alte probleme pe cap, aşa încât el şi Lee trebuiau să se pregătească să fie daţi uitării o perioadă.

Transferul se făcu în timp ce Szabo îl suna furios pe Fitzroy pentru a treia oară. Agenţii CIA urmau să ajungă în zece minute – ungurul aşteptase prea mult –, dar acum primise banii şi putea pleca. Închise telefonul exact când răspunse Fitzroy, după care se duse să-l verifice pe Cameleon pentru ultima dată. Îşi luă rămas-bun şi-i ură noroc, termină de împachetat, apoi ieşi şchiopătând din studio/laborator/atelier şi traversă holul cât de repede îi permitea trupul paralitic.

Era aproape de uşă când sună telefonul. Crezând că e şeful filialei locale CIA care îl anunţă unde sunt oamenii, decise să răspundă. Dacă ar fi fost la doi paşi, nu l-ar fi sunat.

— Mi-am îndeplinit partea din înţelegere, acum e rândul tău, zise Fitzroy.

— Sunt impresionat, Sir Donald. Numărul meu e secret, cum ai reuşit să…

— Am mijloacele mele, Laszlo. Acum eliberează-l pe Cameleon înainte să vină după el.

Broboane reci de sudoare începură să se adune pe ceafa ungurului de şaizeci de ani. Fitzroy ştia cine e, aşa că Szabo trebuia să-şi păzească toată viaţa spatele.

— O să-ţi eliberez imediat băiatul.

— Sper că nu faci un joc dublu. Şi cu mine, şi cu CIA…

— Ai cuvântul meu.

— Prea bine, Laszlo. Bucură-te de bani.

Convorbirea se încheie.

Szabo se gândi să mai arunce o privire în puţ, dar renunţă. Se grăbi, şchiopătând, să traverseze holul, cu valiza în mână.

Trecu de uşa mică din metal, dar încremeni. Lumini puternice îl orbiră, deşi afară era întuneric şi ploua. Şocul îl făcu să se dezechilibreze, să se împiedice din cauza piciorului paralizat şi să cadă pe spate. Privi cruciş prin încrengătura de lumini şi văzu nişte bărbaţi îmbrăcaţi în negru, cu chipurile acoperite. Şase ucigaşi profesionişti care ţineau puştile îndreptate spre el. Fiecare armă avea deasupra ţevii o lanternă puternică. Agentul care era cel mai aproape îl ridică pe ungur de ceafă.

— Pleci undeva? întrebă în engleză.

Era de la CIA, iar Szabo abia îi putea vedea ochii ascunşi în spatele ochelarilor speciali.

— Eu… ăăă… vă aşteptam. Voiam doar să-mi pun bagajul în maşină. O să plec după ce terminaţi voi, băieţi.

— Bineînţeles. Unde e individul?

Szabo fu ajutat să stea în picioare şi toţi intrară în holul îngust, cu armele înainte.

— E în camera din faţă, la capătul holului. Urcaţi treptele şi priviţi în jos. E într-un puţ adânc de patru metri, acoperit cu…

— Arată-ne!

Din tonul acestuia, Szabo îşi dădu seama că nu aveau să existe negocieri, aşa că se întoarse şi şchiopătă de-a lungul holului.

În interiorul camerei slab luminate, liderul grupului îşi poziţionă cei cinci oameni de-a lungul peretelui şi se îndreptă lent spre puţ. Laszlo îl îndemnă să se apropie, spunându-i că nu are de ce să se teamă, reuşind să pomenească de trei ori numele şefului filialei locale ca să-i facă pe americani să ştie că e „unul de-al lor”. În cele din urmă, liderul, protejat de echipament special şi bine înarmat, se apropie de chepeng şi cercetă cu atenţie.

Laszlo îl avertiză, încercând în continuare să obţină o favoare.

— Bănuiesc că are o armă, dar nu o poate folosi cât timp e închis capacul puţului. Ar trebui să fie un dansator înnăscut ca să se poată feri de glonţul care ricoşează. Şeful vostru i-a promis lui Laszlo că va fi protejat. Poate că ar trebui să iei legătura cu el şi să-i spui ce a făcut pentru voi. Mi se mai spune şi Laszlo Loialul.

Liderul echipei tactice se aplecă mai mult. Şi mai mult. Îngenunche pe capacul din plexiglas şi apoi se întoarse încet spre ungur.

— Ce mama dracu’ e asta?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Laszlo derutat. E Cameleonul, frumos împachetat, cu fundă, pentru prietenii mei din CIA…

— L-ai ucis? întrebă americanul, ridicându-se.

— Bineînţeles că nu! De ce mă întrebi? se miră ungurul, care se grăbi şontâc-şontâc să se apropie de chepeng.

În ultimele şaptezeci de minute, Court nu se resemnase, aşa cum crezuse Laszlo. Imediat ce rămăsese singur, luase colierul pe care-l purta la gât şi-i desprinse învelişul de piele, lăsând la vedere un mic fierăstrău din sârmă. Îl folosise ca să taie porţiunea de conductă de sub saltele. Dinţii ferăstrăului muşcaseră în două locuri şi, în câteva minute, puţul se umpluse de abur.

Odată rezolvată problema asta, Gentry scosese gloanţele din pistol şi apoi încărcătoarele de rezervă pe care le ascunsese în pantaloni. Folosindu-se de un cleştişor, desfăcuse fiecare glonţ şi turnase într-o gheată impermeabilă nitratul de potasiu, baza prafului de puşcă. După ce vărsase praful din treizeci de gloanţe – din cele treizeci şi unu pe care le avea asupra sa –, desfăcuse un încărcător, îndepărtase arcul, reataşase placa şi umpluse până la refuz încărcătorul cu substanţa explozivă adunată în gheată. Arcul îl folosise ca să strângă bine dispozitivul.

Laszlo îl verificase periodic. Bătrânul olog făcea atât de mult zgomot când urca pe treptele din lemn, încât nu fusese o problemă pentru Cameleon să ascundă bomba improvizată sub saltea, evitând să fie prins în fapt.

Apoi, Gentry îşi scoase o şosetă pe care o umplu cu cartuşele goale, pentru că praful de puşcă nu ar fi explodat fără ajutorul unui focos. Puse apoi şi încărcătorul plin cu praf de puşcă în şoseta pe care o legă strâns cu şiretul bocancului.

Arma rezultată era mare şi grea şi avea o putere echivalentă cu cea a unei grenade de mână. Gentry rupse cu înfrigurare câteva fâşii de material din saltea şi le legă ca să facă o funie lungă de aproximativ zece metri, încărcă Waltherul cu singurul glonţ pe care-l mai avea, aruncă încărcătorul gol şi legă ţeava armei cu alte fâşii de material, îndreptată spre şoseta plină de substanţa explozibilă. Fâşia cea mai lungă o legă de trăgaci.

În cele din urmă, americanul îşi scoase pantalonii. Legă strâns cracii la glezne şi apoi la betelie. Asta crea două spaţii pline cu aer. Nu ar fi rămas aşa mult timp, dar era suficient pentru ce-i trebuia. Folosi al doilea şiret să lege grenada de pantalonii transformaţi în plută, pe

care îi întinse peste picioare ca să nu-şi dea seama Laszlo că nu-i mai are pe el.

În cele din urmă, făcu nişte bile din spuma saltelei, să şi le bage în urechi la momentul potrivit.

Mulţumit de pregătire, Court aşteptă.

După puţin timp, Szabo se aplecă şi-şi luă rămas-bun, apoi dispăru. Acesta era semnalul pe care-l aştepta Cameleonul. Adânci iute crestăturile pe care le făcuse în ţeava de apă şi, în câteva minute, spaţiul se umplu cu apă caldă până la genunchi. Court ţinea grenada, pistolul şi pantalonii cu o singură mână.

Aştepta, în chiloţi, să crească nivelul apei. În doar trei minute pluteau şi el, şi saltelele. După şase minute, apa ajunse aproape de tavan. Bărbatul se luptă cu panica; ştia că nu avea garanţia că planul lui avea să funcţioneze sau că grenada avea să fie suficient de puternică pentru a arunca chepengul în aer.

Când apa ajunse la şapte centimetri de tavanul din plexiglas, Court făcu eforturi să respire în spaţiul strâmt. Îşi umplu apoi plămânii cu aer şi fixă bomba improvizată de una dintre balamale. Trase o saltea sub bombă, apoi înotă până la fund. Se prinse vârtos cu o mână de ţeavă, ca să fie sigur că rămâne la fund, iar în cealaltă strânse bine fâşia de material cu care legase trăgaciul. Privind în sus ca să se asigure că totul e în regulă, observă că dispozitivul creat de el plutea la distanţă de balamaua chepengului. Folosindu-se de ultimele rezerve de aer, înotă până la suprafaţă. Aici se chinui să repoziţioneze bomba pe saltea, după care se grăbi să se scufunde. Rana din coapsă îi zvâcnea în ritmul în care-şi flexa muşchii. Panica, efortul frenetic şi privarea de oxigen îi solicitau inima la maximum.

În cele din urmă, ajunse la ţeavă şi se prinse de ea. Se uită din nou în sus şi văzu că dispozitivul e la locul lui.

Cu puţin timp înainte să tragă de coarda improvizată, văzu o siluetă întunecată care îngenunchease şi privise în jos, după care se întoarse către cineva din cameră.

— Cred că a murit. Puţul e plin cu…

Atât apucă să spună liderul echipei când fu aruncat în aer. Panoul din plexiglas explodă sub picioarele sale; apa se împrăştie în toate direcţiile, făcând bucăţile de plastic să se înfigă în tavan. Agentul se prăbuşi în stânga trapei şi fu acoperit de valul de apă caldă.

Oamenii lui încercară să se adăpostească, în timp ce Szabo căzu pe spate în mijlocul încăperii.

Liderul supravieţuise. Reuşi să se ridice în genunchi şi-şi recuperă arma care căzuse în stânga lui pe podium.

— Iisuse! Toată lumea în picioare! urlă el, cu timpanele vuindu-i din cauza exploziei.

Chiar atunci apărură din hol mai mulţi bărbaţi civili, cu armele ridicate, şi împuşcăturile începură să răsune în toată încăperea.

Laszlo Szabo muri primul.

CINCISPREZECE

Chiar şi protejate de dopuri, timpanele lui Court resimţiră puternic suflul exploziei. Cameleonul se împinse cu picioarele şi înotă spre suprafaţă. Habar nu avea cine-l aştepta acolo. CIA? Laszlo, care se întorsese să-l mai verifice o dată? La urma urmelor nici nu mai conta; avea nevoie de aer.

Când ieşi la suprafaţă, văzu trapa din plastic deschisă. Ambele balamale erau rupte, iar plexiglasul era spart. Trase cu disperare aer în piept şi se ridică, rostogolindu-se peste podium, până pe podeaua acoperită cu apă. Ajunse lângă un perete, într-un colţ întunecat. De peste tot se auzeau împuşcături şi bărbaţi care urlau, dar Court nu vedea pe nimeni. Se ridică în genunchi şi se ghemui, încercând să ajungă pe hol. Picioarele îi lipăiau pe linoleumul ud, însă înaintă fără să se uite în urmă. Orice s-ar fi întâmplat în camera aia, Gentry nu intenţiona să fie prins la mijloc fără o armă şi fără să ştie cine sunt combatanţii.

Tocul uşii care dădea spre hol explodă lovit de focurile unei arme automate chiar în faţa lui şi Gentry trecu printre aşchii ca să ajungă în coridorul întunecat ce ducea spre baia unde se bărbierise cu numai o oră şi jumătate în urmă. Ajuns acolo, luă în grabă rucsacul şi-l aruncă pe umăr.

Având pe el doar chiloţii şi bandajul de pe coapsa dreaptă, se îndreptă spre micul dormitor aflat în capătul holului. Deasupra patului îngust era o fereastră cu geam armat, pe care-l sparse cu cadrul metalic al unei măsuţe, aşeză salteaua peste rama geamului ca să nu se taie în cioburi, apoi se rostogoli afară, într-o curte. Uşa clădirii din spate era încuiată, aşa că Gentry alergă până în colţul îndepărtat al curţii. Se folosi de grilajul metalic de la primul etaj ca să se caţăre în balconul de la etajul al doilea şi reuşi să spargă fereastra de aici după ce o lovi de patru, cinci ori cu călcâiul.

În spatele lui şi dedesubt continuară să se audă focuri de armă. Avu grijă să evite cioburile rămase în tocul ferestrei, dar se tăie la ambele tălpi când sări pe covor. Urlă de durere şi se prăbuşi în genunchi, alegându-se cu alte tăieturi.

Se târî prin dormitorul mic şi reuşi să se ridice când ajunse la baie. Găsi trusa medicală şi, câteva secunde mai târziu, stătea pe vasul de toaletă şi-şi curăţa rănile proaspete. Talpa piciorului drept era destul de bine; avea o tăietură mică peste care turnă antiseptic şi o pansă cu hârtie igienică. Podul tălpii piciorului stâng era mult mai rău. Tăietura era adâncă şi, după ce o spălă, Court îşi înfăşură laba piciorului cu un prosop de faţă ca să oprească sângerarea. Avea nevoie de copci, dar ştia că nu avea să le capete prea curând.

Ca şi în cazul tălpilor, genunchiul stâng era mult mai bine faţă de dreptul, care avea o rană serioasă. Strânse tare din dinţi când scoase un ciob mare din carne şi sângele începu să şiroiască pe podea.

— La dracu'! gemu el, în timp ce-şi dezinfecta şi-şi pansa tăietura cum putea mai bine.

Trei minute mai târziu sesiză că nu se mai auzeau împuşcături din curte. Auzea în schimb sirene, strigăte şi plânsul unui copil trezit din somn, în apartamentul vecin.

Crezuse că apartamentul e gol, însă când intră în sufragerie, cu chiloţii uzi, tălpile şi genunchii bandajaţi, dădu de o bătrână care stătea singură pe canapea. În ochii ei albaştri, senini şi pătrunzători, nu se văzu niciun strop de teamă.

Court întinse mâna ca s-o liniştească, dar apoi o lăsă încet în jos.

— N-o să-ţi fac niciun rău, îi zise, deşi se îndoia că îl înţelege.

Mimă că îmbracă nişte pantaloni, iar ea indică încet camera din capătul holului. Aici, Gentry găsi haine bărbăteşti. Un soţ răposat, poate? Nu, mai degrabă un fiu plecat la muncă. Găsi o salopetă albastră şi o pereche de bocanci, cam mari pentru el, dar potrivite cu două perechi de şosete albe.

Gentry îi mulţumi femeii cu o plecăciune şi un zâmbet. Ea înclină, la rândul ei, capul. Apoi el scoase un teanc de euro din rucsac şi-l puse pe masă. Bătrâna spuse ceva ce el nu înţelese şi, după ce făcu o nouă plecăciune, ieşi pe holul de la etajul al doilea.

Rănit, neînarmat, fără un mijloc de transport sau documentele pentru care venise tocmai la Budapesta, Court Gentry ieşi în ploaia mocănească. Se uită la ceas: era cinci după-amiază şi trecuseră opt ore şi jumătate de când începuse această călătorie. Acum părea însă mai departe decât fusese la început.

În biroul din Londra al LaurentGroup, Lloyd şi Fitzroy aşteptau veşti de la indonezieni. Acestea veniră după patru după-amiază, dar nu direct de la echipă. Sună telefonul lui Sir Donald; era Gentry.

— Cheltenham.

— Eu sunt.

Fitzroy trebui să se adune înainte să vorbească.

— Slavă Domnului! Ai scăpat de Szabo?

— Da. Chiar acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur. Se pare că apărut o echipă de teren – probabil că Szabo avea ceva personal de securitate – şi totul a devenit zgomotos.

Lloyd şi Fitzroy se uitară unul la celălalt.

— Hm… Bun. Înţeleg. Tu cum eşti?

— Supravieţuiesc.

— Unde eşti acum?

— Încă în Budapesta.

Cei doi se uitară la Tehnician. Acesta se aplecă asupra computerului şi, după ce verifică peste tot, confirmă, cu ajutorul antenelor-releu, că ţinta foloseşte un telefon de acolo.

— Ce urmează?

Întrebarea lui Fitzroy se adresa atât americanului de la capătul firului, cât şi celui de lângă el.

— Pornesc spre vest. Nu s-a schimbat nimic. Mai ai ceva informaţii pentru mine?

— Hm, da. Bărbaţii pe care i-ai întâlnit azi-dimineaţă în Praga erau albanezi. Simpli mercenari, angajaţi de serviciile secrete nigeriene.

— Probabil că acum au angajat deja o altă echipă. Ai idee cu ce mă confrunt?

— E greu de spus, fiule. Lucrez la asta.

— Ce ştii despre cei care îţi ţin familia?

— Patru sau cinci nigerieni, genul de poliţie secretă. Nu au trăgători de marcă, deşi imbecilii mi-au speriat familia.

— Pe măsură ce mă apropii, voi avea nevoie de coordonatele exacte.

— Afirmativ. Ajungi până dimineaţă?

— Nu. Mai întâi trebuie să mă opresc undeva.

— Sper că nu e un alt ocol periculos.

— Nu. E în drum.

Fitzroy ezită înainte să continue.

— Bun. Mai ai nevoie de altceva de la mine?

— *Altceva?!* Mi-ai dat ceva până acum? Ascultă: eşti intermediarul meu. *Intermediază,* atunci! Vreau să ştiu dacă o să mai dau de alţi gealaţi pe drum. Vreau să ştiu de unde mama dracului mi-au aflat nigerienii numele. De unde au aflat de tine. E ceva putred aici şi trebuie să-mi dau seama despre ce e vorba înainte să ajung în Normandia.

— Înţeleg. Lucrez la asta.

— Ai mai luat legătura cu răpitorii?

— Sporadic. Ei cred că eu răscolesc cerul şi pământul ca să dau de tine. Îi contactez pe toţi din Reţea. Aşa, ca să dau bine în faţa lor; ştii tu.

— Continuă. Mă voi ţine departe de Reţea. Sună-mă dacă afli ceva.

În mai puţin de două minute, Fitzroy şi Lloyd aflaseră ce se întâmplase.

Sună şi Riegel şi, împreună, cei trei reuşiră să pună lucrurile cap la

cap. Cei şase indonezieni fuseseră anihilaţi. Toţi erau morţi. Ca să-şi acopere urmele, cei de la CIA incendiaseră clădirea şi nu se ştia dacă fuseseră şi alte victime. Szabo murise, iar Gentry pierduse o altă viaţă din cele nouă, dar scăpase.

— Unde e acum? întrebă Riegel.

— Se îndreaptă spre vest.

— Cu trenul, maşina, motocicleta?

— Nu ştim. A sunat de pe telefonul mobil. Se pare că a avut unul cu cartelă reîncărcabilă, pe care apoi l-a aruncat.

— Mai ai ceva de raportat? întrebă Kurt Riegel.

— *Tu* îmi dai *mie* raportul, Riegel! urlă Lloyd. Ce s-a întâmplat cu rahaţii tăi de indonezieni din comandoul Kopassus? Parcă spuneai că Gentry nu le va face faţă.

— Nu el i-a ucis. Ci paramilitarii CIA. Ascultă, Lloyd… Ştiam că Gentry va opune rezistenţă. Planul meu a fost din capul locului ca o echipă sau două să-l destabilizeze, să-l facă să acţioneze haotic, şi nu preventiv. În felul ăsta, următoarea echipă îl va prinde nepregătit.

— Avem încă zece echipe care-l aşteaptă, zise Lloyd. Vreau să fie mort înainte de răsăritul soarelui.

— Cu asta suntem amândoi de acord, încheie Riegel.

Lloyd îşi îndreptă atenţia către englezul pe chipul căruia apăruse o expresie îndurerată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Cred că mi-a destăinuit ceva. N-a intenţionat, dar am înţeles cum stau lucrurile.

Lloyd se ridică şi cele câteva cute ale costumului se netezîră de la sine când se mişcă.

— Ce e? Ce anume ţi-a spus?

— Ştiu unde se duce.

Pe chipul tânărului avocat american apăru un zâmbet larg.

— Excelent! exclamă el, luând telefonul. Unde?

— E o şmecherie aici. Doar trei indivizi ştiu locul unde se duce. Unul e mort, altul e Cameleonul şi celălalt sunt eu. Îţi spun unde e, dar dacă participanţii la mascarada asta a ta nu-l distrug acolo, va şti că l-am trădat. Dacă flăcăii tăi ratează şi acum, jocul a luat sfârşit.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta. Spune-mi unde se duce.

— Graubünden.

— Unde mama dracului e locul ăsta?

ŞAISPREZECE

În timpul zborului, Song Park Kim stătuse nemişcat, în stare de meditaţie, dar când avionul ateriză pe Aeroportul Charles de Gaulle, îşi deschise ochii. Era treaz şi atent. Singurul pasager din aeronava Falcon 50 îşi odihnea palmele mici, dar puternice, pe genunchi şi-şi ascundea ochii în spatele unor ochelari de soare de firmă. Costumul bine croit se potrivea perfect cu interiorul aeronavei. Avionul era destinat călătoriilor de afaceri ale managerilor şi el părea să fie un director asiatic tânăr şi banal.

Aeronava Falcon rulă pe pistă, trecu pe lângă un lung şir de avioane ale corporaţiilor şi în cele din urmă intră pe poarta mare a hangarului. În mijlocul acestuia aştepta o limuzină încă acoperită de burniţă. Şoferul stătea lângă maşină.

Imediat cum se opri avionul şi sunetul motoarelor se transformă într-un zumzet, copilotul veni în cabina dotată cu şapte locuri, aducând o geantă din nailon. Se aşeză în faţa lui Song Park Kim şi o puse pe măsuţa de mahon din faţa lor.

Kim nu zise nimic.

— Mi s-a spus să vă dau astea după ce aterizăm. Cu cei de la Imigrări s-a rezolvat: nu vor fi probleme la vamă. Maşina vă aşteaptă.

Coreeanul tuns scurt dădu din cap aproape imperceptibil.

— Bucuraţi-vă de Paris, domnule, mai zise copilotul, după care se ridică şi se întoarse în carlingă, închizând uşa mică în urma lui.

Rămas singur, Song Park deschise geanta. Scoase din ea un pistol-mitralieră Heckler & Koch MP7A1. Ignoră patul telescopic şi îndreptă arma în faţă, ca pe un revolver, uitându-se prin lunetă.

Două încărcătoare lungi şi subţiri, fiecare cu câte douăzeci de gloanţe de calibrul 4.6 x 30 mm, erau ataşate unul de celălalt cu o bandă de nailon.

Coreeanul puse arma înapoi în geantă.

Scoase apoi un telefon şi o cască pe care o vârî în ureche şi o activă. Deschise şi telefonul înainte să-l pună în buzunarul sacoului. Un dispozitiv GPS portabil ajunse în celălalt buzunar. Alte încărcătoare MP7, un amortizor şi un rând de haine rămaseră neatinse în geantă. Scoase însă de acolo un cuţit-fluture negru, pe care-l puse în buzunar.

Două minute mai târziu stătea în limuzină. Şoferul îl privi în oglinda retrovizoare, iar Kim zise scurt:

— În centru.

Limuzina trecu de uşile hangarului.

Kim era sud-coreean, asasin al Serviciilor de Informaţii Naţionale.

Era cel mai bun om al lor. Îndeplinise cinci misiuni secrete în

Coreea de Nord, majoritatea fără niciun fel de ajutor, şi devenise o legendă în unitatea lui. Alte şapte misiuni în China împotriva celor care nu respectau sancţiunile impuse Coreei de Nord, două în Rusia împotriva celor care furnizau secrete nucleare şi alte câteva lovituri date conaţionalilor cărora trebuia să li se ajusteze permanent atitudinea faţă de abjecţii vecini de la nord făcuseră din tânărul de treizeci şi doi de ani alegerea evidentă a şefilor când li se ceruse să trimită la Paris un asasin. Unul care să vâneze alt asasin în schimbul unei importante sume de bani.

Kim nu comenta în privinţa misiunilor. Lucrând singur, nu avea cu cine să vorbească, dar dacă ar fi fost întrebat, ar fi spus că această misiune puţea rău. Douăzeci de milioane de dolari pentru capul Cameleonului, un fost agent CIA despre care auzise că nu merita să fie trădat de şefii lui. Suma enormă fusese oferită de o corporaţie europeană; nu semăna deloc cu operaţiunile naţionaliste pe care le îndeplinise el până acum.

Cu toate acestea, ştia că e doar un instrument al politicii naţionale şi internaţionale a Coreei de Sud. Lui nu i se cerea sfatul, iar cei ce luau hotărârile deciseseră să-l trimită la Paris, să se cazeze, să aştepte informaţii privind locul unde se află Cameleonului şi apoi să înfigă câteva gloanţe în spatele nenorocitului.

Graubünden este un canton în estul Elveţiei, ascuns într-un ungher format de graniţa cu Austria. I se mai spune cantonul celor o sută cincizeci de văi, iar una dintre acestea se întinde de la est la vest în zona numită Engadina de Jos. Acolo, pe culmea dealului care străjuieşte valea, se află orăşelul Guarda, un loc unde viaţa se desfăşoară tihnit, amplasat la doar câţiva kilometri de graniţa austriacă şi de cea italiană. Există un singur drum, povârnit şi bătut de vânt, pe care-l străbaţi pe jos în patruzeci de minute. Drumul urcă spre oraş şi face legătura cu halta aflată în spatele caselor cu structură din lemn şi pereţi din cărămidă sau piatră.

Aproape că nu există maşini în acest orăşel, iar numărul animalelor din ferme îl depăşeşte pe cel al locuitorilor. Străzile înguste, abrupte, acoperite cu piatră cubică trec pe lângă casele albe, de-a lungul canalelor şi grădinilor împrejmuite cu garduri. Oraşul se termină brusc şi dealul îşi recuperează teritoriul. O poiană în mijlocul unei păduri dese de pini face loc crestelor stâncoase ce străjuiesc oraşul şi valea şi-i supraveghează pe cei care le traversează sau se apropie.

Locuitorii înţeleg germana, dar între ei vorbesc retoromana[17], o

limbă vorbită de numai unu la sută din cei şapte milioane şi jumătate de elveţieni şi de aproape nimeni altcineva în lume.

La patru dimineaţa, câţiva fulgi de zăpadă pluteau deasupra drumului care ducea din vale către Guarda. Un bărbat îmbrăcat cu blugi groşi, haină călduroasă şi căciulă neagră şchiopăta pe panta abruptă în bătaia vântului. Pe umăr îi atârna un rucsac mic.

Cu zece ore în urmă, la doar câteva minute după ce vorbise cu Fitzroy de la telefonul roz pe care-l şterpelise din poşeta unei femei bete criţă, o studentă care mergea de una singură, clătinându-se pe trotuar, Gentry găsise în Budapesta o tarabă cu haine. Îşi cumpărase o garderobă completă, nouă-nouţă, de la vârful ghetelor din piele până la fesul negru. La o oră după ce părăsise clădirea unde locuise Szabo, luase un autobuz din autogara Népliget spre oraşul Hegyeshalom, aflat la graniţa Ungariei.

Coborâse din autobuz la vreo opt sute de metri de graniţă, o luase spre nord, ieşise din oraş şi mersese pe câmp, după care făcuse stânga.

Era o noapte fără lună; Court avea în rucsac o lanternă, dar nu o folosi. Înaintase împleticindu-se spre vest şi mersese aproape doi kilometri cu picioarele rănite. Simţise durerea înţepătoare şi sângele cald care i se prelingea în şosete, spre degetele îngheţate.

În cele din urmă, puţin înainte de opt seara, traversase un câmp plin cu mori de vânt moderne şi ajunsese în Nickelsdorf, un oraş la graniţa Austriei.

Mai avea încă doi kilometri de mers – în realitate, de şchiopătat, din moment ce fusese împuşcat în coapsă şi era rănit la tălpi şi la genunchi – înainte să ajungă la şosea. Mai merse câteva minute spre vest, cu degetul mare în sus. Un camionagiu trase pe dreapta, dar mergea spre nord şi nu putea să-l ajute. Un al doilea, şi apoi un al treilea şofer opriră, dar şi ei mergeau în altă direcţie.

La nouă şi un sfert, fu luat de un om de afaceri elveţian care se îndrepta spre Zürich. Court îi spuse că-l cheamă Jim. Elveţianul voia să-şi exerseze engleza, iar Court îi făcu pe plac. În timpul călătoriei prin Austria, cei doi vorbiră despre viaţa şi familiile lor; istoria lui Court era pură invenţie, dar omul era un profesionist, îi vându elveţianului povestea unui divorţ urât acasă, în Virginia, dorinţa de-o viaţă de a vizita Europa, tâlhăria din Budapesta care-l costase bunurile, precum şi şansa de a-şi fi păstrat portofelul cu banii şi paşaportul. Un prieten din estul Elveţiei îl putea ajuta până săptămâna viitoare, când avea un avion spre casă.

Pe drum, Court se tot uita în oglinda din dreapta lui, asigurându-se nonşalant că nu e urmărit. Dincolo de poveştile scornite, despre locurile pe care nu le văzuse niciodată şi oamenii pe care-i inventase în detaliu, Cameleonul rămase cu mintea la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Încercă să-şi dea seama ce evenimente urmau să se

petreacă în următoarele treizeci de ore.

Era vineri noaptea şi traficul pe A1 era greoi, dar autoturismul Audi al omului de afaceri mergea lin şi repede. Ocoliră prin nordul Salzburgului şi Court se oferi să conducă, iar elveţianul dormi două ore.

La trei dimineaţa maşina se întoarse spre Engadiner-Bundesstrasse şi trecu graniţa de nord a Elveţiei. Aici nu exista control vamal, deşi Elveţia nu era membru oficial al Uniunii Europene. Omul de afaceri opri la un popas şi insistă că Jim trebuie să încerce berea elveţiană şi să-şi spună părerea sinceră despre aceasta. Court îşi spuse părerea în legătură cu textura, consistenţa şi culoarea berii, aruncă nişte detalii pe care le auzise la un moment dat la un festival german de bere, şi îl cuceri pe omul de afaceri, care decise să-l ducă până la destinaţie, în loc să-l lase acolo unde drumurile lor se despărţeau.

Merseră 180 de kilometri spre sud şi apoi încă 27 spre vest, printr-o vale, fără să distingă nimic în stânga sau dreapta lor.

În cele din urmă, în oraşul Lavin, Gentry alese la întâmplare o casă aflată în afara drumului principal şi susţinu că ajunseseră la destinaţie. În realitate, când coborî din maşină, se afla la trei kilometri de mers prin zăpadă, dar hotărâse că ar putea avea necazuri dacă îl aştepta cineva la obiectivul lui real; nu exista niciun motiv pentru care acel tip de treabă să sufere fiindcă făcuse o faptă bună.

— Îţi mulţumesc. *Auf Wiedersehen*[18], zise Cameleonul şi coborî.

Îi strânse mâna elveţianului şi apoi rămase în drum, în timp ce acesta îşi flutura mâna în semn de rămas-bun.

Porni hotărât la drum, deşi era extenuat. Adrenalina şi disciplina îl ajutaseră să înainteze fără pauză în ultimele douăzeci de ore, dar acum îi rămăsese numai disciplina. Avea nevoie de somn şi spera să doarmă câteva ore sus, în Guarda.

Pe la patru începu să se aştearnă zăpada. Court urcă dealul şi ajunse în orăşel. Nu văzu niciun suflet, deşi erau câteva lumini aprinse în micul hotel. Luminile din case erau toate stinse; ciobanii, fierarii, proprietarii de pensiuni şi pensionarii aveau să mai doarmă câteva ore. Continuă să meargă, traversând oraşul, trecu pe lângă nişte jgheaburi din piatră pline cu apă, din care se adăpau oile, pe lângă grădiniţe împrejmuite de garduri minuscule şi ajunse în capătul oraşului, unde o luă pe un drumeag. Ninsoarea care căzuse mai devreme se depusese ca o pătură peste deal şi, chiar dacă luna nu era pe cer, Court avea suficientă lumină ca să vadă pe unde merge. Din loc în loc, unele petice de pământ întunecate nu fuseseră încă acoperite de omăt.

După ce mai urcă vreo trei sute de metri, Gentry aprinse lanterna. Lăsă în urmă păşunea povârnită şi intră într-o pădure de pini, iar fulgii de nea care continuau să cadă răzleţ printre copacii falnici ascundeau

cărarea. Lumina lanternei îl ajută. Reuşi să parcurgă încă o sută de metri şi ajunse la destinaţie – o cabană micuţă.

Aceasta se afla la treizeci de metri de drumeagul care continua să urce spre nişte proprietăţi particulare izolate. Nu exista niciun motiv să mai treacă cineva pe acolo şi absolut niciunul pentru care, dacă trecea totuşi cineva prin pădure, să observe construcţia anostă.

Un lacăt uriaş şi ruginit atârna neospitalier de uşă, cele trei ferestre fuseseră acoperite din interior, iar pinii care crescuseră în voie camuflau cabana.

Gentry merse printre copaci şi înconjură clădirea. În spatele acesteia era un şopron închis cu un lacăt la fel de mare, pe care îl verifică, pentru a se asigura că totul e în ordine. Continuând inspecţia, cercetă pereţii, şipcile din lemn ale acoperişului şi, în cele din urmă, uşa. Îşi scoase mănuşile şi pipăi cu degetele. În colţul din dreapta găsi ceea ce căuta: o scobitoare din lemn, vârâtă între toc şi uşă. Dacă ar fi intrat cineva, aceasta ar fi căzut şi l-ar fi avertizat că ascunzătoarea fusese compromisă.

Mulţumit că totul e în regulă, Court se întoarse cu spatele la uşă, făcu treizeci de paşi printre pini, călcând pe mulţimea de ace căzute pe pământ. După aceea se răsuci spre dreapta şi mai merse cinci metri. Acolo îngenunche.

Cheile erau îngropate într-o cutie de cafea, din tablă, la aproximativ cincisprezece centimetri sub stratul de ace de pin şi noroi îngheţat. Săpă cu o piatră şi, după ce luă cheile, se întoarse la cabană şi descuie lacătul.

În interior, aerul era uscat şi stătut, fiind la fel de frig ca afară. Într-un colţ era o sobă, dar Gentry o ignoră. Aprinse în schimb felinarul aşezat pe masa din mijlocul camerei; de la lumina slabă venea singura sursă de căldură de care urma să se bucure.

Pe un raft găsi recipientele cu raţii militare, alimente gata pregătite pentru a fi consumate, şi, imediat după ce folosi toaleta, americanul de treizeci şi şase de ani înşfăcă una dintre raţii. Mâncă biscuiţi şi pesmeţi tari, înfulecându-i aşezat la masa mică.

Termină de mâncat în nouăzeci de secunde. Se ridică şi se duse la sobă. O împinse într-un colţ şi ridică o stinghie slăbită din pardoseală.

Ţinând lanterna în dinţi, coborî treptele din lemn care apărură după ce îndepărtă stinghia din lemn şi ajunse într-o pivniţă din chirpici de doi metri pe trei şi jumătate. Se întoarse cu spatele la scară şi văzu trei stive de cutii negre, care-i ajungeau până la piept. Acestea ocupau aproape jumătate din pivniţă, în timp ce pe peretele din dreapta era un banc de lucru din metal. Era spaţiu numai cât să urci şi să cobori treptele, dar suficient să manevrezi cutiile. Court o luă pe cea de deasupra primei stive şi o puse pe masă, apoi deschise încuietoarea.

Dimineaţă, când îi spusese lui Fitzroy că-i va salva familia, decisese imediat să se ducă în Guarda, Elveţia, la ascunzătoarea din pădure, unde avea depozitat un adevărat arsenal. Avea încă şase astfel de depozite împrăştiate pe continent, dar niciunul nu se compara cu Guarda.

Aici era artileria grea.

Prima cutie adăpostea o armă automată neagră Swiss Brügger & Thomet MP9. O scoase din ambalajul de spumă şi vârî un încărcător plin în magazie, fixă banduliera de patul armei, după care o ridică deasupra capului, peste trepte, şi o puse pe podeaua cabanei. În altă cutie era o plasă din nailon şi pânză, plină cu încărcătoare, care se puteau ţine în cartuşieră. Le puse şi pe acestea deasupra, în cameră.

În următoarele cinci minute, Court trecu de la o cutie la alta. Într-un sac marinăresc uriaş îndesă tot felul de arme mici şi explozivi. Într-o geantă mai mică puse un costum negru, o cagulă, ochelari balistici, un mic scaner de supraveghere care-i permitea să detecteze comunicaţiile pe distanţe scurte şi un binoclu.

În cele din urmă, pe la cinci dimineaţa, Gentry ieşi din pivniţă, punând sacii marinăreşti grei în faţa lui. Lăsă deschisă intrarea în pivniţă. Bău dintr-o sticlă apă pe jumătate îngheţată ca să înghită două analgezice uşoare şi să uite de durerea din coapsă, folosi din nou toaleta şi apoi luă un sac de dormit de pe raft. Îl desfăcu pe podea şi se pregăti de culcare după ce puse alarma de la telefon să sune la şapte şi jumătate. Două ore de somn aveau să fie de ajuns ca să poată trece ziua cu bine.

Apăruseră la câteva minute după ora cinci. Dubiţa alunecă la poalele dealului. Pasagerilor li se păru că şoferul pierduse aproape tot timpul controlul volanului pe străzile alunecoase în cele două ore şi jumătate cât durase drumul de la Zürich. Lipsa abilităţilor lui în asemenea condiţii era de înţeles. Drumul era acoperit cu polei şi în multe locuri vizibilitatea era redusă la zero. Stresul lui era accentuat de ordinele celor din Orientul Mijlociu, care-i spuneau să ajungă cât mai repede la punctul indicat de GPS, şi de Tehnicianul care-i suna din zece în zece minute pentru actualizări.

Erau cinci oameni, libieni în slujba Organizaţiei de Securitate Jamahiriya, cei mai buni puşcaşi ai lui Muammar al-Gaddafi. Toţi făcuseră parte din comandouri şi îşi considerau automatele Škorpion SA vz. 61 cei mai buni prieteni. Liderul avea patruzeci şi unu de ani, chipul impenetrabil acoperit de barbă şi era îmbrăcat civil, ca de

călătorie, la fel ca şi camarazii săi. Stătea pe scaunul pasagerului şi-l admonesta constant, urlând, pe şofer, deşi cu toţii ştiau că acesta era obişnuit mai degrabă cu condiţiile din deşert şi cu dunele de nisip la volanul unui jeep, decât cu drumuri acoperite cu polei parcurse într-o dubiţă.

Cu toate acestea, ajunseră în timp util în Guarda şi parcară maşina în apropierea gării, la baza văii. Şoferul ridică imediat capota şi îndepărtă în grabă rotorul distribuitorului pe care-l puse în geantă, făcând astfel ca vehiculul să nu poată fi folosit înainte de întoarcerea lor. Găsiră apoi drumeagul care urca dealul şi porniră pe jos.

Fiecare om îşi căra arma Škorpion într-o geantă, iar la tocul de la subraţ mai aveau câte o armă. Unii dintre ei aveau grenade şi detonatoare. Cu toţii purtau căciuli, pantaloni groşi din bumbac, geci parka negre de la o firmă renumită, asociată atleţilor profesionişti.

În genţi mai aveau ochelari cu infraroşii, pe care însă nu-i foloseau acum.

Cei cinci libieni urcară în întuneric drumul abrupt şi bătut de vânt. Se mişcau rapid şi eficient. Orice trecător şi-ar fi dat seama după omogenitatea grupului, expresiile faciale severe şi sincronizarea aburilor îngheţaţi care le ieşeau pe nas că fac ceva rău. Niciun localnic nu trecea însă pe drumul acela la cinci şi jumătate dimineaţa, mai ales când ningea, aşa că libienii ajunseră nedetectaţi pe străzile acoperite cu piatră ale orăşelului elveţian.

Toţi aveau câte un mic radio portabil, prins la centură şi conectat la o cască. După comanda transmisă scurt de lider, se separară pe culmea vestică, continuând să meargă individual spre est, fiecare pe altă alee. În felul acesta, oricine s-ar fi uitat pe fereastră ar fi văzut un singur om. Dacă se dădea alarma şi localnicii începeau să vorbească despre străini, ar fi putut crede că, de fapt, a fost văzut acelaşi individ.

În capătul cel mai îndepărtat al oraşului, echipa de ucigaşi îşi reluă entitatea, la fel cum se unesc celulele într-un vas Petri. Liderul verifică GPS-ul şi se întoarse spre stânga, luând-o pe o cărare care ducea de la locul unde era situat orăşelul, sus, pe deal, în pădurea vizibilă de la distanţă, numai cu ajutorul ochelarilor cu infraroşu.

Informă scurt echipa despre datele de pe GPS.

— Patru sute de metri.

Ninsoarea se înteţise: fulgii care se răsuciseră până acum în aer se transformaseră într-o ninsoare abundentă. Libienii mai văzuseră zăpadă în timpul antrenamentelor din Liban sau în misiunile din Europa, dar trupurile lor nu erau pe deplin obişnuite cu acest frig. Cu patruzeci şi opt de ore înainte, membrii echipei stătuseră într-un apartament din Tripoli, lucrând cu un echipament electronic de supraveghere. Voiau să depisteze locul de unde emitea un radioamator care făcea comentarii critice la adresa colonelului Gaddafi. Erau

aproape treizeci şi opt de grade în camera aceea, aşadar, frigul din valea elveţiană reprezenta un adevărat şoc termic pentru organismele lor.

Fură cât pe ce să treacă pe lângă cabană şi numai coordonatele GPS trimise de Tehnician îi ajutară să nu rătăcească ore bune prin pădure. Îşi puseseră genţile pe spate şi-şi ţineau armele Škorpion în poziţie de tragere, cu patul proptit pe umăr chiar sub raza de acţiune a ochelarilor cu infraroşu. Îşi ocupară poziţiile în jurul cabanei şi, rând pe rând, raportară.

Liderul fu primul:

— Unu în poziţie, la zece metri de uşa de la intrare. Nicio mişcare. Ferestrele sunt închise.

— Doi, alături de Unu.

— Trei, pe aripa de vest. O singură fereastră, închisă.

— Patru, pe aripa de est. O singură fereastră, închisă.

— Cinci, în spate. Nicio fereastră, dar e un şopron lipit de clădirea principală. E închis cu lacăt. Nimic altceva.

— Cinci, rămâi în spate! ordonă liderul. Adăposteşte-te şi fii pregătit! Trei şi Patru, veniţi în faţă. Vom intra toţi!

— Recepţionat!

Gentry dormi fără vise în sacul de dormit aşezat lângă gaura din podea care ducea spre pivniţa din pământ. Analgezicele îşi făcuseră efectul şi-i amorţiseră durerea din coapsă, dându-i timpul necesar să se relaxeze. Somnul fusese adânc şi odihnitor.

Scurt.

Liderul scoase din centură o grenadă de fragmentare. Îi desprinse acul şi se apropie încet de uşă, cu mâna căuş. Doi era în faţă şi se pregătea să arunce uşa în aer când observă că nu era complet închisă. Se întoarse spre lider şi-i arătă prin semne uşa întredeschisă.

Liderul dădu din cap şi se întoarse spre cei doi din spatele lui.

— E deschis. Fiţi gata!

Doi împinse uşa repede şi se lăsă într-un genunchi pentru ca armele celorlalţi să poată urmări şi ţinti o eventuală ameninţare din interior. La început fu întuneric beznă şi nici măcar cu ochelarii nu putură zări

vreo siluetă. Unu aruncă grenada în cabană, iar Doi, Trei şi Patru se retraseră în lateral ca să evite suflul exploziei. Grenada dispăru în întuneric, dar sunetul impactului cu o suprafaţă dură veni prea repede. În timp ce liderul se îndepărta de uşă, văzu prin ochelari cum grenada sare afară din cabană şi aterizează în zăpadă, în faţa uşii.

Din fericire pentru ei, libienii văzură la timp grenada care sfârâia. Încercară să se adăpostească, aruncându-se în zăpadă sau după pereţii cabanei. Explozia acoperi cu zăpadă ochelarii celor trei care priveau în direcţia ei şi şrapnelul îl lovi pe al patrulea în cot, doborându-l. Revenindu-şi repede, liderul aruncă ochelarii care nu-i mai erau de folos, se apropie de uşă şi începu să tragă în întuneric. Doi şi Trei îl urmară, dar după o secundă încremeniră când auziră strigătul liderului.

— Capcană!

ŞAPTESPREZECE

Cu câteva minute înainte să se prăbuşească pe sacul de dormit, Court ridicase o barieră din plasă ruginită la şaizeci de centimetri de uşă, în interior. Improvizaţia înaltă de doi metri, care cântărea peste nouăzeci de kilograme, se întindea pe un metru de podea. La fiecare capăt se afla câte o aripă articulată prinsă de câte o parte a uşii. Asta crea practic o baricadă capabilă să încetinească orice echipă de asalt, blocând-o. Capcana era aici atunci când Court moştenise cabana şi el nu pusese mare preţ pe ea din cauză că putea fi spulberată uşor cu exploziv, doborâtă cu un berbec sau chiar cu câteva lovituri puternice cu piciorul, dar după ce sărise din sacul de dormit şi se ghemuise când văzuse grenada, îşi dăduse seama imediat că bariera ruginită tocmai îi salvase fundul adormit.

Se repezi înnebunit spre cele două genţi cu echipament de lângă sacul de dormit, lângă deschizătura ce ducea în pivniţă. Luă un Brügger & Thomet şi trase toate gloanţele din încărcător spre uşa de la intrare, apoi se strecură imediat în pivniţă. Odată ajuns jos, se întinse şi puse la loc scândura din podea.

Trei îngenunchease pe zăpada însângerată din stânga intrării în cabană. Grenada de fragmentare îl lovise în cot şi trecuse atât prin carne, cât şi prin os. Era un soldat disciplinat, nu făcu mult zgomot. Luă un pumn de zăpadă pe care o presă peste rană, tresărind numai atunci când simţi răceala pe piele. Încă nu simţea durerea care avea să apară în curând.

Unu ignoră rănitul şi-i ordonă lui Doi să pună fitil întregii cantităţi de exploziv şi să-l arunce în cabană. Câteva secunde mai târziu, un bloc de Semtex[19] de mărimea unui pachet cu batiste ajunse la marginea capcanei întinse pe podea. Cei trei libieni teferi care se aflau în faţa cabanei se întoarseră să fugă, iar Unu şi Doi îl luară de subţiori pe Trei şi-l traseră de acolo grăbindu-se să se adăpostească.

Preţ de câteva secunde fu linişte în pădurea întunecată. Singurele sunete erau fâşâiturile suave ale fulgilor de nea care cădeau pe acele de pin şi apoi pe pământ. Membrii echipei de asasini de la Tripoli gâfâiau, ascunşi în spatele unui stejar căzut.

Întunericul nopţii şi sunetele suave fură înlocuite de o lumină puternică, albă, şi de o explozie asurzitoare care făcea ca bubuitura scoasă mai devreme de grenadă să semene cu pocnetul dopului unei

sticle de şampanie. Uşa cabanei, de la podea până la acoperiş, sări în aer, iar bucăţile de lemn aterizară la peste treizeci de metri de construcţie.

Resturi aprinse pluteau prin aer alături de fulgii de zăpadă atunci când Unu, Doi şi Patru pătrunseră în cabană. Fiecare dintre ei trase câteva focuri de armă când intrară prin gaura făcută de explozie în perete. Unu se duse în dreapta, Doi – în stânga, iar Patru – drept în faţă în mica încăpere. Se folosiră de flăcările care mistuiau materiale şi hârtii ca să vadă pe unde calcă şi trecură peste bariera de metal, bancul de lucru sfărâmat şi o masă, câteva cutii şi ustensile de gătit şi zeci de obiecte neidentificabile.

Odată ce se asigurară că nu e nimeni în viaţă nici în cameră, nici în mica baie, cei trei începură să lovească resturile de pe podea, căutând trupul sfârtecat şi ars care trebuia să fie, cu siguranţă, printre dărâmături. Cinci le confirmă că nu era nimic în spatele cabanei, iar cei trei libieni începură să se îngrijoreze. Era o cabană mică. Chiar şi în întuneric avură nevoie de numai zece secunde ca să-şi dea seama că acolo nu era niciun trup.

Unu ridică privirea spre tavan. Într-o clipă observă că nu existau nici pod, nici mansardă şi se uită încet în jos.

— E o trapă undeva pe aici. Găsiţi-o!

Doi o găsi lângă soba răsturnată, după ce îndepărtă cu piciorul câţiva cărbuni. Focurile se stinseseră de la sine, aşa încât Unu aprinse o lanternă căzută de pe raft, care supravieţuise miraculos exploziei. O puse pe podea, lângă trapă.

— Aveţi grijă! Poate ne-a pregătit o surpriză. Dacă de aici nu porneşte un tunel prin munte, e prins în capcană.

Doi şi Patru aprobară cu un gest: deveneau încrezători. Cameleonul se ascundea ca un şobolan sub pământ.

Cinci se adăpostise după un pin falnic, în spatele clădirii. La şase metri în faţa lui era şopronul încuiat cu lacăt. Avea o înălţime de aproape doi metri, dar nu era lipit de casă. Luă legătura cu camarazii din interior. Aceştia îi comunicară că urmau să ridice trapa cu o bară lungă din metal, apoi să arunce grenade şi să tragă cu automatele. În final aveau să coboare să-i taie capul ţintei lor.

Cinci pierdea toată acţiunea şi înjură tare zăpada din jur. Arma lui era în poziţie de tragere.

La un moment dat, auzi din cabană sunetul scos de un motor. Nu, nu venea din cabană, ci din şopron. Exact când privirea lui ajunse la uşile şopronului, se auzi o bubuitură puternică, al cărei vuiet traversă pădurea, lacătul explodă şi uşile se deschiseră larg. Cinci tocmai începuse să-şi ridice mitraliera la ochi, când zgomotul motorului se auzi mai tare şi din întuneric apăru o formă ciudată.

Tânărul libian nu văzuse în viaţa lui un snowmobil.

Vehiculul aerodinamic trecu la un metru de el, făcându-l să cadă şi să se lovească de o buturugă. Se ridică la timp ca să vadă o siluetă în spatele vehiculului, aplecată în faţă, cu chipul acoperit cu o mască de schior şi un sac marinăresc în spate.

Prin ochelarii cu infraroşu imaginea era neclară şi dispăru într-o secundă.

Libianul îşi căută înnebunit arma, dar o pierduse în pătura de ace de pin şi în zăpada care se depusese. Până când o găsi şi o duse la ochi, umbra întunecată se transformase într-un punct minuscul, alunecând pe zăpadă şi rupând arbuştii şi puieţii care-i stăteau în calea şerpuită.

— Cinci! Raportează! se auzi în cască urletul lui Unu.

— E aici! E aici, în spate! Se îndreaptă spre munte!

— Împuşcă-l!

Cinci începu să alerge pe deal.

— Am nevoie de ajutor! E pe o motocicletă cu schiuri!

Cameleonul ştia că trebuia să întoarcă snowmobilul spre dreapta ca să ajungă în spatele echipei de asasini. Pădurea se termina brusc cu un perete din piatră, în vârful dealului. Probabil că ar fi găsit un loc unde să se ascundă o vreme, dar ştia că orăşelul se trezise la viaţă şi localnicii sunau la poliţia locală din Cuira. Le-ar fi luat ceva timp să ajungă aici şi cam o oră să adune forţe din Davos, însă Court nu intenţiona să mai piardă niciun minut în zonă, darămite o oră.

— Rahat! urlă în aerul îngheţat.

Deja renunţase la una dintre genţile cu echipament. Nu o putuse strecura prin tunelul murdar şi alunecos până în şopronul unde ţinea snowmobilul. Înşfăcase o armă cu ţeava tăiată, de calibrul 12, ca să spulbere lacătul din interior, iar acum puternica armă stătea în faţa lui pe ghidonul snowmobilului.

Era furios şi pentru că, în mod sigur, nu mai exista decât o singură persoană care ştia de existenţa ascunzătorii. Donald afurisitul Fitzroy. Sir Donald îi oferise cabana imediat după ce Cameleonul se alăturase echipei lui. Venerabilul englez admisese atunci că această cabană este disponibilă deoarece bărbatul care o construise şi o folosea ca ascunzătoare nu mai avea nevoie de ea, din moment ce fusese găsit dezmembrat într-un mormânt nu foarte adânc, undeva în afara Vladivostokului.

Gentry nu-şi făcuse probleme din cauza vreunui semn rău şi acceptase darul lui Fitzroy. Îi plăcea că era aşezat central, faptul că

orăşelul şi valea erau izolate şi că orice vehicul s-ar fi apropiat, putea fi auzit de la sute de metri dacă era pe roţi, sau de la kilometri dacă avea elice.

Fusese o ascunzătoare bună şi ar fi rămas aşa – Gentry era sigur de asta – dacă Don Fitzroy nu le-ar fi dat coordonatele ei celor care voiau să-l omoare.

Zona înzăpezită se termină la patruzeci de secunde după ce Cameleonul porni spre munte ca să se îndepărteze de ucigaşi. Viră brusc, să evite peretele din granit înalt de patru metri care se întindea dintr-o parte în alta. Se folosi de picioare şi de pedala de acceleraţie ca să întoarcă maşinăria cu faţa spre cabană şi spre orăşel. Pentru moment era protejat de un deluşor. El nu-i putea vedea pe bărbaţii cu arme şi bombe, iar ei nu-l puteau zări pe el. Cu siguranţă însă că acum încercau să-şi croiască drum pe cărarea neasfaltată şi îngheţată. Habar nu avea dacă erau doi, cinci, cincisprezece sau cincizeci. Îl văzuse în treacăt pe cel din spatele cabanei, dar era foarte sigur că nu trecuse pe lângă mai mulţi oameni prin pădure şi, oricum, acţiunea principală se desfăşurase în partea din faţă a cabanei.

Court luă în considerare toate opţiunile pe care le avea. Analiză situaţia dificilă şi îşi dădu seama că era prins în capcană. Poate că reuşea să lupte cu câţiva dintre ei, dar întinderea vastă din faţa lui era un dezavantaj. Dacă se împrăştiau pe pajiştea îngheţată şi se apropiau simultan în linie, nu ar fi putut ţinti în toate părţile înainte să-l nimerească ei.

Terenul înalt se presupunea că ar fi reprezentat un avantaj tactic, însă observă că *acesta* era de rahat. În dreapta lui, era un drumeag. O cărare pentru oi, nu mai largă de un metru şi jumătate şi incredibil de abruptă, care trecea mai mult sau mai puţin în linie dreaptă pe lângă pădurea din faţă şi păşunea de alături.

Gradul de înclinare era însă mult prea mare pentru snowmobil. Orice ar fi încercat, ar fi fost sinucidere curată.

Court auzi voci. Oameni care strigau sălbatic în frenezia vânătorii.

Veneau spre el, blocându-l în colţul acela.

— Nu avea unde să se ducă! strigă Unu.

Nu se mai obosea să folosească staţia. Zgomotele făcute de explozie şi de focurile de armă le alteraseră, lui şi oamenilor săi, auzul pentru tot restul zilei. Pur şi simplu urlase la cei trei oameni care alergau cu el pe drumul alunecos. Trei fusese lăsat în spatele cabanei. Îşi pansase cum putuse rănile, era lucid şi se putea mişca, deşi fusese scos din

luptă.

Cei patru libieni care se apropiaseră de creasta ce se înălţa deasupra lor scoaseră repede încărcătoarele din Škorpion şi verificară dacă au suficientă muniţie. Ca nişte profesionişti, prinseră din nou clapele şi le vârâră la loc. Pe ochi aveau ochelarii speciali pentru noapte, iar ninsoarea liniştită anima priveliştea verde din faţa lor. Încetiniră când se apropiară de vârf şi se împrăştiară în tăcere de-a lungul drumului, fără să aştepte instrucţiuni.

Dintr-odată, se auzi din nou motorul snowmobilului. Zgomotul de acceleraţie deveni mai puternic, apoi în faţa celor patru libieni apăru lumina unui singur far, strălucind ca un spectru verde în ochelarii speciali, pe măsură ce snowmobilul cobora spre ei.

— Trageţi! strigă Unu.

Cei patru asasini îngenuncheară şi traseră spre vehiculul care se apropia. Douăzeci de gloanţe cu penetrare controlată pe secundă porniră din fiecare dintre cele patru arme. Trasoarele se arcuiau, loveau şi dansau în aer ca nişte licurici frenetici.

La treizeci de metri distanţă, vehiculul se ridică de la pământ. Pluti în aer aproximativ douăzeci şi cinci de metri, reveni pe sol cu o bufnitură, se ridică din nou şi ateriză pe o parte. Farul rămase aprins când snowmobilul alunecă pe lângă cei patru libieni şi se opri la douăzeci de metri în spatele lor.

Motorul continua să zumzăie la ralanti.

Aburii care ieşeau din el acoperiră ochelarii libienilor. Unu îşi reîncărcă arma şi se duse spre maşinărie. Alunecă pe gheaţă şi căzu în genunchi, dar se ridică în timp ce Doi trecu pe lângă el. Suspiciunile celor patru bărbaţi se confirmară în scurt timp.

— Nu-i aici!

Lui Court i se păruse preţ de o clipă că alunecă la vale cu nouăzeci de kilometri pe oră. Totul părea mai rapid la nivelul solului, iar zăpada, gheaţa, crengile şi iarba care-l loviră în faţă sporiră senzaţia de viteză ameţitoare.

Indiferent care era însă aceasta, Gentry ştia că merge prea tare pe cărarea destinată oilor.

Îi era greu să se despartă de a doua geantă cu echipament, dar nu vedea altă soluţie. Aruncă armele, grenadele şi binoclurile pe gheaţă, înţepeni arma cu patul tăiat în ghidon ca să-l ţină drept şi legă pedala de acceleraţie ca să rămână ridicată. Văzu cum maşinăria zboară peste dâmb şi cade. După aceea o luă la fugă cât putu de repede prin zăpadă

pe lângă zidul din granit, pe cărarea care cobora cu o înclinaţie de aproape douăzeci de grade prin pădure, peste păşune, apoi spre orăşelul încă întunecat. Mai era o oră până când primii zori aveau să lumineze munţii dinspre est.

După un sprint puternic, Court sări în aer, cu piciorul rănit înainte şi cu sacul în spate, şi ateriză pe zăpadă. Panta era destul de abruptă. Îşi pierdu echilibrul, dar se redresă imediat pe o porţiune de cărare mai puţin înclinată, însă scurtă.

De pe versantul vestic al dealului se auzeau focuri de armă şi se zăreau sclipiri de lumină, dar el nu-şi luă privirea de la ce era în faţa lui.

Fusese încântat de plan cam o sută de metri. Reuşise să iasă din zona confruntării. În realitate nu era un plan rău, însă, după cum constată, execuţia lăsă de dorit: derapă în pădure, unde rădăcinile pinilor se întortocheau pe pământ, şi începu să alunece prea repede.

Se împiedică într-un ciot şi trupul lui se roti la nouăzeci de grade în aer. Ateriză pe o parte, perpendicular pe direcţia din care venea, şi începu să se rostogolească la vale. Toată greutatea corpului apăsa pe genunchii pansaţi în timp ce se prăvălea; picioarele i se loviră de un dâmb de zăpadă şi fu răsucit în aer cu încă nouăzeci de grade. Ateriză cu capul înainte – geanta cu echipament rămăsese undeva în urmă – şi zbură din pădure pe pajiştea de deasupra oraşului Guarda, cu mâinile înainte, ca Superman, fără niciun control asupra situaţiei.

Toată alunecarea durase patruzeci şi cinci de secunde, dar pentru Gentry păruse o eternitate.

Când se opri, rămase întins pe spate în zăpadă. Aşteptă câteva secunde să-i treacă ameţeala, după care se ridică, se asigură că membrele îi sunt funcţionale, apoi rămase nesigur pe picioare şi analiză durerea. Rana de glonţ din coapsa dreaptă zvâcnea mai tare ca de obicei: era convins că se redeschisese orice se vindecase în ultimele două zile. Genunchii îl usturau şi probabil că sângerau. Gleznele îl dureau, dar păreau funcţionale. Simţi nişte junghiuri puternice în partea dreaptă a cutiei toracice atunci când trase în piept aerul rece de munte. Bănuia că-şi rupsese o coastă, ceea ce era dureros, dar nu neapărat împovărător. Cotul stâng părea să se fi lovit de ceva, sau de mai multe chestii, sau de tot ce era pe afurisitul ăla de versant, iar articulaţia cotului era înţepenită şi se umfla.

Cu toate astea, Cameleonul ştia că era norocos că e într-o stare bună. Alunecarea, rostogolirea şi săriturile în aer pe un versant abrupt se puteau termina mult mai rău, chiar şi fără asasinii care trăgeau în urma lui.

Făcu apoi inventarul bunurilor şi îi scăzu moralul. Pierduse totul, mai puţin micul Walther din tocul de la gleznă, portofelul din buzunarul de la spate şi cuţitul-fluture din buzunarul din faţă. Toate

celelalte – telefonul prin satelit, echipamentul medical, muniţia, armele, grenadele şi binoclurile – dispăruseră.

Mai trecură douăzeci de minute până să ajungă în capătul văii, la singurul drum, singura cale ferată şi singura gară. Ninsoarea se transformase în lapoviţă. Court, străbătut de un frison, îşi vârî adânc mâinile în buzunare.

Văzu o dubiţă, singurul vehicul din parcare, şi bănui că era a echipei de asasini. Sparse geamul din partea şoferului şi urcă, apoi fărâmă coloana de direcţie cu două lovituri de bocanc. În câteva secunde scoase butucul de contact şi obţinu o scânteie din cablul de aprindere, dar dubiţa nu porni. Se uită în grabă sub bord, ca să vadă dacă există un comutator de pornire; nu era niciunul. Coborî, trânti portiera şi apoi sfâşie fiecare cauciuc în parte cu cuţitul. Ştia că actul de sabotaj avea să le demonstreze asasinilor că ajunsese până aici şi că era deja pe drum, dar ei oricum ar fi părăsit imediat Guarda. Poliţia urma să apară în câteva minute şi asasinii nu ar fi putut să-l caute prin pădure toată dimineaţa, aşa că nu avea rost să încerce să-i inducă în eroare şi să-i facă să creadă că încă mai e în pădure.

Îşi dădu seama că ucigaşii erau la zece, douăzeci de minute în urma lui, în funcţie de cât erau de îngrijoraţi că vor fi detectaţi de localnici sau că vor da nas în nas cu primele maşini de poliţie.

Court sparse un geamlâc din uşa gării, vârî mâna prin el şi deschise zăvorul. Mai întâi verifică orarul afişat pe un perete, unde apăreau toate trenurile din ţară, apoi luă o haină groasă, maro, de pe un umeraş şi o îmbrăcă. Era cam fixă la umeri, dar avea să-l ţină în viaţă. Lângă un perete era o bicicletă de damă, cu cauciucuri groase, iar Gentry o luă şi închise uşa după el. Tresări când ridică piciorul s-o încalece şi durerea îi cuprinse cutia toracică.

Era trecut de şase şi ştia că trenurile nu vor începe să circule prin vale mai devreme de şapte. Trebuia să ajungă într-un oraş mai mare, de unde să ia un tren spre Zürich.

Pedală spre vest pe Engadine Road, cu lumina slabă, portocalie a zorilor, în spatele său. Şalele, coapsa dreaptă şi genunchiul stâng ardeau la fiecare apăsare pe pedală. Îi îngheţară obrajii, aşa că se aplecă uşor în faţă şi continuă să pedaleze mort de oboseală, rănit şi descurajat. Pierduse o zi întreagă ca să facă rost de acte şi de arme şi nu se alesese decât cu răni. Cu toate acestea, erau puţini bărbaţi pe lumea asta care să fie atât de dârji în faţa piedicilor ca acest om slăbit, însângerat, îmbrăcat cu o haină strâmtă şi călare pe o bicicletă de damă.

Nu avea vreun plan, echipament sau ajutor şi de-acum era convins că nu mai avea nici prieteni. Fitzroy îl minţise şi-l fraierise, iar Court ştia că are tot dreptul să dispară şi să-l lase să se descurce cu ceea ce-l făcuse să renunţe la cel mai bun om al lui.

Decise însă ca, pentru moment, să se îndrepte tot spre vest. Trebuia să înţeleagă ce se întâmplase şi era o singură modalitate de a afla.

OPTSPREZECE

Puţin după şase, ora Londrei, Sir Donald Fitzroy privi prin hublou pajiştea verde. Pe măsură ce elicopterul se înălţa la câteva sute de metri, peisajul se estompă, dând la iveală valurile de spumă albă şi ape întunecate. Sub el erau faleza albă din Dover, capătul insulelor britanice şi începutul Canalului Mânecii. El, Lloyd şi domnul Felix, reprezentatul preşedintelui Abubaker, împreună cu Tehnicianul şi patru dintre lacheii LaurentGroup zburau spre Normandia. Englezul de şaizeci şi opt de ani nu ştia de ce. „Pentru încurajări”, îi spusese Lloyd cu o oră în urmă.

— În cazul în care libienii nu-şi îndeplinesc misiunea în Elveţia, iar Court se răzgândeşte şi-ţi spune că familia ta se poate duce dracului, atunci mai am ceva cu care să-l momesc.

Înainte ca Fitzroy să-l mai întrebe ceva, Lloyd pusese mâna pe telefon şi ordonase să-l aştepte pe heliportul Battersea un elicopter cu plinul făcut, pentru un zbor deasupra Canalului Mânecii.

Sir Donald călătorise deseori pe Continent, uneori cu avionul de la Gatwick sau Heathrow, alteori cu trenul de viteză Eurostar prin Canal, dar prefera drumul pe uscat sau pe mare. Cu trenul prin Chatham spre Dover şi apoi cu feribotul până la Calais, în Franţa, sau Zebrugge, în Belgia. Era de modă veche: aşa procedase în tinereţe şi nici zborurile rapide cu avionul, nici facilităţile pe care le oferea tunelul de sub Marea Nordului nu-l făceau să simtă mândria care-l copleşea când se întorcea în Anglia cu feribotul şi vedea prin ceaţă stâncile din Dover în toată splendoarea lor.

Exista ceva mai frumos în lume pentru un englez?

Deasupra stâncilor pluteau păsări albe, întâmpinându-i pe călători la fel cum, în urmă cu şaptezeci de ani, întâmpinaseră avioanele Forţelor Aeriene Regale, nişte siluete metalice găurite de gloanţe, pline cu tineri care tocmai uciseseră, fuseseră omorâţi şi riscaseră totul pentru Majestatea Sa în războiul aerian contra fascismului.

Acum, Donald privea cu nostalgie prin hublou cum frumuseţea Doverului se estompează în lumina lunii înainte de apariţia zorilor şi ştia că era posibil să nu mai vadă niciodată această privelişte.

— Tocmai am primit veşti de la Riegel. Libienii au dat greş.

Lloyd vorbea prin interfon şi vocea lui plângăreaţă ajungea la Sir Donald prin căştile care se zăreau dintre firele de păr alb ale englezului.

Fitzroy se uită în jur; Lloyd îl privea din partea cealaltă. Privirile lor se întâlniră în lumina roşiatică, slabă, din cabină. Englezul observă că, în ultimele douăzeci şi patru de ore, pe costumul perfect croit al americanului apăruseră cute, iar cravata îi atârna în jurul gulerului

desfăcut.

— Câte vieţi s-au pierdut?

— Surprinzător, niciuna. Un singur om rănit. Ei spun că acest Cameleon e o fantomă.

— E o comparaţie potrivită, zise Fitzroy în microfon.

— Din nefericire, nu-i aşa. Fantomele sunt *deja* moarte! pufni Lloyd. Îi trimit pe libieni la Bayeux, ca să suplimenteze acoperirea în situaţia în care Gentry reuşeşte să treacă de obstacolul nostru.

— Las-o baltă. Doar eu ştiam de ascunzătoarea din Elveţia. O să-şi dea seama că eu am trimis asasinii pe urmele lui. Ştiind că l-am înşelat tot timpul, n-o să mai vrea să-mi salveze familia.

— M-am pregătit pentru o asemenea situaţie.

— Eşti surd? Nu o să vină să mă salveze. Nu înţelegi?

— Mi-am schimbat planul, zise Lloyd, întorcându-se spre Tehnician.

Elicopterul zbură peste Canal în timp ce lumina lunii strălucea pe suprafaţa apei, licărind ca un şirag de diamante. La şapte dimineaţa, trecu peste Omaha Beach, locul unde începuse Ziua Z. Aproape trei mii de tineri soldaţi americani muriseră în apa şi pe nisipul de pe plaja de sub ei. Lloyd nu se uita afară. Vorbea cu Tehnicianul prin interfon. Sir Donald ascultă, dar nu zise nimic. Avocatul lătra ordine, orchestrând mişcările experţilor în supraveghere ca piesele pe tabla de şah.

Îi ordonă Tehnicianului să trimită toate echipele de asasini de la est la vest de Guarda: Zürich, Lucerna, Berna, Basel. Din moment ce se micşorase distanţa dintre punctul de plecare şi destinaţia lui Gentry, echipele aveau o suprafaţă mai mică de acoperit.

— Să-i mutăm pe venezueleni din Frankfurt la Zürich. Sud-africanii să meargă la Berna, în cazul în care decide să se ducă în sud. Pe cine avem în München? În cazul ăsta, Gentry a trecut deja de cei din Botswana; să-i trimitem înapoi la Paris – îi pot ajuta pe srilankezi. Kazahii sunt în Lyon. Nu-i aşa? Lyon e prea departe în sud, dar îi ţinem acolo până când primim mai multe informaţii. Asigură-te că sunt aproape de autostradă şi pregătiţi să pornească spre nord. Trimite noile detalii legate de supraveghere la Zürich şi verifică de două ori lista de colaboratori ai lui Gentry. Cine mai e în Paris? Ei bine, nu-mi pasă cât e de bun, nu-i de ajuns un singur om. Gentry are un trecut acolo. Vreau trei echipe în Paris, *plus* coreeanul. Ăsta nu s-a cazat încă? Nu-ţi face griji. Continuă să-i trimiţi actualizări. El lucrează de unul singur. Să nu se plictisească.

Claire stătea îngrijorată pe marginea patului. Era şapte şi jumătate dimineaţa şi soarele avea să strălucească din plin abia peste o jumătate de oră.

Peste noapte dormise numai fiindcă mami o obligase să bea nişte sirop de tuse verzui, îngrozitor. Nu se luminase de ziuă când se trezise. La început se întrebase unde se află, apoi, unul după altul, îi reveniră în minte teribilele evenimente din ziua precedentă, care culminaseră cu scurtul drum de la vila familiei din Bayeux la vechiul castel cu poartă enormă, alee lungă şi gazon. Îşi amintea de bărbaţii solizi îmbrăcaţi cu haine din piele, care vorbeau o limbă străină, şi de privirile speriate ale lui mami şi tati, în ciuda faptului că le promiteau că totul va fi bine.

Claire se asigură că sora ei dormea lângă ea. Kate era acolo: şi ea înghiţise o cantitate generoasă de sirop.

De pe marginea patului se uită pe fereastră. Singurele mişcări erau cele ale unui bărbat solid, care se plimba pe pietrişul din parcarea aflată într-o parte a castelului. Avea atârnată de gât o armă mare şi scotocea în buzunar după ţigări, fumând încontinuu.

Din când în când vorbea într-o staţie walkie-talkie. Claire ştia ce e acel dispozitiv. Îşi aminti de americanul Jim, care stătuse cu familia ei, când era ea mică. Avea o staţie asemănătoare şi le arătase, ei şi surorii ei, cum să apese pe buton şi să vorbească la fel ca la telefon cu mama lor, care era în celălalt capăt al grădinii.

Bărbaţii de aici nu semănau deloc cu Jim Americanul. Deşi nu mai ţinea minte chiar tot din perioada în care Jim stătuse cu ei, îşi amintea că era drăguţ şi prietenos, pe când oamenii ăştia erau furioşi şi aveau chipuri mohorâte.

Seara trecută, înainte ca mami să le oblige să bea siropul de tuse, Kate îşi dorise să exploreze castelul. Claire o însoţise, dar pentru ea nu fusese o joacă, aşa cum era pentru surioara ei prostuţă. Bărbaţii furioşi le ignoraseră când trecuseră prin bucătărie, iar Kate bătuse cu o lingură în cratiţe şi tigăi, fiindcă zgomotul îngrozitor reverbera în tot castelul acela imens. Rătăciseră pe coridoare nesfârşite, cu podelele din lemn, dar nu îndrăzniseră să intre prin cele care erau prea întunecate şi înspăimântătoare. Descoperiseră apoi o pivniţă plină cu sticle prăfuite cu vin, o bibliotecă enormă, cu pereţi acoperiţi cu rafturi pe care se aflau cărţi mari cu coperte din piele, şi camere pe ale căror pereţi atârnau capetele unor animale mari şi înfricoşătoare, cu blană, coarne şi dinţi lungi. Dăduseră de o pisică portocalie care fugea pe

coridor şi se luaseră după ea până la subsol, unde mâţa împinsese un geamlâc de deasupra unei poliţe şi ieşise în grădină.

Fetele descoperiseră apoi o scară în spirală care ducea sus, tot mai sus, şi urcară până în vârf. Când aprinseseră lumina, văzuseră un bărbat care stătea în fotoliu şi se uita pe fereastră, în întunericul de afară. Lângă el era o staţie radio, iar în faţa lui, o armă impresionantă. Strigase la fete în limba aceea oribilă, iar Kate pufnise în râs şi o luase la fugă pe scări. Claire îşi urmase sora, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Omul zbierase ceva în staţie şi imediat îşi făcură apariţia nişte bărbaţi care le luaseră de braţe şi le duseseră în camera părinţilor lor. Unul dintre bărbaţi îi spusese lui tati în engleză să le trimită la culcare, iar tati strigase la el să ia mâna de pe fetele lui, apoi ieşise pe balcon în timp ce mami le dusese în baie şi le dăduse siropul.

O zi îngrozitoare şi o noapte oribilă, iar acum, că se trezise, Claire ştia că nu fusese un coşmar şi că azi avea să fie la fel de înfricoşător.

În timp ce stătea pe marginea patului în lumina difuză, i se păru că aude un sunet ciudat din depărtare. În scurt timp se auzi mai tare, apropiindu-se de castel. Cerul Londrei era deseori străbătut de elicoptere, aşa că nu dură mult până să identifice sunetul scos de elice.

Se ridică şi se uită pe fereastră. Elicopterul venea din direcţia pădurii spre fântâna aflată în mijlocul grădinii mari din spate. Elicea neagră se învârtea deasupra siluetei sale albe în timp ce se apropia de capătul mai îndepărtat al parcării pietruite. Elicopterul se întoarse într-o parte, ateriză pe roţi şi rămase nemişcat. Din el coborâră patru bărbaţi îmbrăcaţi în costume.

Curentul creat de elice desfăcu sacoul unuia dintre ei şi, chiar şi de la şaizeci de metri distanţă, Claire îi zări pistolul din tocul prins în ham peste cămaşa albă.

Alţi oameni cu arme.

Elicea continuă să se rotească atunci când coborâră încă patru bărbaţi. Primul era de culoare şi purta un costum maro. Al doilea ducea două valize. Avea părul prins în coadă şi porni grăbit spre castel. Urmă unul cu o servietă. Părul lui negru, strălucitor, fu răvăşit de curentul creat de elice, dar chiar şi de la distanţă, Claire putu să-şi dea seama că era o persoană importantă, după aspectul lui. Mergea hotărât şi gesticula către cei din jurul lui.

Următorul care coborî din elicopter era masiv, mai bătrân şi chel, cu excepţia şuviţelor albe din jurul urechilor. Claire îşi apăsă nasul de geam ca să vadă mai bine.

Strigă tare, făcând-o pe Kate să tresară speriată din somn, deşi zgomotul făcut de elicopterul care de-abia aterizase nu reuşise s-o trezească.

— Bunicule!

Lui Fitzroy i se permise să stea un minut cu fiul şi nora lui în bucătăria de la parterul castelului. Phillip şi Elise erau prea resemnaţi, confuzi şi speriaţi ca să se înfurie.

Apoi, bătrânul fu condus într-o încăpere mare de la etajul al treilea, similară cu sala de conferinţe din filiala londoneză a LaurentGroup. I se spuse să se aşeze în fotoliul mare stil Ludovic al XV-lea. Lloyd avea propriul fotoliu, negru şi modern. Tehnicianul era deja pe poziţie, instalând echipamentul pe un şir lung de mese aduse din celelalte camere, şi puse una lângă alta. Acum manevra tot felul de laptopuri şi staţii radio, pregătindu-le pentru noul centru de operaţiuni.

Încăperea avea trei uşi. Una ducea către baia alăturată, a doua, spre holul principal, iar a treia – observă Fitzroy atunci când un belarus veni să vorbească şoptit cu Lloyd – ducea către capătul unei scări înguste în spirală, care ajungea probabil de la parter până sus, în turnul de deasupra lor.

Bărbaţii abia sosiţi din Londra tocmai îşi ocupau locurile când vibră telefonul lui Sir Donald. Un cablu din telefon era conectat la difuzorul de pe masă. Lloyd făcu semn să răspundă, dar Tehnicianul zbieră că nu e pregătit să urmărească apelul.

— Serviciul de Securitate Cheltenham, zise obosit Sir Donald.

— Eu sunt, se auzi vocea Cameleonului.

— Ce faci, băiete?

— Le-ai spus despre Guarda, se auzi din nou vocea, după o pauză lungă.

— Da, le-am spus. Regret sincer, îngăimă Fitzroy istovit.

— Nu la fel de mult cât o să regreţi când o să-ţi moară familia. La revedere şi baftă, Don!

Lloyd, care rămăsese în picioare în mijlocul camerei, se grăbi să ajungă la telefon.

— Bună dimineaţa, Courtland.

Mult timp nu veni niciun răspuns şi avocatul verifică telefonul, să se convingă că nu se întrerupsese convorbirea.

— Cine dracului eşti?

— Court, poate că nu ar trebui să fii atât de dur cu bătrânul cavaler aici de faţă. Mă tem că l-am pus într-o situaţie imposibilă.

— Cine eşti?

— Nu-mi recunoşti vocea?

— Nu.

— Am lucrat împreună. Sunt Lloyd.

Nimic.

— De la Langley… Mai demult… în zilele bune. Nu-ţi aminteşti? continuă avocatul.

— Lloyd?

— Exact. Ce mai faci?

— Nu-mi amintesc de vreun Lloyd.

— Haide, domnule Gentry. N-a trecut chiar atât de mult timp. Lucram pentru Hanley şi v-am ajutat să fugiţi, pe tine şi pe alţii, în ultimele zile ale Echipei Teroriste.

— Îmi amintesc de Hanley, dar nu şi de tine.

Fitzroy văzu că Lloyd era cu adevărat ofensat.

— Ce să spun? Voi, ăştia care trăiţi din puterea pumnului, nu sunteţi recunoscuţi pentru un coeficient de inteligenţă prea ridicat.

— În fine, nu contează. Ceea ce contează cu adevărat e că, deşi nu te mai simţi motivat să vii în Normandia şi să-ţi salvezi liderul neînfricat, s-ar putea să iei în considerare menţinerea traseului. Dă-mi voie să te asigur că tot *e* un lucru aici pe care *chiar* ţi-l doreşti.

— Nu e nimic pe care să-l doresc atât de mult încât să pic de bunăvoie într-o capcană. Adio, Floyd!

— E Lloyd! Nu cu F, ci cu dublu L, şi poate vrei să rămâi puţin pe fir ca să auzi ce am de vândut.

— Tu ai fost cel care a recomandat eliminarea mea în urmă cu patru ani?

Vocea lui Gentry era calmă şi lipsită de inflexiuni, dar Fitzroy ştia că o întrebare ca asta fusese însoţită de emoţii intense.

— Nu. Am fost împotriva acestei decizii, considerând că încă ne poţi fi de folos.

— Atunci cine m-a ars? Hanley?

— Ăsta e un subiect pe care-l vom discuta altă dată. Poate când vei ajunge aici…

— Aşa rămâne. Pa.

— Acum ar trebui să te îngrijoreze mai puţin cine te-a „lucrat” în urmă cu patru ani, şi mai mult cine o va păţi dacă nu vii în vizită.

— Nu pot să fiu ars de două ori.

— Cum să nu? Înainte să plec din Agenţie, mi-am făcut o… poliţă de asigurare. Ştiam ce sunt în stare să le facă barbarii de politicieni care conduc companii foştilor participant la operaţiuni dubioase şi care erau apoi nevoiţi să depună mărturie în faţa Congresului. Atunci mi-am spus: „Lloyd, tu eşti prea deştept ca să te duci la vale ca idiotul de Court Gentry şi alţii ca el”, aşa că am făcut ce trebuia ca să-mi asigur supravieţuirea.

— Ai furat secrete.

— După cum ţi-am spus, sunt un supravieţuitor.

— Eşti un trădător.

— Tot aia. Am copiat documente care detaliau operaţiuni, surse, metode şi dosare de personal.

— Dosare de personal?

— Da. Le am chiar acum cu mine.

— Mănânci rahat!

— Aşteaptă o clipă, zise Lloyd, răsfoind filele dintr-un dosar auriu. Gentry, Courtland, A. Născut pe 18 aprilie 1974 în Jacksonville, California. Părinţi – Jim şi Lyla Gentry. Un frate, decedat. A mers la şcoala elementară în…

— De-ajuns!

— Mai am. Am tot. Tot trecutul tău în cadrul Diviziei de Acţiuni Speciale şi în Programul de Dezvoltare al Activelor Autonome. Isprăvile tale din Golf Sierra. Asociaţii tăi cunoscuţi, fotografii, amprente, radiografii dentare etc. Etc.

— Ce vrei?

— Să vii în Normandia.

— De ce?

— Îţi spun când ajungi.

Pauza dură suficient de mult cât Fitzroy să audă zgomotele de la etajul al doilea. Elise striga la Phillip. Sir Donald ştia că mariajul lor nu mergea prea bine şi că presiunea asta era ultimul lucru de care aveau nevoie.

— Fă ce ai de făcut, Lloyd, zise în cele din urmă Gentry. N-ai decât să faci publice documentele mele; mă doare undeva. Am terminat cu asta.

— Prea bine. Le voi împrăştia în lume. Într-o săptămână vor fi pe urmele tale toţi mafioţii cărora le-ai greşit, toate agenţiile împotriva cărora ai acţionat şi toţi asasinii cu capsa pusă pentru că le-ai furat un contract. Ultimele patruzeci şi opt de ore ţi se vor părea o vacanţă la spa.

— Mă descurc.

— Iar Fitzroy moare. Familia lui moare. Te descurci şi cu asta?

— Nu trebuia să mă trădeze, zise Court după o clipă de ezitare.

— Bine. Eşti un dur, am înţeles. Mai e însă un amănunt pe care am uitat să-l menţionez. N-am copiat numai dosarul tău de la Agenţie. Dacă nu vii în Normandia, o să fac publice numele şi fotografiile tuturor agenţilor din Divizia de Acţiuni Speciale, activi, inactivi, pensionaţi sau infirmi. Fiecare dintre ei va deveni ca tine: trădat, vânat şi abandonat. Serviciile lor vor fi fost în zadar, iar numele lor o să apară pe orice motor de căutare pe internet.

— Despre ce mama dracului e vorba? De ce ai face asta numai ca să ajungi la mine?

— Nu e vorba numai despre tine, rahat arogant! Eşti nesemnificativ prin comparaţie cu adevăratul obiectiv, dar am nevoie de tine aici. Vii

aici sau o să fac publice toate operaţiunile sub acoperire ale americanilor. O să mă asigur că toţi agenţii din Divizia de Acţiuni Speciale şi colaboratorii lor o să fie vânaţi!

Court Gentry nu zise nimic. Fitzroy ridică un pic capul. I se părea că aude cadenţa unor roţi de tren în fundal.

— Bineînţeles că va dura câteva zile să încarc pe internet dosarele colegilor tăi din DAS şi pe al tău. Sunt al naibii de multe, aşa că va trebui să încep cu altceva. Dacă nu eşti aici mâine-dimineaţă la prima oră, prima care va avea de suferit va fi familia lui Fitzroy. Mă gândesc să încep cu cele mici. Pe principiul: ultimul venit pe lume, primul plecat. Înţelegi? Ucid copiii, apoi pe părinţii lor şi abia după aceea pe bătrânul Fitzroy aflat aici, lângă mine.

— Dacă te atingi de Claire sau de Kate, o să te găsesc şi o să te torturez atât de încet, încât n-o să te mai rogi decât pentru o moarte rapidă.

— Asta am vrut să aud! aplaudă Lloyd. Emoţie! Pasiune! În cazul ăsta, ar fi bine să ajungi aici la timp pentru micul-dejun, fiindcă, imediat după asta, sucirea gâturilor frumuseţilor alea mici va fi prima sarcină pe listă.

Fitzroy rămăsese tăcut şi trist. Stătuse deoparte în timpul conversaţiei, ca un câine abandonat. Când auzi însă ultimele cuvinte ale lui Lloyd, bătrânul sări din fotoliu, se duse la american şi-l prinse de gât. Firele întinse i se încurcară printre picioare şi tot echipamentul fu smuls de pe mese. Scaunul pe care stătea Lloyd căzu şi ambii bărbaţi se prăvăliră pe podea. Sir Donald smulse ochelarii de pe nasul avocatului şi-i dădu un pumn în pomete.

Trecură zece secunde până când năvăliră în cameră cei doi nord-irlandezi şi-l traseră pe masivul englez de pe Lloyd. După ce reuşiră să-i despartă, Fitzroy fu aruncat pe fotoliul său. Apărură şi doi scoţieni, care se grăbiră să-l prindă de cap şi de braţe ca să-l imobilizeze. Ţipetele şi urletele cuprinseseră tot etajul al treilea când unul dintre belaruşi veni cu un lanţ pe care-l găsise în garajul aflat lângă seră.

Fitzroy fu înlănţuit cu brutalitate de fotoliu, dar se luptă cu toţi în timp ce-i prindeau strâns braţele şi picioarele de cele ale fotoliului. Îi înfăşurară zalele metalice în jurul gâtului şi capului şi le fixară cu un lacăt mare.

În tot acest timp, Lloyd rămase pe podea. Se ridică în cele din urmă respirând cu greutate, puse scaunul la loc şi-şi strânse nodul la cravată. Găsi ochelarii pe podea, îndreptă cu grijă braţele uşor deformate ca să le redea forma iniţială şi-i puse înapoi pe nas. Avea câteva zgârieturi pe faţă şi vânătăi pe braţe, bărbie şi gât, dar era teafăr.

În cele din urmă se aşeză din nou pe scaunul ergonomic şi-l împinse

pe rotiţe până la biroul pe care se afla telefonul.

— Îţi cer scuze, Court. Am avut nişte probleme tehnice. Am revenit la tine. Mai eşti?

Gentry închisese.

Lloyd se uită la Fitzroy, iar bătrânul, la Lloyd, dar numai fiindcă îi imobilizaseră capul şi nu se putea uita în altă parte.

— Ar fi bine să-şi bage minţile în cap, Don, sau tu şi familia ta veţi muri încet şi al dracului de dureros! Ai crezut că sunt un avocăţel de categorie uşoară? La fel a crezut şi CIA. Am plimbat hârtii în timp ce alţii culegeau laurii. La dracu' cu ei şi la dracu' cu tine! Pot juca la fel de murdar ca oricare alt jegos. Pot şi o să fac tot ce trebuie ca să rezolv asta. Abubaker va semna contractul şi vom pune la punct operaţiunea gazelor naturale până mâine la prânz. Vă voi da uitării pe tine şi pe ai tăi. Nu mă interesează câtuşi de puţin dacă mori sau trăieşti. E decizia ta, Donny băiete. Rezolvă mizeria asta şi vezi dacă îţi acord şi a treia şansă.

— Court *va* urma planul. Va veni. Şi te va omorî.

— N-o să ajungă aici, dar chiar dacă o să reuşească, Cameleonul care o să ajungă aici va fi total diferit de cel pe care-l ştii. Va fi rănit, în criză de timp, obosit şi cu echipament minim.

— Echipament?

— Da. Tipii ca el sunt pierduţi fără echipament.

Sir Donald chicoti nervos.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Cel mai important echipament al lui Court se află între urechile lui. Singura armă care îi trebuie e mintea lui. Armele, cuţitele şi bombele sunt numai accesorii.

— Ridicol! Ai fost vrăjit de mitul agenţilor tactici, dar el nu-i decât un gealat ridicat în slăvi.

— Nu e nicio scorneală şi nimic de glorie în activitatea lui. E muncitor, dur, brutal şi eficient ca un măcelar la locul de muncă. Pune-te în calea lui şi vei vedea ce se întâmplă.

— Oh, chiar intenţionez s-o fac.

Chipul durduliu al lui Fitzroy era roşu şi acoperit de sudoare după ce se luptase cu cei cinci bărbaţi. Era legat ca o sălbăticiune de scaun, iar lanţul îi acoperea o treime din cap. Cu toate astea, zâmbi.

— Am mai avut de-a face cu lăudăroşi, onanişti care dau din gură când sunt încolţiţi. Imbecili cu putere. De-a lungul vieţii am văzut cum au venit şi au dispărut mulţi ca tine. Vei avea momentul tău de glorie, dar va trece. Nu mă sperii.

— Nu? făcu Lloyd, aplecându-se asupra lui Fitzroy. Ce-ar fi să cobor un etaj, să zic „Ala bala, portocala" şi să mă întorc cu un premiu cu codiţe? Ce-ar fi să…

— Ratatule! Te temi de un bărbat în lanţuri şi ameninţi un copil? Cu cât încerci mai mult să-mi arăţi cât eşti de periculos, cu atât mă

convingi că eşti exact aşa cum am crezut de prima dată. Eşti un căcănar; un idiot jalnic. N-o poţi scoate la capăt cu un bătrân înlănţuit, aşa că alegi ţinta cea mai vulnerabilă. Onanist nenorocit!

Ochii lui Lloyd se îngustară de furie şi respiră greu în faţa lui Fitzroy. Americanul se îndreptă încet şi zâmbi slab. Îndepărtă o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte şi şi-o aranjă pe cap.

— O să-ţi demonstrez ce-ţi pot face. Asta e între noi, ameninţă el, apoi se întoarse către unul dintre bărbaţii din Minsk. Cineva să-mi dea un afurisit de cuţit!

NOUĂSPREZECE

Song Park Wong se trezi la răsărit în apartamentul dichisit din Plaza Athéneé. Era înconjurat de opulenţă, dar nu dormise pe pat, nu consumase nimic din minibar şi nu apelase la room service. Dormise pe podea, lângă un şifonier, după ce întinsese de jur-împrejur tot felul de fire şi mecanisme de semnalizare care să-l avertizeze de prezenţa vreunui intrus.

Părăsise camera la şase dimineaţa şi începuse să se plimbe pe străzile Parisului, memorând drumurile care duceau de la malul drept al Senei, peste poduri, la cel stâng: luă aminte la aspectul şi comportamentul vesticilor şi reţinu punctele de congestionare ale traficului rutier şi pedestru.

Primise prin GPS o listă cu nume şi adrese – colaboratori cunoscuţi ai Cameleonului, din Paris: un fost coleg din CIA care acum conducea o companie de date cu sediul într-un zgârie-nori din La Defense, în vestul oraşului; un traducător afgan folosit de Divizia de Activităţi Speciale în Kabul, în 2001, care acum deţinea un restaurant pe malul stâng al Senei, pe Bulevardul Saint-Germain; un informator din Reţeaua lui Fitzroy, care era funcţionăraş la Ministerul de Interne şi lucra într-un birou mic în apropiere de Place de la Concorde; un pilot renumit pentru abilităţile sale, care zburase pentru Divizia de Activităţi Speciale în Europa, iar acum trăia semi-pensionat în Cartierul Latin.

Coreeanul folosi transportul în comun ca să-şi arunce o privire şi să verifice fiecare zonă: accesul în clădiri, unde era cea mai apropiată parcare şi traseele autobuzelor. Ştia că îl au în vizor supraveghetori locali, angajaţi de cei care contactaseră guvernul coreean şi-i ceruseră să-l trimită în această misiune. Dar erau oameni incapabili să se ascundă de un profesionist bine pregătit ca el. Era convins că şi Cameleonul i-ar depista. Kim ştia că trebuia să-i sprijine, folosindu-se de abilităţile sale.

După aceea, patrulă prin centrul oraşului, continuând să studieze harta. Era pregătit să ajungă repede la oricare dintre adresele cunoscute ale colaboratorilor Cameleonului, dar nu se aştepta ca adversarul lui să se folosească de vreunul în această misiune. Dacă putea – şi Kim era convins de asta –, Cameleonul ocolea Parisul. Era o zonă foarte aglomerată, cu prea mulţi poliţişti, prea multe camere de supraveghere şi prea multe vechi cunoştinţe care erau, fără îndoială, urmărite. Dacă, din cine ştie ce motiv, americanul ar fi fost obligat să intre în oraş, Kim ştia că acesta ar fi făcut orice ca să procure ce avea nevoie din alte surse decât cele cunoscute.

Coreeanul ştia toate astea pentru că şi el era un asasin singuratic.

Un individualist. Şi el fusese vânat ca un câine şi fusese nevoit să-i evite pe cei care ar fi putut fi dispuşi să-l ajute.

Totuşi ştia şi că izolarea, epuizarea, rănile, nevoile şi disperarea duc la greşeli. Dacă ţinta lui ajungea până în Paris şi avea nevoie de ceva din oraş, însemna că era cu adevărat disperată şi se comporta şi acţiona pe măsură. Acest asasin era probabil cel mai bun din lume. Teama şi cursa contracronometru îl puteau face să greşească, dar, totodată, să devină şi mai periculos pentru cei din jur. Kim ştia că dacă reputaţia Cameleonului era adevărată, urmau să curgă râuri de sânge pe străzile Oraşului Luminilor.

Gentry pedală pe bicicleta furată şi se îndreptă către gara din orăşelul Ardez. De acolo intenţiona să ia primul tren spre vest, către Zürich, sau spre est, către graniţa austriacă sau cea italiană. Americanul împrumută un telefon mobil de la un adolescent care aştepta trenul spre est şi-i dădu echivalentul a patruzeci de dolari ca să-i permită să-l sune pe Fitzroy şi să afle de ce-l vânduse. Se îndepărtase la douăzeci de metri pe peron şi stătu în zăpadă în timp ce trenul spre Interlaken intra în gară. Închise când auzi scandalul de la celălalt capăt al liniei, şterse numărul din memoria telefonului şi i-l înapoie puştiului. Câteva minute mai târziu, Court urcă în primul tren care ajungea la Zürich. Era sâmbătă, aşa că timp de o oră şi patruzeci şi cinci de minute, cât dură călătoria prin valea îngustă, fu singurul pasager din vagon.

În tren reuşi să se încălzească. Şi îşi verifică rănile. Profită că era singur, aşa că-şi scoase pantalonii şi apăsă cu degetul tăieturile de pe genunchi şi rana lăsată de glonţ în coapsă. Se temea să nu se fi infectat. Era evident că înotul în cisterna lui Szabo nu-l ajutase, totuşi era bine. Picioarele rănite, ca şi coasta, nu îi zvâcneau foarte dureros.

Ştia că trebuie să continue să meargă spre Normandia, deşi avea senzaţia că şansele de succes se împuţinau cu fiecare kilometru care-l aducea mai aproape de capcană. Fitzroy era un nenorocit pentru că-l înşelase, dar Court trebuia să admită că Lloyd îl pusese într-o situaţie al dracului de dificilă. Se întrebă până unde ar fi mers el însuşi. Pe cine ar fi trădat dacă gemenele ar fi făcut parte din familia lui şi vieţile lor ar fi fost puse în pericol de nişte ticăloşi care aveau la dispoziţie nişte maimuţoi înarmaţi atât de lipsiţi de scrupule, încât ar fi ucis copii nevinovaţi.

Simţea că îi fierbe sângele când se gândea la Lloyd. Chiar nu-şi amintea de el, dar CIA nu ducea niciodată lipsă de persoane care

plimbau hârtii şi care lucrau în culisele operaţiunilor sub acoperire, în timp ce Cameleonul şi cei ca el activau în prima linie. Court nu-şi putea aminti niciun chip, însă uneori superiorii din CIA îi făceau cunoştinţă cu câte un „costum”. Probabil că Lloyd fusese unul dintre ei, înainte să fure dosarele de personal ale celor din Divizia de Acţiuni Speciale şi să se îndrepte către sectorul privat.

Ce nemernic!

Voia să şi-l amintească pe Lloyd, să găsească orice în sertarele memoriei care să-l ajute în această situaţie dificilă, dar sunetul ritmic pe care-l făceau roţile trenului şi legănatul uşor îl adormiră. Era destul de greu să se odihnească din cauza tăieturilor, vânătăilor şi a întinderilor musculare, dar era prea extenuat ca să-l mai doară ceva. Aţipi cu câteva minute înainte de sosirea în Zürich; tresări când încetini trenul şi auzi în difuzor înregistrarea care anunţa staţia. Se ridică şi porni pe culoar, criticându-se pentru lipsa de disciplină: aţipise în timp ce vânătorii erau pe urmele lui.

Cumpără un bilet pentru Geneva din gara Hauptbahnhof. Asta însemna încă două ore petrecute în tren, aşa că se duse la o tonetă de unde cumpără un bratwurst[20] mare şi o cafea. Era o combinaţie ridicolă, dar spera că proteinele şi cofeina îi vor ascuţi atenţia.

Mai erau douăzeci de minute până la plecarea trenului şi profită de acest timp ca să coboare două etaje sub gară, unde se afla un mare centru comercial. Găsi un grup sanitar cu plată şi închirie o boxă. Se aşeză, complet îmbrăcat, pe gresie şi-şi sprijini capul de faianţa rece. Scoase pistolul şi şi-l puse în poală. Gările erau locurile potrivite pentru a fi vânat. Nu-i plăcea că erau puţine căi de ieşire din baie şi, cu toate acestea, ştia că era mai bine să se ascundă la toaletă decât să stea pe peron un sfert de oră, implorând parcă să fie identificat de adversari. Dacă gealaţii lui Lloyd îl găseau aici, nu trebuia decât să-şi descarce pistolul în uşă şi s-o şteargă.

Nu era un plan bun, dar Court admise că dăduse dovadă de inconştienţă atunci când intrase în povestea asta. Acum trebuia să găsească o cale de a ieşi din rahat, sperând că va supravieţui până duminică dimineaţă, la opt.

Cu mai puţin de un minut până la plecare, ajunse la peron şi urcă în vagon exact când trenul de Geneva se puse în mişcare.

Telefonul lui Riegel sună la nouă şi patruzeci dimineaţa. Bărbatul era la birou, convins că-şi va petrece sâmbăta acolo, motiv pentru care anulase cu regret o expediţie de vânătoare în Scoţia.

— Riegel.

— Domnule, sunt Kruger, se auzi vocea şefului securităţii biroului LaurentGroup din Zürich. Am noutăţi despre ţintă. Mi s-a spus să-l informez pe domnul Lloyd, dar am considerat că trebuie să ştiţi.

— Bine, Kruger. Voi transmite informaţiile. Ce ştii?

— Îl am, domnule. Tocmai a urcat în trenul de Geneva de la nouă patruzeci. Bilet la clasa a doua, fără rezervare.

— Geneva? De ce se duce în sud? Ar trebui să meargă în vest…

— Poate fuge, domnule. Adică renunţă.

— Poate că da, poate că nu. Se abate de la drum, dar are legături acolo.

— Îi pot pune pe cei care-l supraveghează în Geneva să-l intercepteze în gară.

— Nu. Voi organiza o altă petrecere de bun-venit la destinaţie. Ar putea să ne trimită într-o direcţie falsă şi să ia alt tren spre Franţa. Vreau să fie supravegheate toate gările în care opreşte trenul între Zürich şi Geneva. Asigură-te că nu coboară înainte să plece trenul.

— Sunt în acelaşi tren, domnule. Îl voi urmări tot drumul şi vă anunţ când ne apropiem.

— *Alles klar!*[21] Bună treabă!

Imediat după asta, Riegel îl sună pe Tehnician în castelul din Normandia.

— Trimite-i pe venezueleni în sud, ca să prindă trenul care a plecat la nouă şi patruzeci din Zürich către Geneva. Cameleonul e în tren, dar s-ar putea să-l părăsească pe drum. Trebuie să fie pregătiţi să-l doboare dacă se întâmplă asta.

— Am înţeles.

Riegel se uită apoi la o hartă mare a Elveţiei.

— Trimite-i pe sud-africanii din Basel în Geneva. Dacă Gentry scapă cu viaţă până ajunge în gară, trebuie să-l urmărească şi să-i vină de hac pe stradă. În gară sunt prea mulţi poliţişti şi prea multe camere de supraveghere.

Court nu rezistă mai mult de un sfert de oră. Găsise un loc la geam în spatele vagonului de clasa a doua. Îşi scoase haina şi se înveli cu ea. Sub ea, ţinea strâns în poală pistolul.

Adormi.

— …*weis.*

Se trezi încet, dar rămase cu capul sprijinit de geam. Deşi nu vedea bine din cauza ochilor injectaţi împăienjeniţi de oboseală, privi la

fulgii de zăpadă ce se lipeau de fereastră. Ar fi vrut să scoată limba şi să guste unul dintre ei. Ţinutul era acoperit de o pătură albă, numai crestele stâncoase rămăseseră ca nişte pete gri şi maronii acolo unde pantele erau prea abrupte şi fulgii de zăpadă nu se aşternuseră. Cerul era acoperit cu nori grei şi cenuşii. Era o zi frumoasă de iarnă.

— *Ausweis!*[22] auzi o voce în dreapta.

Court întoarse capul şi recunoscu autoritatea.

Patru poliţişti elveţieni în uniformă stăteau pe culoarul de lângă scaun. Purtau pantaloni gri şi tunici în două nuanţe ale aceleiaşi culori. Erau Municipaux, poliţişti municipali. Nu foarte bine pregătiţi. La şold aveau câte un pistol Glock-17 şi cel mai în vârstă din poliţişti aştepta cu mâna întinsă.

— *Ausweis, bitte*[23].

Court înţelegea germana.

Poliţistul cărunt îi cerea actele de identitate, nu biletul de tren.

Nu era bine.

Americanul mută arma ascunsă sub haină şi o vârî între scaunul din plastic şi peretele vagonului.

Nu avea acte, ci numai biletul de tren. Odată ascunsă arma, căută prin buzunarele hainei şi scoase biletul. Poliţistul nici nu se uită la el.

— Vă rog să-mi prezentaţi actele de identitate, zise în engleză.

— Mi-am pierdut paşaportul şi merg la ambasada din Geneva ca să cer altul.

Poliţiştii înţelegeau engleza, pentru că se uitară la el batjocoritor.

— Eşti american? întrebă poliţistul mai în vârstă.

— Canadian.

Court ştia că are necazuri. Scăpase de pistol, dar avea tocul din piele prins cu bandă cu arici velero de gleznă. Tipii ăştia păreau destul de inteligenţi şi nu exista *nicio* şansă să-l lase să scape. Când aveau să găsească tocul gol, aveau să caute şi pistolul.

— Unde îţi sunt bagajele?

— Mi-au fost furate. V-am spus.

Nu avea niciun rost să se împrietenească şi Court era convins că avea să fie nevoit să le tăbăcească fundurile tipilor înainte să se termine totul. Nu se simţea în largul lui să lovească nişte poliţişti nevinovaţi, dar nu vedea altă cale. Deşi erau patru împotriva unuia, agentul american ştia că surpriza, viteza şi violenţa îl avantajau într-un spaţiu atât de îngust precum coridorul dintre scaunele unui tren.

O mai făcuse.

Tocmai atunci se deschise uşa vagonului şi mai apărură trei poliţişti. Rămaseră la uşă, departe de restul grupului.

La dracu'! Şapte contra unu. Nu lăsau nimic la voia întâmplării. Gentry nu-şi făcea iluzii că ar putea doborî patru oameni şi apoi să parcurgă distanţa de opt metri până la ceilalţi trei înainte să fie ciuruit

de gloanţe.

— Vă rog să vă ridicaţi, zise poliţistul cărunt.

— De ce? Ce am făcut?

— Vă rog să vă ridicaţi şi vă voi explica.

— Eu doar mă îndrept spre…

— Nu vă mai spun încă o dată!

Cu umerii plecaţi, Court se ridică şi ieşi pe culoar. Imediat se apropie un poliţist tânăr, îl întoarse cu spatele şi îl încătuşă. Ceilalţi pasageri din vagon priveau fascinaţi scena. Scoaseră telefoanele să fotografieze şi americanul făcu tot posibilul să se ferească de bliţuri.

Fu înşfăcat de poliţistul tânăr, care-i găsi imediat cuţitul în buzunar şi tocul prins la gleznă. Cercetă scaunul şi ridică pistolul în aer ca pe un trofeu.

— Sunt agent federal al Statelor Unite, răspunse Court, în lipsa altei opţiuni.

Nu se aştepta să-i înapoieze imediat pistolul şi să-l bată pe umăr, dar spera să-i facă să se relaxeze un pic şi să-i dea posibilitatea să scape.

— Fără acte?

— Le-am pierdut.

— Ai mai spus-o. Ai fost azi-dimineaţă în Guarda? întrebă unul dintre poliţişti.

Înconjurat de camerele telefoanelor şi de ochi măriţi de uimire, Cameleonul nu se simţea deloc invizibil şi nu dădu niciun răspuns. Unul dintre poliţiştii care rămăseseră lângă uşă vorbi în walkie-talkie. O clipă mai târziu, trenul încetini.

DOUĂZECI

Riegel primi apelul la opt şi jumătate dimineaţa.

— Domnule, sunt tot eu, Kruger. Gentry a fost coborât din tren într-un sat numit Marnand. Nu avea staţie acolo.

— Cine l-a luat?

— Poliţiştii municipali. E încătuşat şi stă pe peron, înconjurat de poliţişti. L-am auzit pe unul dintre ei cerând un mijloc de transport de la Lausanne. Nu cred să dureze mai mult de o jumătate de oră.

— Ai coborât şi tu?

— Nu i s-a permis niciunui alt pasager s-o facă. O să cobor în Lausanne şi mă duc direct la secţia de poliţie să-l aştept.

Riegel studie harta de pe monitor în timp ce-l suna pe Lloyd.

— Spune-le atunci venezuelenilor că Gentry e în Marnand, la aproximativ treizeci de kilometri nord de Lausanne. E în custodia poliţiei.

— Nu se poate! răspunse imediat americanul. Avem nevoie de el!

Riegel se uită peste birou. Trofeele de pe perete, capetele animalelor magnifice pe care le împuşcase, îl priveau cu răceală.

— Ştiu. Spune-le venezuelenilor că au permisiunea să tragă; pot anihila pe oricine le stă în cale.

— Aşa mai stăm de vorbă. Sunt buni de ceva?

— Fac parte din Biroul de Informaţii, poliţia secretă a lui Hugo Chavez. Ce poate oferi Caracasul mai bun.

— Bine, dar sunt buni?

— O să descoperim în curând, nu-i aşa?

Gentry tremura pe o bancă de lemn de pe peronul mic din gară. Încheietura mâinii stângi fusese încătuşată de cotiera din fier a băncii. Cinci poliţişti stăteau lângă el în ninsoarea slabă; ceilalţi rămăseseră în tren.

Probabil că descrierea lui fusese distribuită după tărăboiul din Guarda. Bănuise că apariţia bicicletei furate lângă gara din Ardez o forţase pe fata de la bilete să răspundă unor întrebări. Nu avea cum să nu-şi amintească de străinul care luase primul tren spre Zürich în dimineaţa aia. Oraşul fiind punctul central al micii naţiuni, era doar o chestiune de timp până ca toţi poliţiştii să fie alertaţi să verifice trenurile, autobuzele şi avioanele în căutarea unui bărbat şaten, de peste treizeci de ani, care călătoreşte singur.

Deasupra peronului scria Marnand. Court nu avea nici mai vagă idee dacă localitatea apărea pe hartă, dar bănuia că dormise vreo două ore, aşa că nu putea fi departe de Geneva. Trebuia să găsească o cale să scape de tipii ăştia ca să revină la plan. Timpul trecea…

Poliţistul mai în vârstă se aşeză lângă el. Avea părul alb ca zăpada şi mirosea a aftershave.

— Aşteptăm o maşină de la Lausanne. Te vor duce la secţie. Detectivii vin să discute cu tine despre incidentul din Guarda şi pistolul pe care-l aveai în tren.

— Da, domnule.

Gentry încerca acum abordarea prietenoasă: strategia lui era asemănătoare unui vânticel de vară, dar nu ştia ce să mai facă. Asta nu i-ar fi adus eliberarea, însă i-ar fi prins bine o relaţie bună cu poliţiştii, care poate aveau să lase garda jos suficient de mult încât să-i ofere o ocazie de care să profite. Totuşi, deţinerea unei arme în Elveţia era oarecum comparabilă cu crimele în masă din America.

— Pot să merg la baie?

— Nu. Abţine-te.

Poliţiştii mai tineri râseră.

Court oftă. Meritase să încerce.

La stânga lui, dincolo de peron, şerpuia un drum cu două benzi. Era umed, curat şi negru şi tăia dealul înzăpezit. O camionetă verde-închis era parcată pe deal, la cincizeci de metri de gară şi la o sută de locul unde se afla Court împreună cu poliţiştii care-l păzeau. Din toba de eşapament a camionetei ieşea fum.

Court se uită apoi spre dreapta, încercând în continuare să găsească o cale de a obţine un avantaj înainte de sosirea detectivilor. La dreapta lui se afla un sătuc. Casele ca din turtă dulce se pierdeau printre clădiri moderne şi din coşuri plutea fumul de lemn care se înălţa spre cerul cenuşiu.

O camionetă verde, asemănătoare celei parcate pe deal, ieşi încet din sat şi se îndreptă spre benzinăria aflată la treizeci de metri de locul unde stătea Court. Opri în parcare, departe de pompe, şi Cameleonul îşi dădu imediat seama că fusese înconjurat.

— Sergent! strigă el la poliţistul cărunt.

Bătrânul vorbea cu subordonaţii săi, dar se întoarse pe bancă, lângă Gentry.

— Te rog să mă asculţi cu atenţie, îi zise acesta. Avem o problemă. Şi în stânga, şi în dreapta sunt camionete verzi. Înăuntrul lor sau lângă ele, sunt oameni care au fost trimişi să mă ucidă. Nu vor ezita să vă omoare ca să ajungă la mine.

Poliţistul se uită în stânga şi în dreapta la camionete, apoi la Gentry.

— Despre ce rahat vorbeşti?

— Sunt asasini bine pregătiţi. Trebuie să ne adăpostim. Repede!

Poliţistul scoase încet staţia din curea şi o duse la gură, fără să-şi ia ochii de la Gentry, şi, vorbind în germană, le ceru oamenilor lui să se apropie.

— Două maşini verzi, continuă în engleză când sosiră toţi. Una la nord şi una la sud. Tipul ăsta spune că au venit să-l salveze.

— Nu să mă salveze! Să mă omoare!

Cei cinci se uitară la camionete; nu se observa nicio mişcare.

— E un şiretlic, zise un poliţist blond în timp ce desprinse capsa care-i ţinea pistolul în toc.

— Cine eşti? întrebă altul.

Court nu răspunse, ci îi zori să intre repede în gară.

— Supravegheaţi-l! le ordonă bătrânul subalternilor. Mă duc să verific, zise el, apoi le întoarse spatele şi porni către sud, spre camioneta din parcarea benzinăriei.

— Sergent! Chiar nu vrei să faci asta! strigă Court după el, dar fu ignorat de poliţistul cărunt îmbrăcat cu haină groasă.

Acesta coborî treptele peronului şi se îndreptă spre benzinărie. Camioneta verde avea geamuri fumurii, iar motorul mergea la ralanti.

Când poliţistul se apropie de camionetă, Gentry le vorbi celorlalţi patru.

— O să moară. Nu trebuie să vă panicaţi; vom fi nevoiţi să colaborăm. Dacă vreţi să trăiţi, faceţi ce vă spun.

— Taci! zise unul dintre ei şi toţi patru se uitară cum sergentul lor se apropie de geamul şoferului şi bate cu staţia de emisie în el.

— Nu uitaţi de cealaltă camionetă, îi avertiză Court pe cei patru bărbaţi în uniformă.

— Taci! repetă poliţistul.

Gentry observă cum îngrijorarea lor creştea pe măsură ce se uitau când spre nord, când spre sud.

Sergentul bătu mai tare în geam. Sub privirile lui Gentry şi ale celor patru poliţişti, se aplecă să se uite înăuntru. Probabil că văzuse ceva – mişcare sau ceva ce indica un pericol –, pentru că făcu imediat un pas înapoi şi scoase pistolul.

Geamul camionetei din dreptul şoferului se făcu ţăndări, spulberat de un foc de armă. Poliţistul se dădu repede în spate când se deschise portiera. De la volan coborî un bărbat îmbrăcat în negru, cu chipul acoperit cu cagulă şi un pistol automat în mână. Trase trei rafale în trupul ce se împleticea şi poliţistul elveţian căzu mort la pământ.

Cei patru poliţişti din jurul lui Court scoaseră panicaţi pistoalele. Era dificil să nimereşti de la treizeci de metri distanţă, dar tinerii începură să tragă rafale şi să urle, apoi se lăsară la pământ.

— Cealaltă camionetă! Afurisita aia de camionetă! urlă Court, aruncându-se şi el pe jos.

Zăcea pe caldarâmul rece lângă bancă, cu braţul stâng ridicat, încătuşat de cotieră.

Poliţiştii se uitară în spate şi văzură patru bărbaţi mascaţi care veneau, în formaţie, spre ei. Cu toţii aveau arme asemănătoare cu a bărbatului de la benzinărie, căruia acum i se alăturaseră trei camarazi. Toţi opt se apropiau cu încredere, ca şi cum aveau tot timpul din lume.

— Descătuşaţi-mă! Trebuie să intrăm! urlă Court, dar poliţiştii se întinseseră pe peron, adăpostindu-se în spatele unui căruţ din lemn. Unii dintre ei rămăseseră chiar descoperiţi. Trăgeau haotic, în timp ce bărbaţii în negru se apropiau ameninţător prin ninsoare.

Un tânăr poliţist chel strigă ceva în staţia radio care-i atârna la gât. Se ghemuise la cinci metri de Gentry, în spatele unui cărucior de bagaje, care-l apăra prea puţin de bărbaţii ce coborau dealul dinspre nord şi deloc faţă de cei care veneau din sud, de la benzinărie.

Court privea cum sar bucăţele de beton din caldarâm, din ce în ce mai aproape de tânărul poliţist care nici măcar nu observa, ci continua să urle în staţie. Răbufnirile de ciment şi praf se apropiară de el până când o rafală de pistol automat îl nimeri în picioare şi în spate. Tânărul se răsuci pe o parte şi încremeni pe beton. Rafalele letale încetară la fel de repede cum începuseră.

— Daţi-mi o armă! strigă Gentry.

Cei trei poliţişti rămaşi în viaţă îl ignorară. Trăgeau aiurea şi-şi încărcau pistoalele lent, cu mâinile tremurânde.

Court se răsuci pe betonul rece. Se propti cu bocancii în picioarele din fier ale băncii şi lovi cât putu de tare. Încercă disperat să desprindă bucata din fier prinsă de stinghiile din lemn ale băncii de patru metri. În timp ce trăgea şi lovea, cătuşa metalică i se înfipse dureros în încheietura mâinii stângi. La un moment dat, reuşi să păstreze ritmul şi o lovitură puternică crăpă lemnul, dar îl făcu să simtă valuri de durere în încheietură şi în braţ.

O salvă de mitralieră lovi fereastra de deasupra lui, acoperind cu cioburi banca şi zona din jur. Când se zbătu din nou, se uită în dreapta. Un poliţist fusese împuşcat în umăr şi în şold. Scăpase arma din mână şi începuse să se zvârcolească în agonie.

Fu nevoie de mai mult de treizeci de lovituri consecutive cu picioarele ca să desfacă bucata de fier din barele de lemn. Ultima lovitură îi smuci puternic braţul. Durerea din încheietură era sfâşietoare, dar banca se rupse.

Gentry se ghemui în genunchi şi ridică bucata de fier. Avea pe puţin paisprezece kilograme şi încă era ataşată de încheietura sângerândă. O ridică în cele din urmă cu braţul încătuşat şi, în băiata focurilor ce veneau din ambele părţi, se îndreptă către poliţistul care agoniza în mijlocul peronului. Când mai avea vreo şase metri, aruncă

bucata de fier în faţă, lângă poliţist, şi căzu pe o parte. Sunetul scos de fier fu la fel de puternic ca al împuşcăturilor ce răsunau în jur, iar cătuşa îi apăsă încheietura umflată şi mai tare.

Îngenunchind lângă ofiţerul elveţian, se întinse către centura lui.

— Şoldul meu! imploră acesta. Sunt rănit grav în…

— Îmi pare rău, zise Court, scoţând cheia cătuşelor plină de sângele elveţianului.

Ghemuindu-se din reflex când îi trecu o rafală de gloanţe pe lângă ureche, agentul american împinse cotiera din fier în faţa lui, la marginea peronului, apoi se târî şi o împinse din nou.

Poliţistul rănit se prinse de piciorul lui Court când acesta înaintă, o încercare jalnică de a primi ajutor, dar şi de a recăpăta controlul asupra prizonierului; de parcă asta mai era o problemă. Gentry lovi cu piciorul mâna muribundului, îi luă pistolul şi continuă să se târască. O ploaie de gloanţe îl urmări până la capătul peronului, fără să-l nimerească, în timp el şi ancora metalică se rostogoliră. Ajuns la margine, se lăsă să cadă şi ateriză pe pământ, unde se adăposti la marginea peronului înalt de un metru. Creierul lui invadat de adrenalină aproape că intră în panică atunci când, pentru o clipă, pierdu cheia. O găsi repede, se ridică în genunchi şi reuşi cu degetele îngheţate să-şi elibereze încheietura din cătuşă.

Dintre cei cinci poliţişti care-l coborâseră din tren, numai doi mai trăiau, ambii ghemuiţi în spatele unor adăposturi fragile. Pentru că nu voia să fie în raza de acţiune a niciunui urmăritor, Court se mută câţiva paşi mai jos şi abia apoi se uită înapoi. Urlă la cei doi poliţişti să renunţe la acoperire şi să vină lângă el. Unul strigă că nu mai are muniţie. Celălalt era rănit la mâna dreaptă şi trăgea cu stânga din spatele unui ghiveci mare din piatră. După acurateţea cu care trăgea, Gentry îşi dădu seama că era dreptaci.

Mişcările din interiorul gării îi atraseră atenţia americanului. Cei câţiva călători fugiseră de ceva timp sau se adăpostiseră, aşa că atunci când observă doi bărbaţi care alergau spre peron, îşi dădu seama că o parte dintre atacatori încearcă să-l flancheze. Uşa se deschise brusc şi ieşiră pe peron doi bărbaţi mascaţi care se îndreptară spre poliţistul cu mâna rănită.

Court ridică pistolul Beretta 92 cu mâna dreaptă, stânga nefiindu-i de folos din cauza rănilor căpătate. De la doisprezece metri distanţă îi împuşcă în faţă pe cei doi mascaţi. Elanul lor de a ieşi în grabă, cuplat cu impactul împuşcăturilor, îi făcu să se izbească unul de celălalt şi să cadă împreună pe peronul îngheţat.

Imediat după a doua împuşcătură, Court îşi verifică pistolul. Încărcătorul era gol.

— Hei! Aruncă-mi puşca!

Era a treia oară când cerea o armă. De data asta diferenţa era că

poliţiştii supravieţuitori îl văzuseră la treabă. Tânărul poliţist cu mâna rănită apucă arma neagră a unuia dintre mascaţi şi o împinse cu putere spre Gentry. Acesta o prinse şi se adăposti. Era un HK MP5, cel mai folosit pistol-mitralieră din lume. Cameleonul se descurca bine cu genul ăsta de armă. Scoase încărcătorul şi văzu că e plin cu treizeci de gloanţe de calibrul nouă milimetri. Strigă la poliţistul rănit să-i dea cealaltă armă colegului său. Când se făcu transferul, Court strigă:

— Pune-o pe semiautomat! Trage câte o salvă pe rând în fiecare direcţie! Fă asta până se goleşte încărcătorul! Ai înţeles?

— *Oui!*[24]

— Acum!

Gentry se apropie ghemuit de marginea peronului, spre nord, micşorând distanţa dintre el şi cei patru care coborâseră din camioneta de pe deal.

Un fluierat ascuţit îl avertiză că vine un tren din direcţia satului. Încercă să alunge orice gând din minte şi se târî prin zăpadă, de-a lungul şinelor. Ştia că toţi urmăritorii săi erau adunaţi la capătul peronului, imediat după colţul de ciment din faţă. Încheietura îi zvâcnea dureros, iar tăieturile de la genunchi, pe care şi le făcuse cu o zi în urmă în cioburile ferestrei atunci când scăpase din casa lui Laszlo Szabo, îi provocau înţepături îngrozitoare. Durerea permanentă din coapsa împuşcată era ultima de pe listă în acel moment.

După ce ajunse la trei metri de marginea peronului îi auzi pe bărbaţi vorbind. În *spaniolă!* Întreaga planetă voia să-l omoare? Toţi erau ghemuiţi lângă treptele peronului. Deşi îi vuiau urechile, Gentry reuşi să distingă zgomotul scos de încărcătorul schimbat al unui MP5.

Când se ridică, văzu doi mascaţi în picioare. Trase cu o mână, foc automat, de la o distanţă mai mică de trei metri. Ambii atacatori căzură seceraţi, iar Court mai trase o dată, scurt, în fiecare dintre trupurile care zvâcneau. Lăsă arma şi luă alta, de la un mascat mort, apoi se întoarse şi fugi înapoi pe peron.

Nu se gândise nicio clipă să fugă, deşi avea ocazia să scape atât de ucigaşii vorbitori de spaniolă, cât şi de poliţiştii elveţieni. Era o bătălie în desfăşurare, Court era deja implicat în ea şi nu i se părea corect să se retragă în acel moment. Doi poliţişti nevinovaţi încă erau în viaţă şi nu ar fi rezistat prea mult timp singuri. Pe măsură ce se apropia trenul, în geamurile rămase neatinse ale gării se reflectară câteva lumini. Court Gentry alergă în ajutorul celor doi poliţişti, ţinând cu mâna sănătoasă HK-ul întins în faţă, în căutarea ţintelor.

DOUĂZECI ŞI UNU

Claire Fitzroy stătea pe pat şi se uita pe fereastră la pajişte şi la pădurea deasă. Cerul fusese mohorât şi cenuşiu de când ajunseseră la castel, după-amiaza trecută, dar spre dimineaţă se mai risipiseră norii şi acum putea să vadă în depărtare.

Prânzul rămăsese neatins lângă ea. Sora ei era în bucătărie, cu mami, tati şi bărbaţii cu haine din piele care-l urmau peste tot pe tatăl ei, dar lui Claire i se permisese să se ridice de la masă. Le spusese părinţilor că o doare burtica şi primise permisiunea să se întoarcă în camera ei.

Durerea era reală şi era provocată de îngrijorarea care i se cuibărise în suflet de mai bine de o zi. Plecarea în grabă de la şcoală, chipurile îngrijorate ale părinţilor, cearta telefonică dintre tati şi bunicul, sosirea bărbaţilor înarmaţi şi călătoria cu maşinile mari şi negre spre castelul de la ţară.

Ceva îi atrase atenţia. Se apropie de fereastră şi miji ochii. Încremeni de entuziasm. În depărtare se vedeau clopotniţe. Le ştia! Erau ale enormei Catedrale Notre-Dame din Bayeux şi ştia că oraşul are secţie de poliţie. Era în apropierea unei mari roţi hidraulice unde le dusese tati pe ea şi pe sora ei. Îşi amintea de poliţiştii în uniforme care-i zâmbiseră vara trecută.

Dacă ar putea ieşi din casă, ar putea alerga peste pajişte, prin livada de meri, ar traversa pădurea şi ar ajunge la Bayeux. Odată ajunsă acolo, ar găsi secţia de poliţie şi le-ar spune ce se întâmplă. Poliţiştii le-ar putea veni în ajutor şi i-ar face pe bărbaţii în haine de piele care vorbesc limba aceea urâtă să îi lase familia în pace.

Mami şi tati ar fi atât de fericiţi!

Avea ceva de mers, dar ştia că va reuşi. Era cea mai rapidă extremă din echipa ei de fotbal. S-ar putea strecura până în pivniţă şi apoi va ieşi pe fereastra mică pe care o văzuse seara trecută când urmărise pisica împreună cu sora ei.

Hotărâtă, micuţa de opt ani încheie nasturii hainei, îşi puse mănuşile şi întredeschise uşa dormitorului. Imediat cum păşi pe coridorul lung şi slab luminat, auzi voci din susul scării. Traversă în fugă holul şi reuşi să ajungă fără zgomot până la scară.

Înţepeni când se auzi un ţipăt deasupra. Urmă altul. Veneau de la al treilea etaj. Începu să coboare, dar se opri, încercând să-şi dea seama care era sursa sunetului gutural.

Era bunicul Donald şi părea că suspină.

Reuşi să ajungă repede la etajul întâi, trecu încet pe lângă bucătărie şi sala de mese, pentru că părinţii şi sora ei luau prânzul acolo. Dacă ar fi văzut-o, tati s-ar fi înfuriat şi ar fi trimis-o înapoi în cameră.

Coridorul cotea spre dreapta, unde erau treptele din piatră ce duceau spre pivniţă. Claire se mişcă repede, având totuşi grijă să nu facă vreun zgomot şi să nu se dea de gol. Imediat după colţ, era cât pe ce să se ciocnească de un bărbat masiv.

Claire încremeni. Matahala purta un pulover maro pe gât, iar pe spate se vedea cureaua unei arme care îi atârna pe piept. De centură avea prinse un pistol şi o staţie radio. Patrula în sus şi în jos pe coridor, departe de fată, în linişte. Micuţa Claire nu îndrăznea să se întoarcă şi să fugă. Rămase pe loc, în linişte în mijlocul holului, în spatele bărbatului care se îndepărta încet. Mai întâi, un metru şi jumătate. Apoi, trei. Apoi, şase.

Gardianul deschise o uşă la stânga. Claire ştia de când explorase cu sora ei seara trecută că acolo era o baie mică.

Bărbatul intră şi închise uşa în urma lui.

Deasupra se auziră doi oameni vorbind. Copila trecu în grabă pe lângă uşa băii şi ajunse la treptele din piatră.

Un minut mai târziu se căţără pe raft, îşi strecură trupul micuţ prin fereastră şi se lăsă să cadă pe peluză. Se ghemui, se uită în stânga şi în dreapta şi văzu la distanţă un bărbat cu un câine mare ţinut în lesă, care se îndepărta. Privi apoi peste fântâna albă, spre livada de meri.

Acolo erau clopotniţele catedralei din Bayeux.

Aruncă încă o privire în jur şi porni. Se ridică şi alergă cât de repede o ţinură picioruşele. Era frig şi aburii se vălătuceau în jurul gurii ei când trecu pe lângă fântână, o depăşi şi apoi continuă să alerge aşa cum nu o făcuse niciodată.

Cu doar câteva săptămâni în urmă înscrisese un gol în meciul împotriva echipei şcolii primare Walnut Tree Walk. Era pe flancul stâng al terenului când mingea sărise spre ea dintr-o degajare greşită. Pornise spre obiectiv într-o cursă nebună, driblase şi apoi şutase pe jos, înscriind primul ei gol din acest sezon. Tati fusese atât de fericit încât, în drum spre casă, le scosese pe amândouă la o pizza. De atunci, pomenea de gol în fiecare zi.

Claire alergă prin iarba verde a peluzei îngrijite aşa cum o făcuse cu mingea spre poarta adversă. Nu trebuia decât să ignore aerul îngheţat care-i ardea plămânii şi o făcea să simtă ace dureroase în picioare. *Trebuia* să ajungă în livada unde bărbaţii răi nu o putea prinde. *Trebuia* să ajungă lângă clopotniţe, ca să găsească secţia de poliţie. *Trebuia* să spună cuiva ce se întâmplă în castel. *Trebuia* să-şi salveze familia.

Mai avea doar câţiva metri până la livadă, putea să simtă mirosul dulce al merelor, când auzi pocnetul asurzitor al unei împuşcături venite din spate, dinspre peluză. Ecoul răsună printre copacii din faţa ei, iar copila se împiedică şi căzu în tufişurile mici de la marginea livezii.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă surprins Lloyd, deşi ştia prea bine cum sună o împuşcătură.

Îşi strecură capul pe uşa centrului de comandă şi descoperi că bărbatul care stătea de pază pe coridor era la fel de nedumerit ca şi el.

Lloyd trecu în grabă pe lângă el şi coborî. Tânărul american îşi scosese sacoul, cravata slăbită îi flutura în jurul gâtului şi gulerul cămăşii era deschis. Avea mânecile suflecate până la coate, iar braţele, faţa şi părul erau acoperite de transpiraţie. Un amestec de sânge şi sudoare îi stropise cămaşa după ce fusese lovit.

La etajul al doilea, fu cât pe ce să se izbească de belarusul care se îndrepta spre el.

— Ce s-a întâmplat? Cine trage?

— Veniţi! Vă rog grăbiţi dumneavoastră!

Lloyd îl urmă pe gardian la etajul întâi, de unde se auzeau ţipete. Era vocea Elisei Fitzroy şi venea dinspre bucătărie. Bărbaţii din Minsk striga la ea. Apăru şi domnul Felix, care-l întrebă pe Lloyd ce se întâmplă, dar fu sfătuit scurt să se întoarcă în bibliotecă şi să închidă uşa.

Lloyd vru să intre în bucătărie, dar bărbatul care-l conducea se întoarse şi-l luă de braţ. Spuse ceva, dar engleza lui lăsa mult de dorit. Avocatul se smulse din strânsoare, totuşi îl urmă spre uşa din spate.

La început nu văzu nimic în afară de fântâna albă, peluza verde, livada de meri din depărtare şi cerul senin. Îl urmă pe bărbat, trecu pe lângă fântână şi văzu trei belaruşi şi un câine care stăteau lângă o siluetă în iarbă.

— Gentry?

Lui Lloyd nu-i venea să creadă. Cum ajunsese atât de repede în…

Bărbatul cu câinele se dădu într-o parte, dându-i posibilitatea lui Lloyd să vadă trupul de pe peluză.

— Rahat! Rahat! Ăsta e ultimul lucru de care aveam nevoie azi!

Tocmai atunci apăru din livadă, la o sută cincizeci de metri, alt bărbat. Peste piept avea o puşcă, cu mâna dreaptă ţinea în lesă un câine de vânătoare, iar cu stânga strângea încheietura unei fetiţe cu păr castaniu.

Era una dintre gemene. Lloyd nu avusese timp să le înveţe numele, darămite să le deosebească. Smulse staţia radio de la şoldul belarusului care-l condusese şi apăsă butonul de pornire.

— Tu! Du-o la intrarea din faţă. Nu avem nevoie de o puştoaică isterică.

— Da, domnule, răspunse bărbatul de la distanţă prin walkie-talkie.

O smuci pe fată şi o scoase la marginea livezii, departe de tatăl ei, care zăcea în iarba deasă cu faţa la pământ, având o gaură mică în cap şi faţa spulberată.

Gentry o luase spre autostradă, îndreptându-se spre sud, spre Lausanne, după care urma să meargă spre vest, pe lângă Lacul Geneva. Camioneta verde în care se afla fusese ciuruită de gloanţe de nouă milimetri, dar acele care indicau presiunea uleiului şi nivelul benzinei erau în parametri. În spatele său, în gară, zăceau cel puţin patru sud-americani morţi în zăpadă. Ceilalţi fuseseră prinşi de cei opt poliţişti care sosiseră la faţa locului cu patru maşini. Court reuşise să-şi piardă urma când trecuse trenul interurban. Se întorsese apoi spre deal şi urcase până la camioneta verde care avea cheile în contact şi motorul pornit.

Acum se grăbea. Cu un sfert de oră mai devreme fusese cel mai căutat om din Elveţia.

Deşi poliţiştii erau distraşi de asasinii sud-americani, Court ştia că nu scăpase şi că autorităţile locale aveau să emită în scurt timp un comunicat în care aveau să anunţe că este căutat un bărbat care conduce o camionetă verde, ciuruită de gloanţe.

DOUĂZECI ŞI DOI

Nimeni nu le spusese belaruşilor din castel despre elicopter. În consecinţă, se dezlănţui iadul când apăru dinspre pădure un Sikorsky S76 care ateriză pe heliportul de lângă parcarea acoperită cu pietriş. Numai Lloyd fusese informat despre sosirea iminentă a elicopterului din Paris. Bărbatul stătea în centrul de comandă, ascultând sunetul pe care îl făcea curentul de aer produs de elice când lovea fereastra. Îl trimisese pe Tehnician jos, în pauza de masă, şi-l împinsese pe Fitzroy, înlănţuit de scaun, în baia de vizavi.

Lloyd stătea singur şi se uita în gol la peretele de piatră din faţa lui. Trei minute mai târziu se deschise uşa, dar americanul nu se răsuci imediat.

— Lloyd? Lloyd?

În cele din urmă, avocatul se întoarse încet cu scaunul către oaspete. Riegel era un bărbat masiv de un metru nouăzeci şi cinci. Avea părul blond, înspicat cu fire albe şi sprâncene stufoase la fel de blonde. Purta pantaloni groşi kaki, jachetă sport din piele întoarsă şi cămaşă descheiată la gât. Era cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât Lloyd, dar îşi menţinuse trupul în formă perfectă. Vocea lui puternică şi atitudinea arogantă îi dădură de înţeles avocatului că după-amiaza avea să fie dificilă.

— Domnule Riegel, zise Lloyd, fără să se ridice. Bine ai venit la Castelul Laurent.

— Ţi-a trecut prin minte să-ţi anunţi oamenii că vin? se răsti furios neamţul. Cei trei belaruşi mi-au spus că au fost cât pe ce să tragă în elicopter!

— Ar fi fost un incident nefericit.

Riegel părea decis să continue pe aceeaşi linie, dar în cele din urmă renunţă.

— Unde e reprezentantul lui Abubaker?

— Domnul Felix e la parter. L-am instalat într-o cameră lângă bibliotecă şi i-am spus că îl anunţ dacă avem noutăţi.

— Ai auzit că Gentry a scăpat iar din laţ?

— Am auzit.

— E bine că Geneva e acoperită. Dacă ajunge acolo, îl prindem.

— Ai mai spus asta.

— Poate că nu o să-l omorâm în mijlocul străzii, dar îl vom învinge cu un război de uzură. Curând va rămâne fără arme, muniţie, planuri de rezervă, timp şi sânge în vene.

— Sper că ai dreptate. *Eu* rămân fără ostatici.

Riegel se aşeză pe scaunul Tehnicianului.

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, Marc Laurent m-a trimis ca să mă

ocup de consultanţă la faţa locului. Nu te uita aşa la mine. Îmi displace faptul că sunt aici la fel de mult ca şi ţie. Mizeria pe care ai creat-o şi căreia i-ai dat amploare nu-mi va fi de folos în carieră, indiferent cum se va termina. Nu sunt decât un om de serviciu, cel care împiedică o situaţie să devină mai rea decât e. Când Laurent a aflat că unul dintre ostatici a fost împuşcat… ei bine, nu mi-a zis decât atât: „Kurt, du-te acolo! Fă ce ai de făcut!”

Vocea lui Lloyd avu o urmă de sarcasm.

— Domnul Laurent nu are de ce să-şi facă griji. Mă îndoiesc că se va repeta întâmplarea. Nu mai sunt tătici care să moară aici.

— Unde e familia lui Fitzroy acum?

— E închisă în camera de la etajul al doilea.

— Au aflat?

— Copiii – nu, mama – da.

— Care e starea ei?

— Unul dintre specialiştii mei în securitate i-a injectat suficiente sedative cât să fie docilă un timp.

— Şi Sir Donald?

— Aici, răspunse Lloyd, indicând spre camera alăturată.

— Ce s-a întâmplat mai exact de s-a ajuns la împuşcături?

Avocatul ridică din umeri: părea total dezinteresat de operaţiune.

— Unul dintre rahaţii ăia mici a fugit. Lunetistul de pe acoperiş a văzut fata şi a anunţat prin staţie. În momentul ăla eram ocupat şi aveam staţia închisă. Când băieţii au fugit după ea, Phil a înnebunit, deşi bănuiesc că ei nu i-ar fi făcut rău. A trecut printre doi băieţi înarmaţi pe hol şi s-a năpustit afară, să-şi salveze fata.

— Şi?

— Şi lunetistul a avut grijă de el.

Riegel se uită pe fereastră.

— Amărâtul nu voia decât să-şi protejeze familia. Ar fi adus-o înapoi: nu i-ar fi părăsit pe ceilalţi. Niciun tată nu şi-ar lăsa familia în urmă.

— Nu cred că lunetistul nostru e cine ştie ce familist.

— Sir Donald ştie?

— Mda. I-am spus.

— Cum a primit vestea?

— Fără emoţie. A stat pur şi simplu nemişcat.

— Bine. Voi sta de vorbă cu el şi voi încerca să-i explic că a fost un accident.

— Baftă!

— Lloyd, de ce nu iei o pauză? Arăţi ca dracu’.

Avocatul se ridică. Riegel văzu petele de sânge de pe cămaşă, dar nu zise nimic.

— Tot eu sunt la conducere.

Kurt Riegel clătină din cap: nu-i venea să creadă.

— Îmi convine. N-am nevoie de mai multă responsabilitate pentru dezastre decât am deja. Sunt aici în calitate de consultant, nimic mai mult. Aş putea oferi sugestii folositoare. Cum ar fi să nu scapi din ochi o fetiţă de opt ani, să nu împuşti ostatici care nu reprezintă un pericol şi nu ameninţă să evadeze şi cum să nu uiţi să-ţi anunţi oamenii că un elicopter prietenos va ateriza în mijlocul lor. Chestii de genul ăsta.

Lloyd se ridică şi porni fără să scoată un cuvânt spre scara care ducea la bucătărie.

Riegel traversă încăperea şi deschise uşa în spatele căreia, conform spuselor lui Lloyd, se afla Sir Donald. Neamţul fu surprins să descopere o baie mare, placată cu faianţă. Fitzroy stătea pe un scaun în mijlocul camerei. Se uită la Riegel cu ochi umezi şi injectaţi. Capul, braţele şi gleznele îi erau prinse de scaun cu un lanţ gros, iar cămaşa zdrenţuită era la picioarele lui pe podea. Bătrânul purta un tricou transpirat şi pătat de sânge. Pe chipul lui se vedeau urmele loviturilor primite, iar pe pantalonii sfâşiaţi erau pete mari de sânge. Kurt Riegel îşi dădu seama că fusese înjunghiat.

— *Scheisse*[25], zise Riegel, după care ieşi din baie, se duse pe coridor şi strigă către cei doi scoţieni aflaţi lângă scară. Vreau să fie dezlegat prizonierul! Să fie curăţat! Să-i fie pansate picioarele! Cineva să-mi aducă haine curate. La dracu', omule, mişcă-te!

Un sfert de oră mai târziu, Riegel stătea pe un scaun lângă un pat cu baldachin aflat în apartamentul principal de la etajul al doilea. Sir Donald era întins pe pat şi se uita la el. Englezul fusese descătuşat, spălat şi îmbrăcat cu haine curate. Pe tâmpla dreaptă avea un plasture lipit peste o tăietură. Vânătăile de pe bărbie şi din jurul ochilor nu primiseră foarte multă atenţie.

La început, niciunul dintre cei doi bărbaţi nu vorbi. Fitzroy refuză cafeaua, clătinând din cap, în timp ce ochii îi sclipeau de furie.

În cele din urmă, vorbi Riegel.

— Sir Donald. Numele meu e Riegel. Pentru început, dă-mi voie să îţi ofer sincere scuze pentru felul în care ai fost tratat. N-am avut nici cea mai vagă idee că Lloyd va… Ei bine, n-am nicio scuză; îmi asum responsabilitatea şi voi îndrepta lucrurile.

Fitzroy nu zise nimic, deşi se vedea în ochii lui că în viitorul apropiat nu va exista vreo urmă de apreciere.

— Am cerut să ţi se aducă mâncare şi apă. Doreşti ceva mai tare? Un coniac, poate? Vouă, englezilor, vă place să ciupiţi ceva după-amiaza. Am dreptate?

Din nou, niciun răspuns din partea prizonierului.

— Mai departe. Sincere condoleanţe pentru fiul tău. Nimic din ce aş spune sau aş…

— Atunci nu te mai obosi! răspunse bătrânul, cu voce răguşită.

— Am înţeles. Vreau doar să ştii că… nimeni nu a vrut să se întâmple asta. Din nou, nu există nicio scuză. Ar fi trebuit să fiu tot timpul la locul acţiunii. Am venit însă imediat cum am aflat de accident. Fiul tău a făcut ce ar face orice tată. Nu trebuia să fie împuşcat. A făcut ce ar fi făcut orice tată în asemenea circumstanţe, repetă neamţul.

Fitzroy păru să-i ia în considerare cuvintele, dar nu răspunse.

— De acum înainte, eu voi supraveghea starea ta şi a familiei tale. Domnul Lloyd va coordona misiunea de a-l găsi şi neutraliza pe Cameleon. Tot eu voi fi responsabil de apărare, să fim pregătiţi dacă, cine ştie cum, domnul Gentry reuşeşte să se strecoare printre vânătorii care sunt pe teren şi-l caută.

— O să ajungă aici în scurt timp, Fritz.

Riegel schiţă un zâmbet şi se ridică.

— A reuşit să neutralizeze sau să-i întârzie pe albanezi, indonezieni şi pe venezueleni, iar libienii au avut o victimă atunci când a trecut de ei. Asta înseamnă că el a distrus complet trei echipe de asasini şi a slăbit-o pe a patra. Cu toate astea, mai sunt nouă echipe între el şi noi. În jur de patruzeci de oameni. Plus o sută de iscoade care-l caută. Plus cei paisprezece din jurul castelului. Plus un tehnician care monitorizează apelurile şi computerele tuturor asociaţilor lui Gentry de pe toate rutele posibile. Se zice că e rănit; cu siguranţă e epuizat şi resursele lui se împuţinează.

— O să ajungă aici, zise cu siguranţă Fitzroy.

Neamţul zâmbi din complezenţă.

— Vom vedea, răspunse şi privirea i se întunecă. Sir Donald, eşti un profesionist şi cu siguranţă înţelegi în ce situaţie te afli. Ţi-aş insulta inteligenţa dacă ţi-aş spune că te vom lăsa să pleci după ce rezolvăm treaba cu Cameleonul. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu putem deschide pur şi simplu porţile ca să pleci. Nu vreau să fiu dramatic, dar… aşa cum se spune în filme, ştii prea multe. Nu. Din cauza evenimentelor legate de Gentry şi de contractul cu Lagos, nu vei părăsi în viaţă Castelul Laurent. Aha, ştii; mă bucur să văd asta în ochii tăi. Am să-ţi fac însă o promisiune ca între profesionişti. Nora şi nepoatele tale nu vor păţi nimic rău. Au trecut deja prin prea multe. Am nevoie de ele până la sosirea domnului Gentry, apoi vor fi libere. Atât timp cât Cameleonul nu-i contactează pe alţii, nu aduce poliţia sau armata la micul castel, femeia şi fiicele ei nu vor fi în pericol, indiferent dacă preşedintele Abubaker semnează sau nu contractul. Îţi promit şi că nu vei mai suferi alte umilinţe din partea domnului Lloyd.

Fitzroy dădu din cap şi ridică bărbia.

— Vreau ca trupul fiului meu să fie tratat cu respect.

— E de la sine înţeles. Voi căuta un sicriu potrivit pentru el şi-l vom trimite pe Phillip cu elicopterul înapoi în Marea Britanie. Va fi

dus într-un loc ales de soţia lui, imediat ce va reveni acasă.

Bătrânul încuviinţă din nou încet.

— Aşa să faci şi găseşte o modalitate prin care să ţii fetele la distanţă de bătaia focului diseară, când va veni Cameleonul. Îţi voi rămâne dator şi nu-ţi voi face probleme.

Diseară, când va veni Cameleonul. Riegel reuşi să-şi mascheze zâmbetul.

— Ai cuvântul meu. Mai pot face ceva pentru tine, ca să te simţi mai bine cel puţin până când va începe bătălia pentru castel? întrebă Riegel sarcastic.

— Aş vrea să vorbesc cu Claire, dacă se poate. Nici nu vreau să-mi imaginez ce e în mintea ei acum. O mică discuţie în privat între un bunic şi nepoata lui.

— Claire e una dintre gemene? Sunt sigur că pot rezolva asta.

— Ar fi minunat. Mulţumesc.

Zece minute mai târziu, Riegel stătea în faţa lui Lloyd, în bucătărie. Amândoi beau cafea şi ignorau sendvişurile de pe platoul aşezat pe blatul din faţa lor.

— De ce l-ai torturat pe Fitzroy?

— Nu lua situaţia în serios.

— Eşti nebun, Lloyd. Sunt convins că nebunia asta a fost diagnosticată cândva – poate în copilărie – şi ai reuşit să o ascunzi de CIA şi de Marc Laurent.

— Pagubă-n ciuperci.

— Lasă-l în pace pe Fitzroy.

— Kurt, ai probleme mai mari decât asta. Ne trebuie cineva în Elveţia care să cureţe mizeria făcută de Gentry.

— Adică?

— Tehnicianul tocmai a fost informat de un supraveghetor din Lausanne că doi dintre venezueleni au fost prinşi în viaţă de elveţieni. Trebuie să ne asigurăm că nu vor vorbi.

— Şi îi vrei morţi?

— Cum altfel putem fi siguri de tăcerea lor?

Riegel ridică din umeri.

— Fără LaurentGroup, petrolul din Venezuela va înceta să curgă. Fără LaurentGroup, petrolul pe care trebuie să-l livreze la export nu are cum să traverseze oceanul către rafinării. Chávez are nevoie de noi la fel de mult cum avem noi de el. Doi asasini care nici nu şi-au îndeplinit misiunea şi nici nu au murit încercând s-o facă nu vor

prejudicia relaţiile noastre cu lunaticul ăsta. Îl voi suna pe directorul Biroului General de Informaţii din Caracas şi îi voi spune că, deşi oamenii lui au dat greş, îi voi trimite un premiu de consolare dacă se asigură că agenţii lui îşi vor ţine gura. Când elveţienii le vor permite oficialilor venezueleni de la ambasadă să-i întâlnească pe supravieţuitori în închisoare, n-am nicio îndoială că mesajul pe care-l vor primi cei doi nefericiţi va descrie clar ce vor păţi familiile lor de acasă dacă nu-şi asumă răspunderea pentru eşecul operaţiunii. O singură menţiune în faţa poliţiştilor despre cum o companie multinaţională a recrutat echipe de asasini din ţări din Lumea a Treia să ucidă un bărbat care traversează Europa şi… ei bine, soţiile acelor bărbaţi, copiii, părinţii şi vecinii vor ajunge într-un gulag venezuelean.

Lloyd era impresionat.

— De asta nu ai folosit mercenari, nu-i aşa?

— Mercenarii nu răspund decât pentru ei. Prefer să folosesc oameni pe care-i pot manipula.

— Aşadar, acum trebuie să-l găsim pe Gentry.

— Avem oameni în fiecare punct-cheie din Geneva, la fiecare adresă a asociaţilor cunoscuţi, în fiecare spital. Tehnicianul monitorizează telefoanele şi staţiile radio ale poliţiei. Sud-africanii sunt în centru, gata de acţiune. Dacă vreun supraveghetor îl vede pe Cameleon, într-un sfert de oră o echipă o să fie pe urmele lui.

Fitzroy nu mâncase, dar băuse coniac şi nişte apă. Felul în care îl tratase Lloyd îl afectase, dar nu-l înfrânsese. Împunsături de cuţit în coapse, lovituri peste faţă… Acestea nu erau nimic mai mult decât acţiunile unui om disperat.

În anii şaptezeci, pe când era tânăr ofiţer de informaţii în Ulster, Don fusese răpit dintr-o staţie de taxi de o maşină plină cu mascaţi, membri ai IRA. Îl duseseră într-un depozit şi-l bătuseră cu nişte ţevi timp de nouăzeci de minute.

Până când forţele de reacţie rapidă SAS coborâseră din elicopter, îi uciseseră pe trei din cei cinci membri IRA în schimbul de focuri şi îi executară pe ceilalţi doi la zid, spionul de douăzeci şi şase de ani se alesese cu şase fracturi şi vederea afectată permanent la ochiul stâng.

Prin comparaţie, ceea ce-i făcuse Lloyd era o nimica toată. Americanul avea zel, dar nu şi talent pentru provocarea durerii. Mai mult, nu-l motiva un scop măreţ sau o credinţă. Ci doar o doză de demenţă şi de anxietate din cauza situaţiei delicate în care era. În toată afacerea asta, Fitzroy decise că numai Court Gentry era poate în

pericol mai mare decât tânărul Lloyd. Bătrânul presupuse că era foarte posibil ca Laurent să-i ordone tipului ăstuia, Riegel, să-l omoare pe avocatul american dacă Julius Abubaker nu semna contractul până a doua zi dimineaţă, la ora opt.

În ceea ce-l privea pe Sir Donald, fusese doborât, dar nu învins. Avea un plan: intenţiona să se folosească de isteţimea sa, de abilităţile şi de experienţa de o viaţă ca să-i manipuleze pe cei din jurul lui şi, astfel, să obţină ceea ce nu putea de unul singur. Deşi era ţintuit la pat, Donald Fitzroy plănuia să se răzbune crâncen pe cei care îndrăzniseră să le provoace suferinţă lui, familiei sale şi celui mai bun agent al său.

Uşa dormitorului principal se deschise încet. Fitzroy dădu pe gât ultimele picături de coniac şi puse repede paharul pe noptiera de lângă pat.

Claire intră precaută şi nesigură, apoi îl văzu şi traversă în fugă camera spre bunicul ei, pe care-l îmbrăţişă strâns.

— Bună, drăguţo. Ce faci?

— Sunt bine, bunicule Donald. Eşti rănit!

— Am căzut pe scări, iubito; nu-ţi face griji. Ce face sora ta?

— Kate e bine. Îi place aici.

— Ţie nu-ţi place?

— Nu. Mi-e frică.

— De ce anume?

— De toţi bărbaţii ăia. Sunt răi cu noi. Sunt răi cu mami şi cu tati.

— Tu te porţi cum trebuie?

— Da, bunicule Donald.

— Bravo! zise bătrânul, uitându-se o clipă pe fereastră. Claire, draga mea, aş vrea să ne jucăm ceva. Ţi-ar plăcea?

— Un joc?

— Da. Unul dintre bărbaţii de aici… ne supraveghează. A venit dimineaţă cu mine în elicopter. Am auzit că tovarăşii lui îi spun Leary. Un irlandez. Ştii despre cine vorbesc?

— Cel cu părul roşu?

— El e.

— Da, bunicule. Stă pe un scaun la baza scării.

— Chiar aşa? Ei bine, am observat că domnul Leary are un telefon în buzunarul jachetei lui largi, albastre. Nu cred că o poartă prin casă. E probabil într-un dulap, pe podea sau poate pe canapea, la parter. Mă gândeam că ne-am putea amuza pe seama domnului cu părul roşu. Te-ai putea strecura ca o pisicuţă şi să-i iei telefonul din buzunar. Crezi că poţi face asta?

— Am văzut jacheta în cuier. Am văzut telefonul. Cred că-l pot lua când se duce în bucătărie să bea ceai.

— Bravo. Te rog, încearcă s-o faci pentru bunicul Donald. După ce

îl iei, vreau să-l ascunzi în buzunarul tău sau în pulover şi apoi să le spui paznicilor că vrei să mă vezi.

— Dar dacă nu mă lasă?

— Le poţi spune că eşti Kate. Te poţi preface? Spune-le că sora ta a venit să mă vadă şi nu e corect.

— Dar nu semăn cu Kate, bunicule.

— Crede-mă, draga mea, că sunteţi identice. Schimbă-ţi hainele, spune-le că eşti Kate şi că vrei să stai la palavre cu dragul şi bătrânul tău bunic.

— Bine. Voi încerca să fur telefonul şi să mă strecor aici.

— Nu e furt. E doar un joc, iubito.

— Nu, nu-i un joc. Nu sunt mică; ştiu ce se întâmplă.

— Da, normal că ştii. Bănuiam eu... Te rog, nu-ţi face griji. Totul va fi bine.

— Unde e tati?

Fitzroy făcu o pauză scurtă, dar pe chipul lui nu se citi nimic. Sir Donald îşi minţea agenţii de aproape o jumătate de veac, aşa că nu-i fu greu să-şi mintă nepoata.

— E în Londra, iubito. Şi tu vei ajunge în scurt timp acasă. Acum fugi şi ai grijă!

DOUĂZECI ŞI TREI

Court lăsă camioneta la gara principală din Geneva – Gare de Cornavin –, aflată în cel mai nordic punct al oraşului. Parcarea în acel loc era doar o strategie. Când urmau să descopere vehiculul, iar Court ştia că asta nu avea să dureze prea mult, urmăritorii aveau să ia în calcul posibilitatea că pur şi simplu sărise în primul tren şi ieşise din oraş. Aveau să consume timp şi personal ca să investigheze încotro s-ar fi putut duce.

Nu era mare lucru, dar parcarea lângă gară evita „să le spună" unde mergea, ceea ce ar fi fost evident dacă ar fi lăsat maşina în faţa adevăratului său obiectiv.

Era frig şi senin, iar pe străzile largi ale oraşului cădeau ultimele frunze ale toamnei târzii. Porni spre sud, trecu de străzile pe unde îşi făceau veacul prostituatele şi de magazinele din cartierul roşu, traversă podul peste canalul ce ajungea în uriaşul lac Geneva şi îşi încrucişă drumul cu bancheri de vârstă mijlocie şi diplomaţi care se îndreptau spre cartierul roşu pe care-l lăsase în urmă. La cinci minute de pod, înspre sud, străzile largi şi moderne lăsau loc pasajelor pavate cu piatră cubică, iar buticurile se metamorfozau brusc în pereţi din piatră medievali pe măsură ce drumul se îndepărta de modernitate şi se întorcea în timp graţie clădirilor pitoreşti din centrul vechi.

Gentry se opri să verifice harta atârnată pe peretele holului unui hotel, ascunzându-şi cât mai bine încheietura umflată, cu tăieturi, a mâinii stângi de privirile cuplului japonez de lângă el, şi apoi se întoarse în stradă. Urcă o alee şi ajunse în două minute în piaţa din faţa Catedralei Sfântul Petru. Aici erau turişti de sâmbătă, ale căror capete, priviri şi aparate de fotografiat erau îndreptate spre faţada impresionantei catedrale construite în urmă cu aproape o mie de ani. Court trecu pe lângă ei şi se strecură pe o străduţă laterală în partea sudică a catedralei. În stânga lui era un zid de piatră albă de vreo doi metri, în centrul căruia se afla o poartă mare din fier, prin care se întrezăreau o casă albă cu o grădină mică în faţă şi câte un castan mare de fiecare parte a intrării. Copacii păreau că se luptă pentru fiecare strop de lumină, în umbra catedralei care domina totul în faţa lor. Court intră în pasajul ce pornea din străduţa îngustă şi traversă tunelul îngust ce ducea în spatele casei albe.

Aici, peretele avea două etaje. În jur, clădiri moderne: un salon de manichiură pe o parte şi o grădiniţă pe cealaltă. Câţiva turişti se plimbau pe stradă.

Gentry observă imediat că e urmărit. De o femeie atrăgătoare, cu părul lung şi blond, care stătea la o masă de picnic dintr-un mic loc de joacă amenajat de-a lungul străzii comerciale. El se afla la douăzeci şi

cinci de metri de ea, iar privirea necunoscutei era aţintită asupra casei albe din dreapta lui.

Court se întoarse, traversă din nou tunelul pietonal şi-l urmă pe lângă zidul casei albe. Aici era o balustradă care facilita trecătorilor urcarea pasajului înclinat. Court se ajută de mâna dreaptă şi se căţără pe zid. Îşi trecu întâi un picior peste el, apoi pe celălalt şi sări, lăsând piciorul sănătos să preia mare parte din impactul cu pământul. Totul fu al dracului de dureros.

Ajuns în mica grădină, văzu prin fereastră sistemul de securitate. Ştia cum să evite tot felul de dispozitive, dar acesta părea prea sofisticat pentru el. Ar fi avut nevoie de scheme, unelte şi timp.

Se lăsă în jos pe lângă fereastră şi se ridică lângă uşa laterală. Scoase pistolul Beretta pe care-l luase de pe peron cu puţin înainte să părăsească gara din Marnand, lăsat acolo de poliţistul municipal care murise. Îl ţinu în jos, într-o parte, şi încercă uşa.

Era descuiată.

Pătrunse într-un hol şi apoi într-o bucătărie bine dotată. Luminile erau stinse aici, dar din camera alăturată se auzea televizorul. Lumina ecranului se reflecta în oglinda de pe hol şi Court putu astfel să înainteze.

Pe un dulap din bucătărie văzu un pistol: un 1911, de calibrul patruzeci şi cinci.

Un pistol american.

Gentry traversă cu atenţie încăperea lungă. Luă pistolul şi-l vârî în pantaloni, la spate. Încheietura umflată îi răsplăti mişcarea cu un şoc electric care ajunse până la cot. Se întoarse în hol, mult mai încrezător acum, şi intră într-o cameră de zi spaţioasă.

Un televizor mare atârna deasupra unui şemineu în care trosneau buşteni de pin.

Un bărbat stătea pe canapeaua din piele, cu spatele la Court şi privirea aţintită la televizor.

Emisiunea era în franceză, dar imaginile prezentate erau destul de grăitoare pentru agentul american. Cu mai puţin de două ore în urmă, Court stătuse pe acelaşi peron. Vorbise cu tânărul poliţist care acum zăcea mort, cu faţa în jos, pe cimentul înzăpezit. Camera de filmat surprindea momentul în care silueta înţepenită era acoperită cu o prelată galbenă.

Court scoase arma din toc. Nu mai era nimeni în preajmă.

— Bună, Maurice.

Bărbatul se ridică şi se întoarse. Era palid şi ridat, avea cel puţin şaptezeci de ani şi părea bolnav. Dacă apariţia lui Gentry în casa lui era o surpriză, nu o arătă.

— Bună, Court.

Engleză americană.

— Nu-ţi pierde timpul căutând. Ţi-am luat arma.

— Nu. Ai luat *una* dintre armele mele, zâmbi bătrânul, care scoase un revolver de sub cămaşă şi-l aţinti asupra pieptului intrusului. N-o ai şi pe asta.

— Nu te credeam paranoic. Înainte nu erai la fel de grijuliu.

— Chiar şi aşa, ar fi trebuit să îndrepţi pistolul spre mine înainte să te asiguri că nu sunt înarmat.

— Aşa se pare.

Bătrânul ezită câteva momente, dar revolverul nu tremură în mâinile lui.

— La naiba, băiete! Te-am învăţat mai bine de atât.

— Aşa e. Îmi pare rău, domnule, zise spăşit Gentry.

— Arăţi ca dracu'.

— Am avut două zile grele.

— Te-am mai văzut după zile grele şi n-ai arătat niciodată atât de rău.

— Nu mai sunt puşti.

— N-ai fost niciodată, zise bătrânul după ce îl privi lung.

Întoarse apoi pistolul în mână şi i-l aruncă lui Court. Acesta îl prinse şi îl studie.

— Un treizeci şi opt special al poliţiei. Celălalt e un 1911. Maurice, *ştii* că nu există nicio lege care să spună că dacă tu eşti bătrân, la fel trebuie să fie şi armele tale.

— Pupă-mă în fund. Vrei o bere?

Gentry puse revolverul subestimat pe canapeaua din piele.

— Mai mult decât orice pe lume.

Două minute mai târziu, stătea în bucătărie şi pe încheietura umflată avea o pungă mare cu afine congelate. Răceala îi ardea pielea, dar reducea umflătura. Încă mai putea mişca degetele, ceea ce însemna că mâna era cât de cât funcţională.

Gazda lui era Maurice; doar Maurice. Court nu-i cunoştea numele adevărat, însă era sigur că nu e acesta. El era un vechi agent, primul instructor al lui Gentry în cadrul programului de antrenament al Diviziei de Acţiuni Speciale din Harvey Point, Carolina de Nord. Court ştia numai frânturi despre el şi despre trecutul lui. Ştia că îşi făcuse ucenicia în Vietnam, ucisese ţinte în cadrul programului Phoenix şi apoi petrecuse douăzeci de ani, în timpul Războiului Rece, ca spion în Moscova şi Berlin.

Fusese trecut în rezervă de mulţi ani şi lucra ca instructor pentru CIA, când un condamnat pentru crimă în vârstă de douăzeci de ani fusese adus în sala lui cu vedere la Oceanul Atlantic. Gentry era arogant şi tăcut, peste măsură de necioplit, dar era inteligent, disciplinat şi zelos. În doi ani, Maurice îl transformase complet, apoi îi anunţase pe liderii operaţiunilor că puştiul era cel mai bun ucenic al

lui.

Asta fusese în urmă cu paisprezece ani şi de atunci drumurile lor se încrucişaseră rareori. După atacul din 11 septembrie, Maurice fusese reintrodus discret în joc, aşa cum se întâmplase cu toţi spionii buni ieşiţi la pensie. Din cauza vârstei şi a sănătăţii precare, fusese trimis la Geneva ca să lucreze în domeniul finanţelor pentru Direcţia Serviciilor Secrete a CIA. Cunoştinţele acumulate în patruzeci de ani despre activităţile bancare elveţiene şi despre bancheri, care ajutaseră numeroşi contabili pentru corporaţiile-fantomă ale CIA, îl transformaseră în cel mai eficace casier al operaţiunilor de pe tot globul.

Era o muncă uşoară – comparativ cu ceea ce făcuse în tinereţe –, însă nu era lipsită de pericole sau controverse. La scurt timp după ce Court fusese dat afară din Agenţie, Maurice fusese concediat. Ceva legat de nişte fonduri deturnate, dar Court nu crezuse nicio clipă povestea oficială.

În Langley se vorbea că Maurice s-ar fi pensionat definitiv din CIA. Court nu era sigur nici de asta, nefiind sută la sută convins că Maurice nu l-ar fi turnat, ceea ce explica suspiciunea iniţială a ucenicului faţă de profesorul său.

Maurice îi dădu lui Gentry o sticlă cu bere franţuzească, aşa că tânărul puse punga cu afine congelate în poală şi-şi sprijini încheietura de ea. Gheaţa îi mai amorţise durerea.

— Eşti rănit grav? îl întrebă bătrânul.

— Nu chiar.

— Întotdeauna ai fost un nemernic dur.

— Am învăţat de la cel mai bun să nu mă vait. Oricum, nu a mers niciodată în preajma ta.

— Nu te-am văzut de şase ani. Era în Cipru, nu?

— Da, domnule.

— Ai văzut observatorul de afară?

— Da. Fata cu cosiţe.

— Bravo. E destul de bună, îmbrăcată ca o turistă. Sunt mulţi aici, în centrul vechi. Urăsc turiştii.

— Chipuri efemere.

— Exact! Court, fă-ţi o favoare. Dacă te retragi, mută-te într-un loc unde nu a pus piciorul niciun afurisit de turist.

— Aşa o să fac.

Maurice tuşi şi-şi drese glasul.

— Au apărut ştiri noi. Nu sunt încă legate între ele, plutesc în eter, până se prinde cineva. Praga, Budapesta şi cele de azi dimineaţă, de la graniţa Austriei. Ştiam că se întâmplă ceva important, dar nu mi-am dat seama că ştiu cine sunt jucătorii până când, la unsprezece şi jumătate, au apărut să-mi fileze casa. Cam la o oră după aceea, toate posturile locale au început să difuzeze ştiri despre focurile de armă trase la nord de Lausanne. În momentul ăla mi-am dat seama că vii aici.

— De unde ai ştiut că e vorba de mine?

— Am pus lucrurile cap la cap: un bărbat vânat care supravieţuieşte; moarte şi distrugere în calea lui. Când am văzut cadavrele, mi-am spus: „Vine Court".

— Iată-mă, confirmă americanul, privind sticla din faţa lui cu gândurile în altă parte.

— Spune-mi că nu i-ai omorât tu pe bieţii poliţişti.

— Mă cunoşti. N-aş ucide un poliţist.

— Te *cunoşteam.* Oamenii se schimbă.

— *Eu* nu m-am schimbat. Poliţiştii mă reţinuseră când a apărut o echipă. Am încercat să-i conving că nu mai eram *eu* cea mai gravă problemă a lor. Nu m-au ascultat.

— Sunt mulţi cei care te vor mort, Court.

— Nici tu nu eşti foarte popular zilele astea. Şi pe tine te-a ars CIA.

— Nu s-a dat nicio directivă împotriva mea. Tu eşti cel pe care sunt porniţi.

— Ştiu. Cu toate astea, n-a fost în regulă că ţi-au înscenat totul. Tu erai dintre cei cinstiţi. N-ar fi trebuit să-ţi păteze reputaţia, zise cu năduf Court, dar Maurice nu comentă. Cu ce te mai ocupi?

— Cu finanţele, în sectorul privat. Gata cu spionajul.

Court examină proprietatea valoroasă.

— Se pare că-ţi merge bine.

— Banii aduc bani sau nu ştiai?

Tonul bătrânului era uşor defensiv. Court lipi sticla rece de încheietura umflată.

— Îţi aminteşti de un tip de la Langley pe nume Lloyd?

— Bineînţeles. Îmbrăcat elegant ca un amărât de căcănar, diplomă luată în Londra, la King's College, dacă nu mă înşel. Mi-a ieşit în cale în timpul unei operaţiuni în Cayman nu cu mult timp înainte să fiu „lucrat". Un puşti inteligent, dar imbecil.

— El e băgat în toate belele astea.

— Serios? Avea douăzeci şi opt de ani pe atunci; înseamnă că acum are vreo treizeci şi doi. Din câte am auzit, a plecat de la CIA în urmă cu un an.

— Ce se întâmplă cu toţi băieţii buni? întrebă retoric Court.

— Înainte de 11 septembrie eram un coş cu câteva mere stricate.

După, am devenit o livadă. Acum sunt suficiente mere stricate cât să umple coşul. Aceeaşi Mărie cu altă pălărie; nicio surpriză.

Sorbiră în tăcere din bere, relaxându-se, de parcă ar fi petrecut fiecare după-amiază de sâmbătă împreună. Maurice începu să tuşească, iar tusea se transformă într-o criză violentă.

— Ce ai? îl întrebă Gentry când se linişti.

Bătrânul îşi feri privirea şi apoi răspunse fără emoţie în glas.

— Plămânii şi ficatul; alege.

— E rău?

— Partea bună e că s-ar putea să nu mor de cancer la plămâni; e posibil să mă dovedească ficatul primul. Pe de altă parte, pot muri cu ficatul funcţional dacă îmi vine de hac cancerul la plămâni. Beau şi fumez de cincizeci de ani.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Eu n-aş schimba nimic, dacă ar fi s-o iau de la început.

Începu să râdă, dar râsul se transformă imediat în tuse seacă.

— Cât timp mai ai?

— Comediantul Henny Youngman avea o glumă. „Doctorul îmi spune că mai am şase luni de trăit. Eu îi spun că nu-i pot achita nota de plată în timpul ăsta. El zice: bine, îţi mai dau şase luni."

Râsul lui deveni imediat o criză violentă care aproape îl sufocă.

— Aşadar, şase luni.

— Aşa mi-a spus în urmă cu şapte luni.

— Nu-l plăti.

Era umor negru, deşi Gentry nu se simţea în largul lui să facă glume despre moarte cu mentorul său.

— Să revenim la tine. În ce te-ai băgat?

— Are legătură cu un contract pe care l-am avut săptămâna trecută. Bănuiesc că am supărat pe cineva.

— Tipul de culoare care a fost lichidat în Siria. Ali Baba sau cum îl cheamă… Tu ai fost, nu?

— Abubaker, îl corectă Court, dar nici nu infirmă, nici nu confirmă.

Maurice se mulţumi să ridice din umeri.

— Trebuia să dispară. Ţi-am urmărit cariera. Toate misiunile tale au avut un scop clar. Nu numai că au fost foarte bine executate, dar au fost morale, juste.

— Spune-i asta şi lui Lloyd.

— Mulţi spun că tu te-ai ocupat de treaba din Kiev.

— Aşa se spune.

— Şi?

Sună telefonul şi bătrânul întinse mâna uscăţivă să ridice receptorul. Ochii lui se măriră un pic când i-l întinse tânărului său musafir.

— E pentru tine.

DOUĂZECI ŞI PATRU

— Rahat, făcu Gentry, luând receptorul. Da?

— Court? Sunt Don.

— Ce vrei?

— Ei nu ştiu că te sun. Am pus-o pe Claire să şterpelească un telefon de la un paznic din castel. Aşchia nu sare departe de trunchi, nu?

Gentry strânse din dinţi şi Maurice îi dădu altă sticlă cu bere.

— Care mama dracului e problema ta, Don? Claire nu e o iscoadă irlandeză! N-o poţi folosi ca pe unul din agenţii tăi! E o copilă! E familia ta!

— Situaţiile disperate cer măsuri disperate, prietene. A fost extraordinară.

— Nu-mi place.

— Vrei să-ţi dau informaţii din interior sau nu?

— Cum mă pot folosi de ceea ce îmi spui? De unde ştiu că nu continui să…

— L-au ucis pe Phillip, Court. Claire a încercat să fugă. Nemernicii mi-au împuşcat băiatul, care fugise după copilul lui.

— Iisuse!

— Mda…

— Îmi pare rău. De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă Gentry după o pauză.

— Lloyd ştie că eşti în Geneva.

— Mi-am imaginat că focurile de armă trase în drum spre Zürich l-au avertizat.

— Exact. Mi-am stors creierii ca să înţeleg ce faci acolo. Ştiu că eşti prea deştept ca să te foloseşti de cineva din Reţea. Apoi mi-am amintit că era un vechi agent-bancher în Geneva, care a făcut parte din Divizia de Acţiuni Speciale şi a pregătit oameni, şi mi-am imaginat că ai avut de-a face cu el în trecut. Am dat câteva telefoane şi i-am aflat numărul.

— Cum de poţi vorbi la telefon fără ca ei să ştie?

— Ei cred că m-am dat bătut. Stau în pat după ce am fost înjunghiat şi mi-a spart dinţii cretinul de Lloyd. A încercat să mă doboare, dar a făcut treabă de rahat. Nu e în stare nici să tortureze în mod onorabil pe cineva. M-au lăsat în patul de la etaj ca pe o legumă, un bătrân supus. Dar n-am capitulat, Court. Asta a fost intenţia mea când credeam că singura şansă ca familia mea să trăiască era să mori tu. Recunosc. Acum ştiu al dracului de bine că singura şansă pentru familia mea este să ajungi tu aici. Să te ajut prin toate mijloacele să loveşti locul ăsta cât de tare poţi, cu tot ce ai.

— De acum înainte să nu mai implici fetele. Poţi să faci asta? Sunt doar nişte copii.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Lloyd chiar deţine documentele despre care vorbea?

— Are dosarul tău de personal de la CIA şi alte câteva. Pe hârtie şi pe calculator. Le-a adus din Londra, ca să te atragă şi să fie sigur că vei veni.

— De ce face asta?

Fitzroy îi povesti totul despre LaurentGroup şi despre cererile lui Abubaker. Despre Riegel, despre oamenii din Minsk şi iscoade. Despre echipele aduse de la o mulţime de agenţii din Lumea a Treia. Toţi trimişi după el pentru o recompensă de douăzeci de milioane de dolari.

Pe măsură ce Sir Donald îi dezvăluia informaţiile pe care le avea despre operaţiunea împotriva lui Gentry, Maurice scoase o cutie albastră dintr-un dulap şi o puse pe masa din bucătărie, în faţa lui Court. Bătrânul finanţist, fost operator în cadrul Serviciilor Secrete, curăţă cu antiseptic tăieturile tânărului său protejat, după care se folosi de un gel răcoritor pentru a pregăti o compresă pe care o înfăşură strâns în jurul încheieturii mâinii stângi. Era o îngrijire atentă, făcută de cineva care avea o pregătire evidentă în tratarea rănilor.

Court vorbi abia după ce Fitzroy încheie raportul.

— Nu pot să cred că ar trece prin toate astea numai pentru un contract. Am înţeles, zece miliarde de dolari înseamnă mult caşcaval, dar încep să cred că e vorba despre ceva mai mult, din moment ce Abubaker condiţionează cu atâta siguranţă semnarea contractului.

— Sunt de acord cu tine. Schimbul de focuri cu poliţiştii elveţieni… O companie ca LaurentGroup a riscat mult, chiar dacă a făcut-o prin intermediul venezuelenilor.

— La mijloc e mai mult decât un contract. Vezi ce poţi afla despre asta, Don.

— O să vorbesc cu Riegel; e ceva mai raţional decât Lloyd.

— Bun. Păstrează telefonul.

— Există vreo posibilitate să te contactez cât timp eşti în mişcare?

— Se întâmplă să ai un telefon prin satelit pe care să-l pot cumpăra? îl întrebă Court pe Maurice.

Bătrânul râse şi apoi dispăru pe hol, fiecare pas fiind însoţit de un acces de tuse. Câteva minute mai târziu reveni cu un telefon, un Motorola Iridium, foarte familiar lui Gentry. Folosit de spioni, soldaţi şi mari aventurieri, aparatul nu era mai mare decât un telefon celular obişnuit. Husa transparentă îl proteja de şocuri, apă şi chiar de explozia unei bombe. Court îl luă, dând apreciativ din cap. Numărul era notat pe spate şi Court i-l dictă lui Fitzroy, apoi vârî aparatul în

buzunar.

După ce reciti numărul, bătrânul englez făcu o pauză înainte să vorbească din nou.

— Court, băiete, mai e ceva. După ce va lua sfârşit povestea, după ce îi vei ucide pe toţi cei care te ameninţă, te voi contacta şi-ţi voi da o adresă. E un loc micuţ unde te vei putea mişca fără griji. Vei descoperi o cabană mică, cu o singură cameră. Eu te voi aştepta acolo, aşezat pe scaun, dezbrăcat până la chiloţi, cu mâinile întinse pe masă. Recompensa pentru ceea ce ţi-am făcut şi pentru ajutorul tău va fi viaţa mea. Nu ştiu cât te va consola, dar poate te va ajuta. Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am făcut în ultimele patruzeci şi opt de ore. Am fost disperat. N-am făcut-o pentru mine, ci pentru familia mea. Salvează-i şi pot muri liniştit. Court… Mai eşti acolo?

— Ai grijă de fete, Don. Fă asta pentru mine şi ne socotim când se termină.

După ce-i dădu telefonul lui Maurice, Cameleonul termină a doua bere. Şterse apoi amprentele de pe sticlă cu o cârpă, se duse la fereastră şi se uită pe după draperie.

— Te descurci cu ea după ce plec?

— Stă pur şi simplu acolo. Cred că mă descurc; încă nu sunt mort.

— Vei trăi mai mult ca noi.

— Venind din partea ta, fiule, nu mă ajută prea mult, glumi bătrânul, după care tonul lui deveni patern. Cu ce te pot ajuta?

— Trebuie să fac… „ceva” în nordul Franţei. Trebuie să ajung acolo şi să rezolv treaba până mâine-dimineaţă, la prima oră.

— Nu eşti în stare să…

— Nu contează. Trebuie să mă duc.

— Ai nevoie de bani?

— Câţiva, dacă te poţi lipsi de ei.

— Bineînţeles că-ţi pot da. Ce altceva îţi mai trebuie?

— Voi lua 45-ul, dacă mai ai încărcătoare.

Maurice chicoti, deşi boala din plămâni părea să se agraveze chiar în timp ce vorbea.

— Probabil că te-ai răni cu o armă mare ca asta. Nu le mai fac ca pe vremuri. Asta e jucăria mea. O să-ţi aduc ceva mai contemporan.

— Speram să ai pregătit un kit de urgenţă pentru zile negre. Eu n-am de niciunele, aşa că e binevenit orice echipament de care te poţi lipsi.

— Am la câteva străzi distanţă, pentru situaţii neprevăzute. Din ce

mi-ai spus, te califici pentru asta.
— Apreciez gestul tău.
— Orice pentru cel mai bun elev al meu, mai zise Maurice, după care dispăru din nou în holul lung.
Reveni după câteva minute cu un teanc de euro pus într-un plic şi o cheie pe un lanţ. Scrise o adresă pe plic şi i-l dădu lui Court.
— Cred că vei fi mulţumit de echipament. Mai bei o bere?
— Mi-ar plăcea, dar ar fi mai bine s-o iau din loc.
— Am înţeles.
Maurice îi dădu nişte antiinflamatoare pe care Gentry le înghiţi cu ultimele picături de bere şi apoi merseră împreună la uşa din spate.
— Mi-ar plăcea să-ţi spun că ne vom revedea, zise Court. Dacă trec de ziua de mâine, voi fi nevoit să stau ascuns o vreme. Dacă nu-i achiţi medicului nota de plată, poate că într-o zi vom mai bea o bere împreună.
Maurice zâmbi, dar de data asta nu mai râse.
— Sunt pe moarte, Court, n-are rost să umblu cu cioara vopsită. N-o s-o fac mai frumoasă decât e.
— Te pot ajuta cu ceva? Vrei să caut pe cineva? Să am grijă de cineva după ce nu vei mai fi?
— Nu e nimeni: nici familie, nici prieteni. A fost numai Agenţia.
— Cunosc sentimentul.
Timpul petrecut cu mentorul lui fusese benefic pentru Gentry, deoarece avea foarte rar ocazia să stea de vorbă cu cineva care trecuse prin situaţii similare. Era însă şi deprimant, deoarece Court se vedea în ochii obosiţi şi plini de cinism ai bătrânului şi ştia că, deşi nimănui nu-i plăcea să îmbătrânească, în profesia lor nu puteai decât să speri că vei supravieţui până a doua zi.
Era asta o realizare?
— Poţi să faci ceva pentru mine, zâmbi Maurice. După ce ieşi din mizeria în care ai intrat, vreau să pleci undeva pe o insulă exotică. Atunci când vei citi în ziare despre moartea în Elveţia a unui bătrân bancher american căzut în dizgraţie, vreau să te duci în cârciuma preferată, să găseşti o fată şi să bei toată noaptea cu ea. Vorbesc serios. Treci peste asta şi vezi-ţi de viaţă. Mai există colţuri de lume în care nimănui nu-i pasă de trecutul tău. Du-te acolo. Cunoaşte pe cineva. Trăieşte ca un om. Fă asta pentru mine, puştiule.
— O să încerc.
— Într-o zi, îţi vei da seama. O să crezi că ai lăsat în urmă trecutul, că e mort şi îngropat, dar nu e aşa. A rămas undeva şi va ieşi la iveală când vei sta singur într-o cameră tăcută. Vei fi doar tu, cu amintirile şi afurisitele de fantome ale celor pe care i-ai ucis.
— Maurice, trebuie să plec.
— Ştiu că nu te pot împiedica să faci ce ai de făcut, dar gândeşte-te

la vorbele mele. Toate rahaturile pe care le-ai învăţat de la mine în Harvey Point… Cu cât le vei uita mai repede şi vei urma ce ţi-am spus acum, cu atât vei trece mai repede peste crimele care te apasă. Sfârşitul predicii, puştiule.

Îşi strânseră mâinile şi chipul lui Court redeveni impenetrabil. Vârî teancul de bani în buzunarul pantalonilor şi telefonul în buzunarul jachetei, apoi se îndreptă spre uşa din spate. Se uită prin storuri spre pasajul medieval şi observă că ceva nu era în regulă.

— Ce e? întrebă Maurice, sesizând nesiguranţa protejatului său.

— Verifică în spate. Vezi dacă mai e fata acolo.

Maurice traversă holul, intră în camera de zi şi strigă:

— Aplecat.

— Au luat-o.

— Cine a luat-o?

— Urmăritorii mei.

— Pentru că nu o vor acolo când va deveni zgomotos.

— Exact.

— Au ajuns aici? întrebă Maurice când reveni lângă Gentry.

— Nu aici, dar pe aproape, confirmă Cameleonul, îi simt. Maurice, nu-mi spune că m-ai trădat!

— Niciodată, Court!

— Te cred, zise bărbatul după o pauză scurtă, Iartă-mă.

— Ai idee cine e afară?

Cei doi blocară uşile cu un dulap greu şi cu o bibliotecă.

— Dumnezeu ştie. În ultimele trei zile au fost pe urmele mele toţi ucigaşii posibili, marţienii mai lipsesc.

— În cazul ăsta, sunt ucigaşii marţieni. Am auzit că sunt nişte nenorociţi. Poţi ieşi din pod prin spaţiul de aerisire. Împingi capacul şi ar trebui să te poţi strecura pe acolo. Vei ajunge în podul grădiniţei din spatele casei mele. Sâmbăta e închisă, iar subsolul clădirii dă în salonul de manichiură de alături. Ţi-ar prinde bine o manichiură, dar încearcă să rezişti tentaţiei. Strecoară-te pe uşa din faţă pe Rue du Purgatoire şi apoi ia-o pe alee, pe Rue d'Enfer.

— Cum rămâne cu poliţiştii?

— Cea mai apropiată secţie e la Palatul de Justiţie, dar nu comunică şi cu poliţiştii de frontieră. Ar fi mai bine să nu intervină, ca să evităm o baie de sânge.

Gentry îl privi nemişcat pe Maurice.

Bătrânul râse cu greutate, respirând şuierător.

— Am stabilit de ceva timp ruta de evadare. Pentru mine, în cazul în care aveam nevoie. În urmă cu câteva luni l-am pus pe băiatul unui vecin să testeze gura de aerisire. Nu e nicio problemă. Du-te.

— Vino cu mine.

— Nu o să-mi vâr fundul bătrân acolo. Nu fug de nimeni. Acum,

du-te!

— Maurice, în câteva secunde va năvăli în casă o echipă de ucigaşi. Vor şti că m-ai ajutat şi vor face totul ca să obţină informaţii de la tine.

Bătrânul zâmbi şi ridică umerii.

— Niciodată nu mi-a fost frică de moarte, Court, dar nu suport gândul că aş muri degeaba. Dacă aş fi încasat un glonţ în Vietnam ca fiecare prieten pe care l-am avut acolo, moartea mea ar fi fost onorabilă. Adică, ţinând cont de ce am făcut atunci, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar să stau aici, în casa mea din Geneva, schimbând posturile de televiziune şi aşteptând momentul când îmi cedează plămânii sau ficatul… Nu-i nimic nobil în asta.

— Ce vrei să spui?

— Că voi muri pentru tine, puştiule. În ultimii patru ani ai dat lovituri mai justificate decât oricare alt om din Agenţie şi meriţi să fii ajutat atunci când eşti la pământ.

Gentry nu ştia ce să răspundă la asta, aşa că nu zise nimic.

— N-o da în bară, băiete, continuă bătrânul. Îi voi ţine pe loc, poate voi rupe şi un nas, două în timpul ăsta. Nu promit, dar voi încerca să le subţiez rândurile.

— Nu te voi uita niciodată.

— Dacă trec de pază şi ajung în Rai, voi pune o vorbă bună la El pentru tine. Să văd dacă-ţi pot salva fundul şi în viaţa de dincolo.

Urmă o îmbrăţişare stânjenitoare între cei doi bărbaţi ale căror gânduri erau îndreptate spre iminenta acţiune.

— Mai e ceva, zise Maurice. Sper că-ţi vei aminti de mine într-o lumină favorabilă. Să nu crezi ceva rău despre mine dacă… dacă afli că am făcut câteva greşeli de-a lungul timpului.

— Eşti eroul meu şi aşa vei rămâne pentru totdeauna.

— Mulţumesc, puştiule.

De afară se auziră frânele unei maşini.

— Pleacă!

Gentry strânse umărul bătrânului fragil şi, fără un cuvânt, se agăţă de căpriorul de deasupra lui. Se ridică în pod, mişcare care-l făcu să simtă valuri de durere în coasta fracturată şi în încheietura umflată. Tocmai punea la loc bucata de teracotă când uşa de la intrare se izbi de dulap.

Maurice se întoarse şi se duse în bucătărie pe cât de repede îi permiteau picioarele bătrâne şi plămânii bolnavi. Încă o lovitură sparse uşa. Bătrânul apucă zdravăn imensul aragaz industrial şi-l împinse înapoi cu câţiva centimetri dintr-o smucitură. Încercă disperat să ajungă cu mâna undeva în spatele cuptorului, întinzându-şi la limită trupul bătrân, dar nu reuşi să-şi atingă obiectivul, aşa încât îşi roti privirea prin cameră să găsească un fel de prelungitor.

Sud-africanii făceau parte din Agenţia Naţională de Informaţii a ţării lor. Liderul celor şase asasini stătea în curtea casei albe, cu arma Benelli pe umăr, în timp ce oamenii lui dădeau lovitura finală uşii baricadate. Pregătirea pe care o aveau îi făcea să se mişte eficient în clădirea cu două etaje. Se despărţiră în două grupuri în mijlocul primei camere. Un grup intră în bucătărie şi găsi un bătrân care stătea la masă, cu mâinile deasupra capului, degetele încrucişate, privirea spre perete – imaginea supunerii. Unul dintre bărbaţi îl trânti cu brutalitate pe podea şi-l percheziţionă în spaţiul îngust. La betelia pantalonului găsi un pistol pe care-l aruncă în chiuvetă.

— Pistolul ăsta e un obiect veritabil de anticariat, idiotule! îi spuse bătrânul, în timp ce alţi doi sud-africani îl trânteau brutal înapoi pe scaun.

Îl traseră cu tot cu scaun în camera de zi şi aşteptară până când ceilalţi membri ai echipei anunţară că nu mai e nimeni în casă.

Când se strânseră cu toţii, bătrânul îi privi cu atenţie.

— Sud-africani, zise el, după ce le auzise accentul.

— Unde e Cameleonul? întrebă liderul.

— Uită-te la oamenii tăi, ignoră Maurice întrebarea. Trei albi şi trei negri. Abanos şi fildeş. În trecut, voi, albinoşii, i-aţi fi bătut pe tuciurii, nu-i aşa? Cred că vă lipseşte apartheidul.

— Unde e Cameleonul? repetă liderul.

— Ah, dar conducătorul operaţiunii e alb. Încă mai funcţionaţi aşa? Proprietarii plantaţiei i-au băgat pe sclavi în închisoare şi tot le dau ordine. Am dreptate?

Unul dintre bărbaţii de culoare ridică arma, un Uzi, ca să-l lovească pe Maurice în faţă.

— Stop! urlă liderul. Încearcă să ne ţină pe loc ca să scape băieţaşul lui. Nu ţine, bătrâne. Aşadar… Unde e Cameleonul?

— Ăsta e momentul în care întreb „Cine-i ăsta?”.

Liderul se încruntă şi începu să vorbească nervos, cu puternic accent afrikaans.

— Şi ăsta e momentul în care omul meu te loveşte în faţă fiindcă ai tupeu în loc să răspunzi, încheie el, făcându-i un semn cu capul bărbatului de culoare de lângă el.

Patul armei se izbi de maxilarul americanului, smucindu-i capul pe spate.

— Hai să încercăm din nou, nenorocitule. Unde s-a dus?

Maurice scuipă pe podea sânge şi o bucată din buză.

— Nu-mi amintesc. Am ajuns la o vârstă la care începe să mă lase memoria. Uit tot, înţelegi? E nasol să îmbătrâneşti.

După câteva secunde, liderul îi urlă în faţă:

— Nu te mai întreb de două ori. Cameleonul a fost aici. Unde e acum?

— Îmi pare rău, tinere. Te-ar deranja dacă aş merge la toaletă?

Liderul se uită la subordonatul său.

— Loveşte-l din nou pe nenorocit.

— A plecat şi nu-l veţi găsi, zise repede Maurice.

— Îl voi găsi, se răsti sud-africanul. Îl voi găsi şi-l voi ucide. Reputaţia lui nu-i altceva decât o mare vrăjeală.

Maurice râse şi tuşi.

— N-ai idee câţi dintre cei care au spus acelaşi lucru putrezesc acum într-o cutie din lemn de pin.

— Eu n-o să fiu unul dintre ei, amice.

— În acest punct, recunosc că sunt de acord cu tine. Nu o să rămână prea mult din tine ca să umple un coşciug. Nu trebuie să-ţi faci griji: am auzit că firmele mortuare din Geneva sunt extrem de sârguincioase. Cu un pic de noroc, ar putea salva un strop de grăsime din tine, suficient cât să umple urna care va sta pe poliţa şemineului mamei tale.

— Despre ce dracu' vorbeşti, nebunule?

— Spun numai că viitorul tău pare trist, prietene, dar am şi o veste bună.

Sud-africanul se uită sugestiv la oamenii lui – vorbea cu un nebun.

— Îţi fac jocul, şefule. Care e vestea bună?

— Viitorul tău trist nu va fi îndelungat, zâmbi Maurice, după care începu să se roage pentru iertarea păcatelor.

Tocmai atunci se auzi vocea Tehnicianului şi cei şase bărbaţi îşi acoperiră căştile cu mâinile, ca să audă mai bine.

— Supraveghetorul patruzeci şi trei raportează că subiectul tocmai a ieşit din salonul de manichiură din spatele casei. E pe jos şi se îndreaptă spre vest.

Liderul sud-african dădu din cap, după care îşi îndreptă atenţia asupra lui Maurice.

— Veştile bune vin de peste tot, tataie. Nu va trebui să te torturăm ca să aflăm unde e.

Maurice nu întrerupse rugăciunea, iar liderul ridică din umeri, puse arma în pieptul bătrânului şi trase.

În clipa aceea, sud-africanul sări în aer şi zbură cu spatele prin bucătărie. Avea gâtul rupt, iar pielea de pe mâini şi de pe faţă îi ardea. Ceilalţi cinci împărtăşiră aceeaşi soartă, deşi în spaţiul strâmt trupurile lor nu avură prea mult spaţiu să zboare.

Maurice muri pe loc din cauza rafalei care-l lovise în piept de la

mică distanţă.

Pompierii care urmau să ajungă mai târziu la faţa locului aveau să constate că dezastrul fusese produs de o scurgere masivă de gaze şi că fusese o problemă la sursa de alimentare a cuptorului industrial. Era un eveniment nefericit, dar obişnuit, care apărea deseori în case vechi ca aceasta. După câteva ore, timp în care fusese stins incendiul şi spuma se scursese, investigatorii care examinau cadavrele începură să-şi pună semne de întrebare. Cele şapte trupuri arse, imposibil de identificat, nu dădură la iveală multe informaţii. Ce era însă neobişnuit era numărul mare de arme de lângă ele, lucru cel puţin ciudat pentru un orăşel liniştit ca Geneva.

DOUĂZECI ŞI CINCI

La cinci minute după ce ieşi din salonul de manichiură, Cameleonul o porni spre vest pe Rue de Marche, căutând adresa scrisă pe cartonaşul pe care-l ţinea în mână. Începuse să plouă mărunt şi asta îl împiedica să vadă numerele caselor. Abia cotise spre nord, pe Rue du Commerce, când auzi vuietul unei explozii în spatele lui.

Se opri în loc la fel ca trecătorii din jurul său. Spre deosebire de ei, Gentry nu se răsuci. După câteva secunde cât stătuse încremenit în ploaie, plecă mai departe şi continuă să înainteze cu capul şi umerii uşor plecaţi.

Văzu o „umbră”, aşa că intră pe Rue du Rhone, un mic pasaj pietonal acoperit, unde-şi pierdu urma prin mulţimea din faţa unui McDonald’s.

Câteva minute mai târziu zări un garaj individual în spatele unei parcări subterane aflate sub Rue de la Confédération. Era sâmbătă după-amiază, în zonă era pustiu, iar cheia pe care i-o dăduse Maurice deschise cu un scârţâit uşa glisantă.

Praful din interior se amestecă în nările lui cu mirosul de ulei de motor. Pipăi pereţii şi descoperi un comutator, înainte să se lovească de un obiect mare de pe podea. Din tavan atârna un fir de care era ataşat un bec.

Lumina puternică îl zăpăci preţ de o clipă, apoi se grăbi să tragă uşa şi să se închidă în încăpere. Când se întoarse, descoperi că obiectul mare din mijlocul garajului era un automobil acoperit cu o prelată.

Maurice nu pomenise nimic despre o maşină şi Gentry se întrebă dacă nu cumva nimerise în alt garaj.

Trase prelata şi o lăsă să cadă pe podea.

În faţa lui stătea o limuzină mare şi neagră, un Mercedes S-Class cu patru uşi şi cu tapiţerie din piele neagră.

Court estimă preţul vehiculului la peste o sută de mii de dolari.

— Mulţumesc, Maurice, murmură el.

Deschise portiera de pe partea şoferului şi văzu cheile în contact. Privind bordul, observă că maşina parcursese puţin peste şapte sute de kilometri. Era o minunăţie şi, datorită ei, drumul de opt ore până în Normandia ar fi fost mai scurt şi mai confortabil, deşi erau şi alte modalităţi de a călători. Nu, acum îi trebuiau arme. În Europa era mai dificil să găseşti aşa ceva decât un mijloc de transport.

Cu speranţă în suflet, deschise portbagajul Mercedesului.

Patru cutii mari din aluminiu erau aşezate una lângă alta. Court trase una, o deschise şi pe buze îi apăru un zâmbet.

Artilerie grea.

— Maurice… eroul meu.

Înăuntru se afla un pistol-mitralieră HK-MP5, bine uns, aşezat într-un ambalaj de protecţie din spumă, patru încărcătoare cu câte treizeci de gloanţe de nouă milimetri, una lângă alta şi două grenade de fragmentare, câte una de fiecare parte a armei automate.

Încărcă pistolul-mitralieră, îl armă, apoi îl puse pe scaunul din faţă al maşinii împreună cu celelalte încărcătoare.

A doua cutie conţinea două grenade normale şi alte două de diversiune pentru dezorientarea inamicului, doi explozivi folosiţi la spargerea uşilor şi un cub mic de exploziv plastic, cu fitilul de rigoare. Pentru moment, Court lăsă acest echipament în portbagaj.

În următoarea cutie lucioasă găsi un GPS portabil, două walkie-talkie şi un laptop. Toate astea ajunseră pe bancheta din spate.

În ultima erau două pistoale Glock de nouă milimetri şi patru încărcătoare pline. Tot aici găsi o centură şi două curele cu tocuri de armă ce se fixau pe pulpe.

Pe coapsa din dreapta urma să ţină un Glock, iar pe cea din stânga, încărcătorul pentru arma automată şi cel pentru pistol.

Mânat de o presimţire, se aplecă şi ridică mocheta din portbagaj. Aici mai descoperi încă o armă – o carabină AR-15. Lângă roata de rezervă era o cutie din plastic cu trei încărcătoare pline cu cartuşe de calibru 233 – în total, nouăzeci.

Court avu nevoie de câteva minute ca să pornească telefonul şi să se familiarizeze cu GPS-ul. În tot acest timp, la o distanţă de cinci sute de metri, dinspre casa lui Maurice, se auzeau sirenele maşinilor de poliţie, pompieri şi ambulanţe.

Stând în ascunzătoarea cu arme, Gentry deduse două lucruri despre fostul său mentor. În primul rând, că, deşi nu mai făcea parte din CIA şi trăia în văzul lumii, avea motive să creadă că îi trebuiau armele ca să iasă dintr-o situaţie dificilă.

În al doilea rând, dacă lua în considerare automobilul de top şi cantitatea şi calitatea armamentului, Gentry începea să creadă că zvonurile despre mentorul său erau adevărate: probabil că într-adevăr delapidase fonduri de la CIA.

Maurice ştiuse cu siguranţă că Gentry îşi va da seama şi, cu toate astea, îi oferise protejatului său toată rezerva lui. Era dorinţa unui muribund ca elevul său să se folosească de ea ca să fugă, să reuşească în misiune şi să nu-l judece prea dur.

Când părăsi garajul, privind drept înainte prin parbrizul fumuriu şi observând primele echipaje ce se îndreptau spre locul crimei din Rue de l'Évêché, emoţiile lui Gentry erau contradictorii. El nu-şi însuşise în viaţa lui vreun ban care nu i se cuvenea; nici măcar atunci când lucrase pentru mafioţi sau traficanţi de droguri. Era asasin, dar nu hoţ. Îl dezamăgise faptul că Maurice furase de la Agenţie, dar, în cele din urmă, avea de gând să folosească o parte din bunurile obţinute cu

banii delapidaţi. Dintr-odată, era şi idealist şi pragmatic. Fapta lui Maurice era greşită, însă nu avea de gând să-l judece prea dur pe fostul lui mentor. Mai mult, voia să răscumpere greşeala bătrânului şi să folosească fiecare afurisit de glonţ ca să salveze trei vieţi nevinovate în Normandia şi să recupereze dosarele de personal ale celor din Divizia de Acţiuni Speciale.

Riegel stătea în spatele Tehnicianului, iar Lloyd era în stânga lui. Tânărul cu coadă de cal era aşezat la birou, în faţa monitoarelor, cu căştile puse pe urechi.

După expresia de pe chipul tânărului britanic, cei doi îşi dădură seama că lucrurile nu stăteau bine.

— Sursele locale au confirmat că toţi sud-africanii sunt morţi. La adresa unde se opriseră a avut loc o explozie puternică. Se pare că a fost o scurgere de gaze. Fără îndoială că explozia a fost provocată de un foc de armă. Pompierii încă intervin la stingerea incendiului; nu au numărul exact al morţilor, dar au confirmat că nu există supravieţuitori. Au fost multe decese.

— Gentry? întrebă Lloyd.

— Nu. A fost văzut părăsind clădirea cu câteva minute înainte de explozie.

— Cine l-a văzut?

— O „umbră” care l-a pierdut în mulţime.

— Serios? urlă Lloyd. Trebuie să-l omor cu mâna mea?

Riegel scoase telefonul din buzunar, formă un număr şi aşteptă.

— Eu sunt. Am nevoie de un elicopter. Ia următoarele lucruri şi vino aici înainte de lăsarea serii: camere de termoviziune, detectoare de mişcare, senzori de teledetecţie, monitoare şi cabluri. Le ai pe toate? Mai e ceva. Găseşte-i pe Serge şi pe Alain şi urcă-i în elicopter. Spune-le să ia tot ce au nevoie ca să instaleze un zid electronic de jur-împrejurul Castelului Laurent.

— Ce a fost asta? întrebă Lloyd după ce Riegel încheie convorbirea.

— Echipament de supraveghere electronică. Oameni care să-l instaleze şi să-l monitorizeze.

— Pentru ce?

— Pentru Gentry. Diseară.

— Mai sunt încă patru sute optzeci de kilometri şi treizeci şi cinci de oameni între noi şi el. Doar nu crezi cu adevărat că o să ajungă până la castel, nu?

— E responsabilitatea mea să mă asigur că moare. Indiferent că se

va întâmpla în Geneva, în Alpii francezi sau pe pajiştea asta, e datoria mea să salvez operaţiunea. Voi folosi fiecare instrument, orice fel de tehnologie, fiecare trup şi armă pe care le pot pune între punctul unde se află el acum şi destinaţia finală.

Tehnicianul se uită în sus la cei doi şi, pentru prima dată, i se făcu frică.

— Nimeni nu a zis că ar putea ajunge aici… Pentru numele lui Dumnezeu, eu nu lucrez pe teren…

— Consideră-te promovat, zise cu răceală Riegel şi tânărul britanic îşi îndreptă din nou atenţia către monitoare.

Riegel luă apoi legătura cu lunetistul belarus şi-i ceru să li se alăture, lui şi lui Lloyd, în grădina din spate. Lunetistul veni lângă fântână, cu puşca Dragunov atârnată peste piept. Trecură cu toţii peste iarba plină de sânge şi se îndreptară spre livada care începea la capătul grădinii şi se întindea pe câteva sute de metri până la zidul înalt din piatră ce înconjura proprietatea.

Riegel şi lunetistul adulmecară în jur, apoi îngenuncheară în iarbă şi verificară totul cu atenţie. Lloyd stătea acolo plictisit şi enervat. Riegel vorbi cu lunetistul în rusă, în timp ce avocatul continua să privească în zare, spre livadă.

— Înţelegi regula jocului?

— Dacă se apropie de castel, trag.

— Exact!

— E destul de simplu.

Bocancii lui Riegel se afundară în pământ şi neamţul adulmecă din nou aerul.

— A fost ceaţă dimineaţă?

— Da. Vizibilitate sub două sute de metri. Până pe la zece dimineaţa abia dacă se vedea un măr.

— N-ar trebui să fie o problemă. Dacă ajunge totuşi aici, o va face înainte de răsărit, zise Riegel în timp ce belarusul se uită la livadă prin lunetă. N-ar fi trebuit să-l împuşti pe tatăl fetiţelor.

— Dacă ai fi fost aici, n-aş fi făcut-o. Aşa cum au stat lucrurile, nu aveam un lider şi am luat decizia să trag. Asta fac dacă nu mi se spune altceva.

Riegel dădu din cap şi-l privi o clipă.

— Am văzut trupul. Rana… Indiferent dacă a fost o decizie bună sau nu… a fost o execuţie impecabilă.

Belarusul îşi luă privirea de la lunetă, dar continuă să supravegheze livada. Pe faţa lui nu era nicio urmă de emoţie.

— *Da.* A fost.

Lloyd nu mai suporta să fie ignorat.

— Ascultă, Riegel! Pierzi timpul. Chiar dacă Gentry reuşeşte să ajungă aici, ceea ce nu se va întâmpla, crezi că va apărea fix în

mijlocul curţii?

— E o posibilitate. Va alege cea mai bună opţiune.

— Asta e o nebunie. Doar n-o să atace castelul de unul singur.

— Trebuie să fiu pregătit dacă ne atacă. Îi voi limita opţiunile.

— În cazul ăsta, de ce nu împânzeşti afurisita asta de grădină cu mine terestre? întrebă sarcastic avocatul.

— Ştii unde aş pune nişte mine? întrebă la rândul lui neamţul, după ce-l privi lung.

Tocmai atunci sună telefonul lui Lloyd.

— Da.

— Sunt Tehnicianul. Gentry sună pe telefonul lui Sir Donald. Îţi pot transfera apelul.

— Fă-o! îi ordonă avocatul, trecând pe difuzor.

— Bună, Lloyd, salută obosit Gentry.

— Aşadar, ai scăpat din nou din laţ. Speram să ţopăi pe rămăşiţele tale în seara asta.

— N-ai reuşit, în schimb ai închiriat ucigaşi numai ca să omoare un erou american în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani.

— Exact. Un bolnav în fază terminală, un spion expirat. Dă-mi voie să-mi şterg lacrimile.

— Du-te dracu', Lloyd!

— Eşti în Geneva?

— Ştii prea bine că da.

— Vrei să-ţi trimit prin fax o hartă? Nordul Franţei e în *afurisitul de nord al Franţei,* nu al Elveţiei. Nu ştiu pentru ce te-ai dus la Maurice: bani, acte, arme, alt asasin, în fine… Pe termen lung, nimic din rahaturile astea nu o să schimbe nimic. Singurul lucru pentru care trebuie să-ţi faci griji acum e timpul, fiindcă mâine-dimineaţă, când limba mică a ceasului va arăta cifra opt şi cea mare douăsprezece, aici se va deschide sezonul la fetiţe.

— Nu-ţi face griji, Lloyd. Ajung în curând.

— De ce ai sunat?

— Mi-era teamă că ai început să te relaxezi, crezând că am murit în explozie. Gândul că ai putea avea o după-amiază plăcută începuse să mă deranjeze, aşa că te-am sunat ca să te rog să laşi o lumină aprinsă pentru mine diseară.

— Nu vrei decât să te asiguri că n-am omorât clanul Fitzroy pentru că nu-mi mai foloseşte.

— Şi asta. Nu ştiu câte echipe mai sunt între noi doi, dar niciun gealat din lumea asta n-o să mă împiedice să te strâng de gât peste câteva ore.

Tehnicianul venea în fugă spre cei trei bărbaţi. Gâfâind, ridică o coală de hârtie pe care scrisese în grabă: „Telefon prin satelit. Nu poate fi detectat."

— Court, moartea ta e inevitabilă, zise încruntat Lloyd. Ce-ar fi să economiseşti nişte timp şi să simplifici lucrurile pentru toată lumea. Pune-ţi căpăţâna pe o tavă şi trimite-mi-o.

— Îţi propun o înţelegere. Eu îţi aduc capul, tu pregăteşte gheaţa. În curând, o să-ţi dau posibilitatea să le uneşti.

— Sună bine, prietene.

— Mâine-dimineaţă, Julius Abubaker va trebui să găsească o altă zdreanţă cu care să negocieze, pentru că după ce vei eşua – şi o vei face! –, vei muri ori de mâna mea, ori de-a altcuiva.

— Nu sunt zdreanţă nimănui, cretin ticălos! În viaţa mea am văzut o grămadă de asasini aroganţi venind şi plecând. Nu eşti cu nimic diferit. Ar fi bine să-ţi aminteşti că, deşi ai o reputaţie şi o poreclă înspăimântătoare, nu eşti decât un bătăuş ridicat în slăvi. O să fii mort în câteva ore şi o să uit de tine chiar înainte să te mănânce viermii.

— Dă-mi voie să ghicesc, Lloyd. Tatăl tău a fost mare şi tare.

— Adevărul e că tata *e* mare şi tare!

— Am bănuit. Ne vedem curând, zise Gentry şi închise.

Riegel îşi ascunse zâmbetul, în timp ce Tehnicianul încă stătea pe vine, cu palmele pe genunchi, încercând să-şi recapete suflul.

— Se pare că Gentry chiar are de gând să ajungă aici.

Teroarea era sesizabilă în vocea tânărului care făcea eforturi să respire.

— Întoarce-te la treabă! se răsti Lloyd. Vreau elicoptere în aer, oameni în trenuri şi-l vreau mort înainte să ajungă la Paris!

O oră mai târziu, Riegel stătea pe un meterez de pe acoperişul castelului şi privea cerul senin de amiază printre crenelurile decorative. La sol, trei echipe din Belarus, formate din câte doi oameni înarmaţi şi dotaţi cu staţii radio, patrulau zona. Lunetistul şi observatorul cu care făcea echipă erau la stânga lui Riegel în turnul care le oferea vedere panoramică asupra pajiştilor din faţa şi din spatele castelului. Echipajul elicopterului dotat cu camere de termoviziune tocmai anunţase că venea de la Paris cu cele necesare şi cu doi ingineri care puteau pregăti totul în mai puţin de o oră.

Tehnicianul trimisese o echipă în trenul de mare viteză care circula de la Geneva spre Paris. Gentry nu fusese văzut. Alte trei echipe şi toate *umbrele* disponibile îşi ocupaseră poziţiile pe toate autostrăzile din Alpii francezi pe care Cameleonul le-ar fi putut traversa cu maşina sau cu motocicleta. Încă trei echipe de asasini erau în Paris. Era un punct-cheie, un oraş plin de colaboratori cunoscuţi, unde s-ar fi putut

opri pentru provizii sau ajutor.

În acel moment, Kurt Riegel nu mai putea decât să aştepte.

Cu toate astea, îl deranja ceva.

Începuse ca o sâcâială enervantă într-un colţ al minţii şi lua amploare pe măsură ce se împăca oarecum cu gândul că, pentru moment, acoperise toate punctele operaţiunii. Nu ştia ce ar mai fi putut să facă.

În cele din urmă îşi dădu seama ce anume îi declanşase starea: era ceva ce-i spusese Cameleonul lui Lloyd. Cu siguranţă că agentul ştia că toată această operaţiune împotriva lui fusese iniţiată din cauza asasinării lui Isaac Abubaker. Dar la ce se referise când îi spusese avocatului că e zdreanţă lui Abubaker? De unde ar fi putut şti că Lloyd nu e doar un angajat al preşedintelui sau al CIA-ului, care îndeplineşte o misiune? Că face asta din alt motiv? Precum un soi de înţelegere. Riegel citise transcrierile Tehnicianului după conversaţiile lui Gentry cu Lloyd. Nici Lloyd, nici Fitzroy nu menţionaseră numele companiei LaurentGroup sau adevăratul motiv din spatele implicării acesteia. De ce naiba ar bănui Cameleonul că această operaţiune implică o afacere între părţi? De ce ar presupune că viaţa lui Lloyd depinde de succesul acestei misiuni?

Mai specula puţin şi, când găsi răspunsul, se simţi ca atunci când vâna prada în safari. Când urmăreşte un animal, un vânător priceput poate să dea de urme ale acestuia, semne că ştie că e urmărit. Animalul a prins mirosul, a văzut mişcare. Totul se schimbă când prada se simte încolţită, dar numai un vânător experimentat poate sesiza uşoarele modificări în comportamentul animalului.

Kurt Riegel era un astfel de vânător.

Gentry făcuse mai mult decât să adulmece adevărata operaţiune. Cunoştea detalii concrete pe care nu le putuse afla decât într-un singur mod.

Kurt Riegel părăsi meterezele şi intră grăbit în castel. Trecu pe lângă Lloyd, care ieşea din baie, şi continuă să traverse coridorul ca o furtună.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lloyd.

Riegel nu zise nimic. Continuă să mărşăluiască până la capătul coridorului, după care coborî treptele acoperite cu mochetă până la etajul al doilea. Trecu în grabă pe lângă sfeşnice şi tablouri, pe lângă uşa camerei Elisei Fitzroy şi cea a dormitorului unde erau închise fetele. Cu Lloyd pe urmele lui, trecu de Leary, unul dintre nord-irlandezii pe care avocatul american îi adusese de la LaurentGroup. Neamţul de cincizeci şi doi de ani lovi cu umărul uşa pe care o păzea Leary şi aceasta se deschise, lovindu-se de perete. În camera spaţioasă, întins pe pat şi învelit, stătea Sir Donald Fitzroy. Privi uimit procesiunea bărbaţilor care intrară în cameră.

Riegel se propti lângă pat, fără să mai arate vreun strop din curtoazia de care dăduse dovadă la prima lor întâlnire. Pe faţa lui se vedea că îşi dăduse seama că fusese luat de prost şi acum voia să se răzbune.

Cu o voce şoptită, total diferită de atitudinea lui, puse o singură întrebare.

— Unde e?

Lloyd şi Leary rămăseseră în spate, în mijlocul camerei, întrebându-se din priviri ce se întâmplă.

— Despre ce vorbeşti? se miră Donald.

Riegel scoase pistolul Steyr şi-l presă de capul chel al lui Sir Donald.

— E *ultima* ta şansă, continuă şoptit. Unde e?

După o pauză scurtă, Sir Donald vârî mâna sub cuvertură şi scoase telefonul mobil. I-l dădu neamţului masiv.

Riegel îl puse în buzunar fără să se uite la el.

— Cine? întrebă din nou scurt, furios.

Sir Donald nu răspunse.

— În câteva secunde voi afla cui îi aparţine acest telefon. Te poţi scuti de chinuri, dacă-mi spui tu.

Sir Donald îşi luă privirea de la Riegel şi se uită la Lloyd, apoi la nord-irlandez.

— Padric Leary a lucrat pentru mine cândva, în Belfast. Ai fost unul dintre cei mai buni agenţi ai mei, Paddy, zise bătrânul, după care se întoarse spre Riegel. Cu toate astea, onanistul ăsta m-a scuturat de o grămadă de bani ca să mă lase să dau câteva amărâte de telefoane.

În timp ce Riegel se răsuci furios spre nord-irlandez, Fitzroy i se adresă gardianului încremenit.

— Îmi pare rău, bătrâne. Doar nu credeai că o să-ţi dau zece mii de lovele. Va trebui să te consolezi cu gândul că rămâi un servitor loial al Coroanei.

— E o minciună afurisită! Minte! Până acum două zile nu l-am văzut pe nemernicul ăsta bătrân!

— E telefonul tău? îl întrebă Riegel, scoţând aparatul din buzunar.

Leary îl privi câteva secunde, apoi se apropie de patul lui Fitzroy.

— Cum dracului ai pus mâinile bătrâne pe…

Se auzi un foc de armă şi capul lui Leary zvâcni în faţă, după care trupul inert se prăbuşi la picioarele lui Riegel. Neamţul se lăsă iute într-un genunchi şi ridică pistolul.

Lloyd stătea în mijlocul camerei cu braţul întins, în mână avea o armă îndreptată spre locul unde fusese capul lui Leary înainte să fie spulberat de glonţul de nouă milimetri.

— *Nein!*[26] urlă Riegel în germană.

Lloyd începu să vorbească în timp ce gesticula, fluturând pistolul.

— Avem destule probleme afară fără să ne mai facem griji pentru inamicii din interior, începu el, după care se apropie de Riegel aflat încă în genunchi, urmărind atent arma din mâna avocatului. Ai vrut să-l tratezi pe Donnie ca pe un domn şi iată cum te-a răsplătit. Ai fost slab şi s-a folosit de asta. Manipulează oameni de decenii întregi. Asta face el! Află pe cine a sunat şi ce i-a spus. Fă-o chiar acum sau îl sun pe Marc Laurent şi-i spun că-mi stai în cale!

Lloyd lăsă arma în jos şi ieşi. După alte câteva secunde de stat în genunchi, atent, cu arma ridicată, Riegel puse pistolul în toc şi se uită la Fitzroy.

— Sunt dezamăgit.

Vocea bătrânului fu surprinzător de puternică.

— Văd disperarea, Riegel. O văd şi în ochii tăi, şi în ai lui Lloyd. Nu e vorba numai despre un contract legat de extragerea şi transportul gazelor naturale. Abubaker are altceva cu care ţine în şah LaurentGroup. Nişte mizerii din trecutul companiei. Ceva ce, dacă vede lumina zilei, vă face bucăţi organizaţia.

Riegel se uită în oglinda de deasupra dulapului masiv şi-şi aranjă părul cu degetele.

— Da, Sir Donald. Am fost prinşi într-o situaţie urâtă. Tata obişnuia să spună că, dacă te bagi în troacă, te mănâncă porcii. Ei bine, de-a lungul timpului am mâncat cu mulţi, mulţi porci. Abubaker e unul dintre cei mai răi şi ştie suficient de multe despre ce ar face LaurentGroup pentru bani şi putere. De la decolonizarea Africii, resursele continentului au fost exploatate doar de cei dispuşi să valseze cu despotul. Ani întregi l-am avut în buzunar, dar acum ne are el pe noi. Ameninţă să vorbească despre ceea ce a făcut LaurentGroup ca să pună mâna pe resursele Africii. Nu e o poveste frumoasă şi am prefera ca viitorul fost preşedinte să-şi ţină gura.

Acestea fiind spuse, Riegel se îndreptă spre uşă, de unde adăugă, fără să se uite la prizonier:

— Voi trimite pe cineva să ia trupul.

— Nu te deranja. Când va ajunge Court, vor fi cadavre peste tot.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Cinci soldaţi care făceau parte din Al Mukhabarat Al A'amah[27] zburau peste Alpi cu un Eurocopter EC145 furat. Aparatul îi aparţinea unui operator privat care trăia bine din transportarea snowboarderilor şi a schiorilor dornici să ajungă pe piscurile inaccesibile din Mont Blanc sau alţi munţi din zonă.

Acum, proprietarul elicopterului negru, fost maior în armata franceză, zăcea mort în hangar, împuşcat în inimă cu un pistol cu amortizor, iar saudiţii zburau spre nord, deasupra autostrăzii. Drumul de sub ei urca şi cobora, se unduia şi dispărea în tuneluri şi trecea pe lângă păduri verzi sau lacuri atât de albastre încât cerul senin pălea prin comparaţie.

Numai pilotul saudit vorbea engleză. Ţinea sporadic contactul cu Tehnicianul, prin semnalul care ajungea de la căştile din urechile sale la centrul de comandă dintre piscurile zimţate ale munţilor. Tehnicianul controla simultan şi alte echipe din zonă şi centraliza rapoartele *umbrelor* din staţiile de autobuz şi taxi. Nimeni nu-l văzuse pe Cameleon de când scăpase de sub urmărire, la scurt timp după ce părăsise casa finanţistului din Geneva.

Dacă voiai să ajungi din Geneva, Elveţia, până în inima Franţei, atunci autostrada A40 era calea cea mai potrivită. La un moment dat, din oraşul Viriat puteai rămâne pe A40 spre A6 sau te puteai îndrepta spre nord, pe A39, spre Dijon. Ambele rute însemnau cinci ore de condus; pe rute ocolitoare drumul ar fi însumat şase ore.

Saudiţii din elicopter ştiau unde să-şi caute ţinta. De oriunde venea, urma să treacă pe sub ei, pe A40.

Nu ştiau însă ce tip de vehicul caută.

Treizeci de *umbre* se poziţionaseră în maşini la podurile rutiere, în refugii şi de-a lungul benzilor de urgenţă. Altele erau în trafic. Fiecare iscoadă urmărea drumul şi îi studia pe ocupanţii a cât mai multe maşini posibile. Era o operaţiune prea vastă ca să rămână neobservată de poliţie şi acesta era încă un motiv pentru care Riegel se opusese operaţiunii. Când fu evident că Gentry nu luase trenul sau autobuzul, Riegel le ceru *umbrelor,* echipelor de asasini şi tuturor participanţilor la operaţiune să se întoarcă în Paris. Era convins că Gentry avea să treacă prin capitală. Presupunea, şi Lloyd nu-l contrazise, că finanţistul CIA pe care îl întâlnise în Geneva îl ajutase cu echipament, arme, medicamente şi eventual bani. Riegel bănuia că, dacă avusese timp să-l sune pe Fitzroy, Cameleonul avusese timp să facă rost şi de alte contacte de la fostul bancher al CIA. Dacă aranjase să adune oameni sau materiale, nu îşi va permite s-o facă decât din oraşe aflate în drumul său.

Parisul era ultimul mare oraş de pe rută şi era înţesat cu pistolari, falsificatori de documente, traficanţi de arme, foşti piloţi CIA şi tot felul de astfel de persoane lipsite de importanţă pe care Cameleonul le-ar fi putut angaja ca să-l ajute să-l salveze pe Fitzroy şi să ia dosarele de personal pe care Lloyd le furase de la CIA.

Riegel voia ca toată lumea să fie în Paris, dar Lloyd ceru să fie organizată o ultimă ambuscadă pe autostrada principală ce ducea în nord, ca să-l oprească pe Gentry înainte să se apropie de castel.

Gentry nu o luă însă pe A40 către A6, nici de pe A40 spre A39. Acestea erau de departe cele mai eficiente rute, dar americanul ajunsese la concluzia că erau eficiente numai pentru cei care nu sunt ţinte pentru duzini de ucigaşi.

Nu, Court decise să meargă două ore în plus, deşi era epuizat şi-l durea tot corpul. Avea să fie îngrozitor, şapte ore în faţa volanului numai ca să ajungă la Paris, dar nu vedea altă soluţie. Autobuzele şi trenurile ieşeau din discuţie din cauza echipamentului pe care-l avea în portbagaj. Trebuia să meargă cu maşina.

Măcar o făcea cu stil. Mercedesul S550 era aerodinamic şi solid, iar interiorul aproape nou îi invada nările cu mirosul de piele fină. Motorul de 382 de cai-putere torcea la o sută patruzeci de kilometri la oră, iar sistemul audio prin satelit îi ţinea companie. Din când în când, Gentry trecea pe un post de radio local, chinuindu-se să înţeleagă ştirile prezentate în franceză despre împuşcăturile din Budapesta, Guarda şi Lausanne şi câte ceva despre explozia dintr-o casă din centrul vechi al Genevei.

Pe la cinci după-amiaza, epuizarea ameninţă să-l scoată de pe drum. Opri la un popas în apropierea oraşului Saint-Dizier. Făcu plinul şi cumpără omniprezentul sendviş cu şuncă şi brânză în baghetă. Bău două sucuri şi cumpără o sticlă uriaşă cu apă după ce trecu pe la toaletă. Într-un sfert de oră era înapoi pe drum. GPS-ul de pe bord îi spunea că nu avea să ajungă la Paris mai devreme de nouă seara. Calculând tot ce trebuia să facă înainte să pornească spre Normandia, Gentry deduse că urma să ajungă la castel pe la două şi jumătate dimineaţa.

Asta dacă nu avea probleme în Paris.

— E timpul să-i aduci pe toţi înapoi în capitală, zise Riegel.

Stătea în spatele lui Lloyd şi al Tehnicianului şi tocmai revenise în centrul de comandă după ce petrecuse două ore cu cei doi ingineri francezi, specialişti în securitate, care instalaseră cordonul electronic în jurul castelului.

Lloyd dădu din cap şi-i repetă Tehnicianului cuvintele neamţului. Se întoarse apoi spre acesta.

— Unde dracu' e?

— Ştiam că există posibilitatea s-o ia pe alt drum. Sunt zeci de drumuri pe care putea merge. O călătorie prin zona rurală îl va întârzia, dar va ajunge acolo.

— Asta *dacă* se duce la Paris.

— Presupunem că nu va ataca de unul singur o fortăreaţă apărată, unde sunt oameni înarmaţi şi prizonieri. Va trebui să caute ajutor înainte să ajungă aici, iar în Paris are cei mai mulţi colaboratori decât în oricare parte a lumii. Dacă se opreşte undeva, o va face acolo. Toţi colaboratorii lui sunt supravegheaţi. În plus, din moment ce e rănit, la fel sunt şi spitalele.

— Nu se va duce la spital.

— De acord. Probabil că nu o va face. Nu se va expune în felul ăsta.

— Va apela oare la un medic din Reţeaua lui Fitzroy?

— E posibil. Iscoadele sunt însă peste tot, postate pe lângă fiecare contact cunoscut.

— Nu vreau să iasă viu din Paris.

— De atâta lucru mi-am dat şi eu seama, Lloyd.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Gentry ajunse în estul Parisului la puţin timp după ora nouă, sâmbătă seara. Durerile din picioare, genunchi, coapsă, încheietură şi coaste erau depăşite numai de oboseală, dar tot intră în oraş şi găsi un loc de parcare foarte scump într-un garaj aflat în apropiere de Gara Saint-Lazare. Puse toate armele pe bancheta din spate, încuie portierele şi porni spre strada principală.

Avusese suficient timp pe drum să-şi pună la punct planul de acţiune şi se folosise de GPS ca să localizeze nişte magazine prin zonă. După câteva minute de mers pe jos în seara rece şi ceţoasă, zări un McDonald's, se strecură într-o mulţime de copii de toate naţionalităţile şi reuşi să se ducă la toaletă. Aici petrecu un minut şi jumătate: îşi spălă faţa obosită, îşi dădu pe spate părul răvăşit, folosi toaleta şi îşi curăţă hainele cu un odorizant gel.

Era o încercare firavă de a arăta decent, dar era mai bine decât nimic.

Cinci minute mai târziu, intră într-un magazin cu articole bărbăteşti de pe Rue du la Rome, tocmai când vânzătorul întorcea cartonaşul pe partea *Închis*. Court cumpără un costum scump, negru cu dunguliţe, cămaşă albă, o cravată albastru pal, o curea şi pantofi. Plăti şi apoi traversă strada către un magazin de produse sportive, cu costumul împachetat în folie de protecţie pe umăr. De aici cumpără un trening de culoare maro-deschis.

Reveni în stradă când închideau ultimele magazine, găsi o farmacie peste drum de gară, de unde luă un aparat electric de ras, un altul cu lame, cremă de ras, foarfeci şi câteva batoane de ciocolată. După ce plăti, văzu pe un raft o umbrelă mare şi neagră agăţată de mâner. Accesoriul elegant îi captă atenţia. Chinuindu-se cu pungile cu cumpărături, înşfăcă umbrela şi-i plăti asiaticului plictisit de la tejghea.

Puţin după zece, cără toate pachetele în spatele gării, mergând pe lângă pereţi, cu capul în jos, departe de camerele de supraveghere din holul larg. Ignoră bosniacele care cerşeau şi intră în baia goală din capătul coridorului ce ducea spre peronul de unde pleca ultimul tren. Puse bagajele într-o cabină şi se apucă de treabă.

Se dezbrăcă repede şi se tunse. Încercă să arunce mare parte din păr în vasul de toaletă, iar restul îl adună în pungile de cumpărături, pe care le desfăcuse şi le întinsese pe podea. Folosi apoi aparatul electric şi se rase în cap, iar aparatul cu lame şi crema de ras terminară treaba. Ieşi de două ori din cabină să se uite în oglindă, dar se întoarse repede, ca să nu ridice suspiciuni în cazul în care intra cineva.

După ce termină, adună cu grijă pungile de pe jos şi le aruncă în coşul de gunoi, apoi trase apa în toaleta unde aruncase fire de păr. Cu capul proaspăt ras, se spălă din nou în chiuvetă, după care îşi puse costumul, cămaşa, cravata şi pantofii. Adună restul pungilor şi întregi ţinuta cu ochelarii la modă şi umbrela neagră, care îi dădeau un aer distins.

La optsprezece minute după ce intrase în baie, Gentry se transformase într-un personaj complet diferit.

Nu numai părul şi îmbrăcămintea fuseseră schimbate, ci şi pasul îi era mai lung şi postura mai ţanţoşă. Court reuşi să se abţină să şchiopăteze cu piciorul drept. Domnul îmbrăcat în costum coborî scările din spatele gării care duceau în garaj, lăsă pungile, luă un Glock şi se întoarse în stradă, arătând ca un parizian elegant care pleacă de la restaurant şi merge pe jos spre casă, legănând uşor umbrela în timp ce mergea alături de alţi trecători în seara umedă de noiembrie. La unsprezece şi jumătate urcă într-un taxi şi-i spuse şoferului într-o franceză şovăielnică să-l ducă la Saint-Germain-des-Prés, în apropierea malului stâng al Senei.

Song Park Kim îi observă pe kazahii de lângă Catedrala Notre-Dame. Nu avea nicio îndoială că erau vânători pe urmele aceleiaşi ţinte. Nu-i puteau scăpa privirii lui atente şi coreeanul era convins că şi Cameleonul îi putea depista la fel de uşor. Trecu şi pe lângă trei sau patru observatori statici; pregătirea lui îl făcu să-i recunoască în mulţimea de sâmbăta seara, dar recunoscu că erau bine pregătiţi.

Kim îşi cunoştea ţinta. În cazul în care Cameleonul hotărâse să se oprească în Paris, ar fi trebuit să fi ajuns până acum. Simţurile lui super-ascuţite deveneau şi mai sensibile pe măsură ce asculta în căşti rapoartele venite de la Tehnician, aşa că traversă bulevard după bulevard, aparent nonşalant, dar cercetând foarte atent adresele colaboratorilor cunoscuţi.

Kim parcurse în linişte o stradă pustie. Numai o tavernă irlandeză lumina piatra cubică din faţa lui: în rest, era întuneric, iar coreeanul folosi negura ca pe un camarad, mişcându-se repede şi degajat, precum un prădător de noapte. La colţul Bulevardului Saint-Michel cu Rue du Sommerard, o luă pe o alee, găsi o scară de incendiu pe care o văzuse mai devreme, pe lumină, în timp ce se plimba prin oraş, şi se agăţă de ea. Când coreeanul se trase în sus, rucsacul verde din spatele lui se legănă îngreunat de pistolul automat HK şi de încărcătoare. Se căţără pe scara metalică şi urcă până la etajul al şaselea. Cu un ultim

efort al braţelor puternice, ajunse sus, pe acoperiş. De aici putea să vadă Turnul Eiffel aflat la aproape doi kilometri în faţa lui, Sena în dreapta şi Cartierul Latin întinzându-se în stânga. Acoperişurile continuau de-a lungul Bulevardului Saint-Michel, atingându-se unul de celălalt, creând o cale la înălţime, pe deasupra străzilor.

Acesta urma să fie punctul lui de plecare în seara asta. Dacă Gentry se aventura oriunde în zona malului stâng, Kim se putea mişca rapid, în tăcere, pe şirul acesta de clădiri sau altele similare. În cazul în care Cameleonul apărea pe malul drept, coreeanul putea ajunge acolo în doar câteva minute, coborând şi traversând în fugă unul dintre podurile aflate la câteva cvartale în nord, care treceau peste apele reci şi repezi ale Senei, a cărei suprafaţă străluceşte în timp ce străbate Oraşul Luminilor.

Court Gentry coborî din taxi în faţa unui internet café de pe Bulevardul Saint-Germain. Ceru o oră de internet şi un espresso dublu, plăti, apoi îşi făcu loc politicos printre studenţi până la un computer aflat în spate. Avea ochelarii lăsaţi pe vârful nasului, farfuria şi ceşcuţa într-o mână şi umbrela agăţată pe celălalt braţ.

Odată conectat, deschise un motor de căutare şi tastă „proprietăţile companiei LaurentGroup în Franţa”. Dădu click pe site-ul care afişa proprietăţile imobiliare ale uriaşei companii: hangare, birouri, ferme şi chiar o pagină despre zonele de agrement. Aici găsi Castelul Laurent, o proprietate familială folosită de corporaţie, aflată la nord de micuţa localitate Maisons, în Normandia Inferioară. După ce găsi numele, căută mai multe informaţii despre proprietate, ajunse la un site despre castelele particulare din Europa şi studie imaginile fascinante ale construcţiei din secolul al şaptesprezecelea. Reţinu multe detalii, le ignoră pe altele care nu păreau importante – cum ar fi faptul că Mitterrand împuşcase iepuri aici sau că ofiţerii lui Rommel îşi aduseseră soţiile atunci când veniseră în oraş pentru ultimele pregătiri pentru Zidul Atlanticului.

Notă adresa cu un pix împrumutat de la un băiat de culoare care stătea alături de el, apoi studie site-ul corporaţiei LaurentGroup. Îi luă doar câteva minute să găsească adresa sediului principal – castelul era considerat un birou-satelit, nu o staţiune de recreere –, iar Court găsi aici numerele de telefon. Le scrise pe antebraţ în timp ce puştiul care-i împrumutase pixul râse şi-i oferi o coală de hârtie pe care Gentry o refuză.

Americanul mai avu nevoie de câteva minute ca să studieze o hartă

a zonei din jurul castelului. Aspectul pădurii, al cursurilor de apă din apropiere, al livezii din spatele zidului de piatră vechi de trei sute de ani şi al drumurilor de ţară pietruite ce duceau spre zid.

Mai aruncă o privire asupra pozelor cu clădirea propriu-zisă. În cel mai înalt punct era un turn mare. Court ştia că acolo pândeşte un lunetist. Descoperi că erau două sute de metri de câmp deschis între castel şi livada de mere din spate. Era o distanţă mai mică din faţa clădirii, dar zidul era înalt şi locul era mai bine iluminat. Îşi imagina că acolo patrulau oameni însoţiţi de câini, că în oraş erau *umbre* şi că un elicopter survola continuu.

Era evident că Lloyd avea resursele necesare pentru a apăra conacul de un amărât de atacator şchiop. Dar fortificaţia nu era impenetrabilă; puţine locuri erau astfel pentru Gentry. Dacă părăsea Parisul în momentul ăsta, ajungea la Bayeux înainte de două dimineaţa. Avea timp până la opt să salveze familia Fitzroy, înainte de ultimatumul dat de Lloyd, însă asta nu-l ajuta prea mult. Ştia că dacă voia să aibă şanse de succes, trebuia să acţioneze în toiul nopţii, atunci când gărzile erau adormite, iar reacţiile lor, încetinite.

Aşadar, deşi existau căi de a pătrunde în castel, Court ştia că era dificil fără câteva ore în care să evalueze măsurile de siguranţă de acolo.

Nu avea ore întregi la dispoziţie. Avea cel mult două înainte de răsărit. Şi numai dacă pleca acum din Paris, iar asta nu făcea parte din planul lui.

La unu dimineaţa, stătea în Café le Luxembourg şi bea al doilea espresso dublu din acea seară, în mijlocul tinerilor frumoşi de pe Rue Soufflot. Un mic sendviş cu şuncă stătea neatins pe farfuria din faţa lui. Cafeaua era amară, dar ştia că va trece peste următoarele ore cu ajutorul cofeinei. Asta şi o bună hidratare, aşa că bău a doua sticlă de apă minerală de cinci euro, în timp ce se prefăcea că citeşte un exemplar din urmă cu o zi al ziarului *Le Monde.* Privirea lui rătăcea în jur, însă se oprea periodic asupra clădirii de peste drum, la numărul douăzeci şi trei.

În realitate, nu-şi dorea decât să se ridice şi să plece, să iasă din oraş fără să-şi îndeplinească obiectivul din Paris. Ştia că risca enorm dacă îl vizita pe bărbatul care locuia în clădirea de apartamente de vizavi, dar avea nevoie de ajutor, nu doar pentru el, ci şi pentru a salva familia Fitzroy. Bărbatul se numea Van Zan, era olandez, un fost colaborator al CIA şi un pilot extraordinar de avioane de mici

dimensiuni. Court plănuia să-i facă o vizită-surpriză, să-i fluture nişte bani pe sub nas, să recompenseze din greu pericolul de a face o călătorie la cinci dimineaţa până la Bayeux ca să ia o familie formată din patru persoane şi pe Court însuşi, după care să traverseze Canalul Mânecii spre Marea Britanie. Van Zan era un colaborator cunoscut, aşa că Lloyd îi urmărea telefonul încă de la începutul misiunii şi-i supraveghea casa. Court ştia că nu-l putea suna pe olandez, totuşi spera că putea păcăli o *umbră,* două, ca să-l viziteze personal.

„Mda, e un plan bun”, îşi spuse Court, sorbind din cafeaua amară şi privind peste ziar clădirea de alături.

Încet-încet, îşi dădu seama că asta nu avea să se întâmple.

Era convins că se putea strecura pe lângă doi gealaţi ca să ajungă la Van Zan.

Pe lângă doi, da, dar nu pe lângă şase.

În timp ce continua să soarbă din espresso, descoperi cinci *umbre* şi încă o persoană care ieşea în evidenţă în mijlocul unei mulţimi.

„Rahat!”

Nu numai că-şi dădea seama că nu exista nicio modalitate de a intra în casa lui Van Zan ca să-i facă o ofertă, dar începea să se simtă încercuit şi vulnerabil, supravegheat de şase perechi de ochi.

Acolo erau doi, un cuplu care pierdea timpul în Quality Burger, peste drum. Cercetau fiecare bărbat alb care trecea prin faţa lor, apoi priveau către uşa clădirii unde locuia Van Zan. Mai era un bărbat singur, într-o maşină parcată. Venea din Orientul Mijlociu şi bătea darabana pe bord ca şi cum asculta muzică, privind trecătorii. Al patrulea stătea în staţia de autobuz din faţa Grădinilor Luxembourg, de parcă aştepta autobuzul, dar nu arunca nici măcar o privire autobuzelor care se opreau.

Al cincilea era pe un balcon la etajul al doilea, ţinea un aparat de fotografiat cu obiectiv şi se prefăcea că imortalizează intersecţia plină de viaţă, însă Court nu se lăsă păcălit. „Instantaneele” pe care le făcea erau în susul şi în josul trotuarului străzii de sub balcon. Nimic din luminatul Pantheon, aflat în stânga lui. Nicio imagine cu tarabele specific franţuzeşti sau minunatul gard din fier forjat care înconjura Grădinile Luxembourg.

Numărul şase era o femeie singură, care stătea la doar câteva mese de Gentry. Agentul se asigurase că primeşte o masă în spate, aproape de stradă. De aici îi putea supraveghea pe toţi cei aflaţi din încăpere, ascunzându-şi chipul în spatele ziarului. Totodată, ţinea sub observaţie casa lui Van Zan şi pe cele din împrejurimi. Acelaşi lucru îl făcea şi femeia care stătea în faţa lui.

Numărul şase era o *umbră* pricepută. Cea mai mare parte din timp stătu cu ochii pironiţi în caimacul cafelei, fără să-şi arunce prea des privirea pe fereastră, însă au dat-o de gol rochia şi atitudinea. Era

franţuzoaică – Gentry îşi dădu seama după haine şi înfăţişare, dar era singură şi nu părea să cunoască pe cineva în cafenea. O franţuzoaică drăguţă de douăzeci de ani care-şi petrecea singură noaptea de sâmbătă, departe de prieteni şi totuşi în mulţime, într-o cafenea nefamiliară, situată într-o zonă a oraşului necunoscută ei.

Court decise că era o iscoadă, o *umbră,* o urmăritoare, plătită să stea acolo şi să-şi ţină ochii mari deschişi.

După ce mâncă micul sendviş, termină cafeaua şi renunţă la planul măreţ prin care ar fi pus la punct modalitatea perfectă de scăpare după ce-i salva pe Fitzroy şi familia lui, Court hotărî că trebuia să plece, să iasă din oraş, să ajungă la Bayeux şi să găsească acolo ceva. Îi scăzuse foarte mult moralul, fiind acum chiar mai demoralizat decât atunci când era în puţul din laboratorul lui Laszlo, dar ar fi fost mai rău să stea pe loc şi să bocească. Lăsă câteva bancnote pe masă şi se duse la baie. După ce se uşură, merse pe hol până în bucătărie, unde intră nonşalant, ca şi cum locul lui era acolo, apoi ieşi pe uşa din spate pe Rue Monsieur le Prince.

Nimeni din bucătărie nu se uită la bărbatul în costum negru.

Cameleonul avea abilitatea de a trece neobservat.

Cinci minute mai târziu, Riegel era din nou pe acoperiş şi privea printre creneluri grădina luminată de Lună. În aerul rece se simţea mirosul merilor din livadă. Riegel spera să-şi limpezească un pic mintea, să se detaşeze de Lloyd, de Tehnician, de belaruşi şi de rapoartele venite de la *umbrele* din Paris care încă nu zăriseră ţinta şi de la echipele de asasini care încă nu omorâseră pe nimeni. Telefonul cârâi în buzunar. Primul impuls fu să-l ignore. Era probabil vreun şef al unei agenţii străine care voia să ştie cum mama dracului fusese ştearsă echipa lor de pe faţa pământului, într-o misiune simplă. Riegel ştia că urma să aibă nevoie de luni sau chiar ani să netezească urmele lăsate de această catastrofă şi putea face asta numai dacă era semnat contractul Lagos până la opt dimineaţa. Altfel, şi neamţul nici nu voia să se gândească la o asemenea eventualitate, urma să-şi piardă slujba sau cel puţin poziţia în companie. Laurent avea prea multe de pierdut ca să nu exercite orice presiune posibilă.

Neamţul avea senzaţia că, la fel ca şi în cazul lui Lloyd, capul lui era pe butuc. De fapt, nu chiar ca Lloyd. Riegel era sigur că, în cele din urmă, Laurent avea să-i ordone să-l omoare pe Lloyd dacă eşua operaţiunea. El nu avea să moară ca tânărul american, dar cariera urma să-i fie ruinată dacă ticălosul de Julius Abubaker scotea la iveală

mizeriile pe care le făcea compania în Africa.

Telefonul sună din nou şi, cu un suspin care făcu aburi calzi să plutească în aer, scoase aparatul din buzunar.

— Riegel.

— Domnule, sunt Tehnicianul. Aveţi un apel pe telefonul fix. Vi-l pot transfera pe mobil.

— Pe fix? Vrei să spui pe telefonul castelului?

— Da, domnule. Nu spune cine e. Vorbeşte în engleză.

— Mulţumesc, zise neamţul, care aşteptă clicul şi apoi continuă. Da, vă rog. Cu cine vorbesc?

— Sunt tipul pe care nu reuşiţi să-l ucideţi.

Kurt Riegel simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Nu ştia că Fitzroy îi dăduse numele lui Cameleonului, aşa că aşteptă un moment să se adune.

— Gentry. Este o onoare să te aud. Ţi-am urmărit cariera şi consider că eşti un adversar redutabil.

— Complimentele nu te ajută.

— M-am uitat pe dosarul tău.

— Ceva interesant?

— Foarte.

— Ei bine, continuă să citeşti, Kurt, pentru că intenţionez să-mi iau dosarul din mâinile tale moarte.

— Ce pot face pentru tine? chicoti neamţul.

— Nimic. E doar un apel de curtoazie.

— Am vânat tot felul de animale în viaţa mea, mari sau mici, dar şi câţiva oameni. Asta e prima oară când port o astfel de conversaţie cu prada înainte s-o ucid.

— Şi pentru mine.

Urmă o pauză scurtă, apoi Riegel râse şi sunetul reverberă peste grădina întunecată.

— Oh, acum eu sunt *prada?*

— Ştii că vin după tine.

— Nu vei reuşi, iar dacă totuşi vei ajunge în Normandia, cu siguranţă nu vei ajunge la mine.

— Vom vedea.

— Ştim că eşti în Paris.

— Paris? Despre ce vorbeşti? Sunt chiar în spatele tău.

— Eşti amuzant. Nu mă aşteptam, chicoti Riegel, dar nu se putu abţine să nu se uite peste umăr. Toţi colaboratorii tăi sunt ţinuţi sub observaţie de zeci de *umbre.*

— Adevărat? Habar n-aveam.

— Da. Probabil că treci de la un vechi prieten la altul. Mi-ai detectat echipele pentru că eşti bun, dar nu atât de bun încât să devii invizibil, aşa că va trebui să renunţi la potenţiala sursă de ajutor. Apă,

apă peste tot, dar nicio picătură pe care s-o poţi bea.

— Eşti mândru de tine, nu-i aşa?

— În clipa în care te vom vedea, te vom doborî. Am în Paris la fel de multe arme câte perechi de ochi care te urmăresc.

— Norocul meu că nu sunt în Paris.

Riegel tăcu o clipă, dar când vorbi tonul lui era diferit.

— Vreau să ştii că moartea lui Phillip Fitzroy a fost un accident regretabil. Nu eram aici când s-a întâmplat. Nu trebuia să se întâmple aşa.

— Nu te chinui să mă vrăjeşti cu profesionalismul tău. Nu te va salva când voi ajunge acolo. Tu şi Lloyd sunteţi morţi.

— Continuă să-ţi spui asta. Ar trebui să ştii că am luat telefonul pe care Sir Donald îl şterpelise. Sursa ta de informaţii din castel a fost eliminată, zise neamţul, dar Court nu comentă. Pare trist pentru tine, prietene.

— Este. Poate plec pur şi simplu. Renunţ…

— Nu cred că o să renunţi. Când ai pornit spre sud, spre Geneva, am crezut că părăseşti cursa. Dar nu. Ca şi mine, tu eşti un vânător. O ai în sânge, nu-i aşa? Nu poţi să-ţi întorci spatele. Ai prada, ai obiectivul, rostul existenţei tale. Fără oameni ca mine şi ca Lloyd pe care să-i vânezi, ai fi doar un suflet pustiu; nu te-ai trezi dimineaţa. Vei veni după noi, chiar dacă va trebui să mori. Ştii şi tu asta: preferi să mori decât să renunţi la vânătoare.

— Poate ajungem la o înţelegere.

— Ah, acum ajungem la motivul pentru care ai sunat, zâmbi Riegel. N-a fost doar un apel de curtoazie. Te ascult cu interes, domnule Gentry.

— Veţi pierde contractul. Peste şapte ore, când voi fi încă în viaţă, Abubaker va oferi contractul de gaze naturale competitorului vostru şi va folosi tot ce are împotriva LaurentGroup. Nu puteţi evita asta. Dar dacă le eliberezi mâine pe fete şi pe mama lor şi le duci într-un loc sigur, când voi veni după expirarea termenului-limită, îl voi ucide pe Lloyd în locul tău, iar pe tine te voi lăsa să scapi.

— Mă laşi să scap?!

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Mi te-am imaginat mereu ca pe un prădător bidimensional. Un pistolar, nimic mai mult, dar în realitate eşti un tip isteţ, nu-i aşa? În alte circumstanţe, noi doi am fi putut fi prieteni.

— Flirtezi cu mine?

— Mă faci să zâmbesc, Gentry. Voi zâmbi însă şi mai larg atunci când vei sta mort la picioarele mele, un alt trofeu pentru panoplia mea.

— Ar trebui să iei în considerare oferta mea.

— Îţi supraestimezi capacitatea de negociere, domnule Gentry. Te

vom prinde într-o oră.

— Trăieşte cu speranţa asta. Somn uşor, domnule Riegel.

— Cred că nu mă culc chiar acum. Aştept veşti bune de la asociaţii mei din Paris. *Bonsoir*[28], Court.

— *À bientôt*[29], Kurt. Ne vedem în curând.

— Mai e ceva, domnule Gentry. Spune-i curiozitate profesională, dar… Kiev. N-ai fost tu, nu?

Întrebarea lui rămase fără răspuns, iar Riegel se cutremură în frigul care părea să vină din direcţia coastei, la patru kilometri în nord.

DOUĂZECI ŞI OPT

Umbra se plictisea, dar era ceva obişnuit. Bărbatul petrecuse douăsprezece ore în acelaşi colţ al străzii, băuse trei cafele în locuri diferite, primele două la o masă afară – una în lumina dimineţii, a doua în cenuşiul răcoros al după-amiezii, iar pe a treia într-o cafenea, în timp ce ultima rămăşiţă de căldură părăsea strada şi trotuarul.

La nouă se duse spre micul Citroën pe care-l lăsase într-o parcare plătită şi al cărui contor fusese alimentat oră de oră ca un animal de companie flămând.

Umbra era însă bună, iar plictiseala nu-i afectase abilităţile. Lăsase motorul să meargă ca să se încălzească, dar nu dăduse drumul la radio. Ştia că auzul îi era la fel de bun ca vederea când venea vorba despre o ţintă. Radioul i-ar fi afectat simţurile ascuţite de care avea nevoie ca să depisteze în mulţime un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată.

Nu cunoştea detaliile misiunii, ci doar care-i este rolul. Era un urmăritor static. Prin comparaţie cu alte *umbre,* el nu fusese trimis să-l supravegheze pe vreunul dintre contactele cunoscute. El trebuia să fie atent în zona de ambuscadă. Avea o fotografie a bărbatului căutat şi petrecuse ziua încercând să potrivească poza veche, bidimensională, de cinci pe şapte centimetri, cu o ţintă vie, în mişcare, care era cu siguranţă pregătită cu nişte contramăsuri de supraveghere şi ştia cum să se piardă în mulţime.

Umbra rămase însă optimistă; nu putea lucra altfel. Ştia că, dacă s-ar îndoi de reuşită, i-ar scădea acuitatea simţurilor de care avea nevoie ca să intre în acţiune.

Nu era un asasin, ci doar o pereche de ochi bine antrenaţi. Cu mult timp în urmă fusese poliţist în Nisa, după care lucrase un timp ca iscoadă pentru serviciul de contraspionaj francez, învăţând de la ruşi sau de la oricine putea detaliile supravegherii – cea mai de jos treaptă a spionajului. Recent, lucrase ca detectiv particular în Léon, dar acum făcea, în primul rând, treburi mărunte pentru Riegel în Paris. Pe continent era oricând nevoie să supraveghezi pe cineva, iar această *umbră* făcea parte deseori din echipă. Deşi era mai în vârstă decât ceilalţi, nu era lider. Fusese mai bun decât toţi, însă era şi rămânea un alcoolic pe care nu te puteai baza pe termen lung, deşi în seara asta nu se atinsese de băutură.

Se uită din nou pentru a mia oară la fotografia pe care o ţinea în mână. Nu era treaba lui să se îngrijoreze ce făcuse sau ce soartă urma să aibă persoana aceea după ce avea s-o zărească.

Nu era un om, ci doar o ţintă.

Chipul acela era lipsit de viaţă: nu respira, nu gândea, nu simţea,

nu suferea, nu avea nevoi şi nu iubea.

Chipul acela era doar o ţintă, nu o persoană.

Identificarea unei ţinte pe teren îi aducea o primă de la Riegel, iar el nu simţea vreo urmă de regret sau de vinovăţie.

La puţin după unu şi jumătate, bărbatul urină într-o sticlă de plastic, fără să scape o picătură pe lângă şi fără să clipească sau să-i scape din ochi pe cei care treceau nepăsători, la câţiva metri de el, pe Bulevardul Saint-Germain. Strânse bine dopul sticlei calde şi o puse jos. Tocmai ridica privirea când apăru un bărbat în lumina slabă a felinarului. Mergea alături de un grup, dar pentru *umbră* ieşi cumva în evidenţă. Era mai tânăr decât ceilalţi, era singur, iar costumul nu se potrivea cu ţinuta lejeră a celorlalţi. Individul se afla la o distanţă de douăzeci şi cinci de metri când îl observă bărbatul din Citroën. Pe măsură ce se apropia, îi distinse clar ochelarii de vedere, ţeasta rasă şi trăsăturile. *Umbra* nu se clinti, ci doar îşi coborî privirea pe fotografia mototolită şi umedă pe care o ţinuse tot timpul în mână, după care-şi îndreptă din nou atenţia asupra siluetei tridimensionale care se apropia în aerul ceţos.

Era posibil… La cincisprezece metri, *umbra* miji ochii când i se păru că detectează un şchiopătat uşor. Da, bărbatul îşi proteja piciorul drept. Britanicul vorbitor de franceză, care trimisese actualizări de-a lungul întregii zile, îi spusese că era posibil să fie rănit la o coapsă.

Da. Când ţinta se apropie de Citroën la aproape cinci metri, *umbra* observă două lucruri la chipul bărbatului, care-l asigurară că alesese bine locul pentru pândă şi că acum culegea roadele celor douăsprezece ore lungi de aşteptare. Pe obrazul ţintei se vedea o uşoară, foarte uşoară crispare, atunci când piciorul drept atingea pământul.

Asta şi ochii lui. *Umbra* era bine pregătită şi observase mişcarea fulgerătoare a ochilor bărbatului mai tânăr. În timp ce limbajul trupului înfăţişa un om care se plimba fără nicio grijă pe malul stâng al Senei, privirea îi era excesiv de atentă. Bărbatul se uita după *umbre* şi, imediat ce iscoada din Citroën observă asta, întrerupse supravegherea şi-şi plecă privirea până când ţinta trecu pe lângă el. Inima începu să-i bată nebuneşte, dar aşteptă câteva secunde înainte să privească în oglinda retrovizoare, fără să mişte capul, să ridice umerii sau să-şi flexeze gâtul. Îşi mişcă doar ochii. Cel pe care-l urmărea îşi continua drumul pe Bulevardul Saint-Germain.

Porni motorul în timp ce apăsă pe butonul căştii. După un bip care-i indică faptul că se făcea legătura, auzi o voce.

— Sunt Tehnicianul. Vorbeşte.

Umbra era bine pregătită, pricepută în meserie, dar nu-şi putea ascunde entuziasmul din voce. Pentru asta trăia chiar mai mult decât pentru banii pe care-i câştiga.

— Tehnicianule, sunt Şaizeci şi trei. Îl am. Merge pe jos spre est.

Nu era nevoie de mai mult. Tehnicianul urma să-l găsească imediat cu ajutorul GPS-ului.

Momente ca acesta îi dădeau o satisfacţie extraordinară, făcându-l să uite de băutură până la încheierea misiunii. Ştia că se descurcase bine, aşa că acum putea merge acasă să sărbătorească succesul cu o sticlă de vin. Urma să sărbătorească totuşi în acelaşi fel în care muncea.

Singur.

Apelul fu transmis simultan printr-o reţea tuturor celor cinci echipe de asasini din Paris. Asta era o greşeală a Tehnicianului. Stârnea discordia între competitori, nu permitea retragerea echipelor sau asigurarea rutelor de scăpare. Tânărul britanic nu se putuse însă abţine; trecuse o jumătate de zi în care nu ştiuseră nimic despre ţintă – făcuseră numai o presupunere logică despre oprirea lui în Paris, aşa că atunci când primise apelul, pur şi simplu le trimisese tuturor localizarea.

Nu avea s-o recunoască niciodată în faţa lui Lloyd sau a lui Riegel, dar din momentul în care ţinta dispăruse în Geneva, Tehnicianul fusese cuprins de panică. Se ocupase de operaţiuni secrete care implicau vărsare de sânge sau verifica logistica, dar nu se aflase niciodată în primejdie. Aceasta era prima dată când superiorii lui puseseră la cale un scenariu în care un bărbat vânat, un super-criminal, ştia al dracului de bine unde se afla centrul de comandă şi cum să ajungă la el. Băiatului cel rău i se dăduse o invitaţie aurită să vină la adresa Tehnicianului, ceea ce era o tâmpenie. Cu toate astea, tânărul cu părul prins în coadă de cal, înconjurat de mijloace tehnice performante, fu nevoit să admită că situaţia îi ascuţise abilităţile pe care le avea.

Tehnicianul avea un interes propriu să-l prindă pe nenorocitul ăsta înainte să ajungă la castel şi, din acest motiv, transmisese coordonatele ţintei imediat după ce îi fuseseră confirmate.

Lloyd apăru brusc în spatele lui exact în momentul în care-şi dădu seama că greşise. Apropierea de superiorul său îl făcu să tresară. Întreaga operaţiune îl făcuse mai sensibil.

— Riegel a auzit în staţie. Îl avem?

— O *umbră* de pe Bulevardul Saint-Germain, un veteran de primă mână, l-a observat. Sincer să fiu, erau mici şanse să-l depisteze. Dacă mă iau după lista lui de colaboratori, nu pot să-mi dau seama unde

mama dracului se duce.

— Nu-l vom pierde, nu?

— Mai trimit câteva *umbre* în zonă. Nu foarte multe. Cameleonul ar observa cu siguranţă pe oricine nu e foarte profesionist.

— Am înţeles. Ce echipă ai trimis după el?

Tehnicianul tresări şi ezită. Ştia că Lloyd avea să se înfurie când va auzi că toate echipele sunt pe urmele lui, dar până să spună ceva, şeful lui izbucni:

— La dracu'! Asta o să se termine acum. Trimite toate afurisitele de echipe pe urmele ticălosului. Cui naiba îi pasă dacă o să fie haos? Trebuie să-l prindem chiar acolo.

— Da, domnule, răspunse Tehnicianul, oftând uşurat.

Cel mai aproape erau echipele din Botswana şi din Kazahstan. Veneau din colţuri diferite ale centrului vechi, cu braţele pe lângă corp, ca să împiedice hainele să se desfacă atunci când alergau şi să dezvăluie armele ascunse sub ele. Echipele erau atente la eventualele obstacole care le puteau ieşi în cale, dar şi la mesajele primite în căşti. Tehnicianul le dăduse ultimele coordonate. Ţinta ieşise din raza vizuală a *umbrei* care-o zărise, însă iscoadele o urmăreau şi transmiteau informaţii. Cei cinci din Botswana aveau arme de calibrul 32, relativ slabe, dar compensau prin tactică. Aceşti soldaţi erau experţi în Burghiul Mozambic: o pereche de împuşcături rapide în piept şi o a treia, lovitura de graţie, în frunte. Termenul şi tactica fuseseră aplicate în luptele din Mozambic, când un soldat rhodesian îşi dăduse seama că nu putea doborî un african numai cu o împuşcătură în piept şi adăugase una în frunte.

Cei patru kazahi aveau automate Ingram pe sub hainele de iarnă. Trecură în goană pe lângă un poliţist şi acesta strigă la ei. După ce-i privi mai atent, îi catalogă drept străini buni de nimic şi se mulţumi să le facă semn să încetinească.

Câte un membru din fiecare echipă a morţii avea ataşată la telefon o cameră cu conexiune prin Bluetooth. În felul acesta le puteau dovedi celor din centrul de comandă că ei sunt responsabili pentru lichidarea subiectului şi că merită recompensa.

La urma urmelor, era un concurs.

Fiecare echipă aflase prin intermediul căştilor că şi ceilalţi se apropiau, din direcţia opusă, de ultimul loc confirmat în care fusese văzută ţinta: asta îi făcea să se grăbească la fel de tare ca gândul că trebuie să prindă ţinta înainte să dispară. Era mai mult decât o

vânătoare – era o competiţie şi, pentru cele două echipe, mândria profesională era la fel de importantă ca recompensa bănească.

— Către toate echipele, aici e Tehnicianul. Avem două *umbre* la trei cvartale spre est faţă de ultimul punct unde a fost zărită ţinta. Nimeni nu a raportat până acum prezenţa ei. O fi intrat într-un hotel sau într-o cafenea de pe stradă, s-o fi dus spre sud în Cartierul Latin sau spre nord către Pont Neuf.

Membrii ambelor echipe, care se apropiau din direcţii opuse, încetiniră şi se sfătuiră în legătură cu informaţiile primite de la Tehnician, după care-şi continuară drumul. Cei din Botswana porniră spre est pe Saint-Germain, în timp ce kazahii spre îndreptară spre vest. Se despărţiseră în grupuri de doi sau trei ca să acopere ambele părţi ale străzii, fiecare mică echipă de vânători verificând uşile, aleile, cafenelele şi hotelurile de pe partea lor de stradă.

Song Park Kim alerga pe acoperişurile clădirilor spre locul unde fusese zărită prada când casca din urechea lui se trezi la viaţă. Coreeanul recunoscu după bipurile repetate că transmisiunea nu era deschisă către alte echipe sau *umbre.* El era singurul care primea mesajul.

— Tehnicianul către Banshee 1. Mă auzi?

— Da.

— Găseşte o cale să ajungi la nivelul străzii. Va identifica şi celelalte echipe, şi *umbrele* şi va încerca să scape. Îl vor forţa să fugă, iar el nu se va aştepta la un singur asasin. Te pun în poziţia din care-l poţi opri.

— Bine.

Kim încălecă marginea terasei clădirii cu şase etaje şi coborî uşor pe un pervaz. Întinse mâna spre un burlan şi apoi îşi încolăci picioarele în jurul lui. Conducta nu era bine prinsă în perete, aşa că o folosi numai ca să ajungă la scara de incendiu pe care coborî, şi ajunse în stradă în mai puţin de un minut.

— Banshee 1 e în stradă, Tehnicianule. Ghidează-mă către ţintă.

— Sunt două echipe mai aproape de ea decât eşti tu. Credem că s-a întors pe Rue de Buci, ascunzându-se în mulţime pentru siguranţă. Te poţi duce două cvartale spre nord şi vei fi în poziţia de a-i tăia calea dacă nu-l găsesc ele înainte.

— Bine, zise coreeanul, deşi nu avea de gând să urmeze instrucţiunile.

Asiaticul simţea că-i poate citi gândurile Cameleonului. Kim fusese

vânat de multe ori şi, din experienţă, simţea că poate să prezică toate mişcările celui urmărit. Dacă echipele de agenţi străini l-ar căuta prin centrul Parisului, într-o noapte de sâmbătă, Kim ar observa; la fel şi Cameleonul. Dacă ar fi plasate *umbre* în calea lui, Kim le-ar depista imediat, şi la fel ar face şi Cameleonul. Poate că nu va identifica fiecare adversar, dar Tehnicianul aruncase atât de mulţi oameni în luptă, încât va fi evident pentru un agent versat, cum era Cameleonul, că se afla în faţa unei operaţiuni care se va lăsa cu vărsare de sânge şi că toate regulile fuseseră aruncate pe fereastră. Nu s-ar afla în siguranţă în mijlocul mulţimii. Bărbaţii înarmaţi pe care Cameleonul îi depistase deja vor profita de orice şansă de a distruge ţinta, iar luminile şi trecătorii vor fi mai degrabă obstacole decât avantaje pentru cel vânat.

Da, Kim putea să simtă ce simţea Cameleonul acum, şi această simbioză îl făcu să-şi urmeze instinctul, nu indicaţiile primite de la Tehnician. Faptul că vânătorul Kim şi prada sa, Cameleonul, gândeau la fel îl făcu pe asasinul coreean să înainteze prin noaptea ceţoasă trei cvartale spre est, înspre o alee întunecată aflată la doar o jumătate de cvartal de lumina şi de zgomotul restaurantelor şi al petrecăreţilor. Ştia că Sena este la doar o sută de metri spre nord şi asta însemna că, în cazul în care Cameleonul îşi dădea seama că zona e supravegheată, era nevoit să se întoarcă spre sud, ca să se piardă în noapte. Nordul nu-i oferea decât unul sau două poduri, puncte naturale de ambuscadă, pe care trebuia să le evite cu orice preţ.

Song Park Kim găsi cel mai întunecat colţ pe alee, la douăzeci şi cinci de metri nord de Bulevardul Saint-Germain şi douăzeci de metri sud de Rue de Buci. Se putea mişca în fiecare direcţie în secunda în care *umbrele* zăreau ţinta în zonă. Kim presimţea că aleea va fi locul unde va avea loc confruntarea finală cu adversarul său. La doar câţiva metri de ascunzătoarea întunecată erau o mulţime de restaurante şi cluburi de noapte. Mai mult, echipele competitoare se apropiau.

Nu voia să atragă atenţia folosind o armă de foc, aşa că lăsă puşca de asalt MP7 în rucsacul pe care-l purta în spate, scoase din buzunar cuţitul-fluture şi se ascunse mai bine în întuneric, aşteptându-şi prada.

Court Gentry simţi că transpiraţia îi umezise partea din spate a costumului în timp ce mergea spre est, pe Rue de Buci. Umbrela pe care o ţinea în mâna dreaptă flutura la fiecare pas. Se abţinu să se sprijine pe ea ca pe un baston, deşi picioarele îl dureau îngrozitor din cauza tăieturilor cu care se alesese în Budapesta, cu o zi în urmă.

Nu plimbarea îl făcuse însă să transpire, ci ceea ce observase pe stradă. La zece metri văzu un cuplu îmbrăţişat pe o băncuţă, care stătea de vorbă, dar supraveghea cu atenţie bărbaţii care treceau prin faţa lor. Court se ţinu după un bărbat chel, care avea aproximativ vârsta lui, ca să vadă dacă atrage atenţia prin ceva ieşit din comun. Asta i-ar confirma că fusese zărit şi identificat şi că echipele din zonă sunt anunţate prin staţie.

Imediat, îndrăgostiţii îl priviră fix pe chel, după care vorbiră între ei. Court ştiu că era compromis. Văzuse cel puţin zece *umbre* şi era destul de sigur că scăpase de fiecare dintre ele, dar cu siguranţă nu-i dăduse atenţia cuvenită uneia dintre ele: cineva aflat la o fereastră întunecată sau într-o maşină parcată într-un loc unde el nu o putuse vedea. Această persoană transmisese tuturor *umbrelor* şi vânătorilor din oraş vestea despre prezenţa lui şi direcţia în care se îndrepta.

Court aruncă iute o privire peste umăr. Trei bărbaţi cu pielea închisă la culoare care mergeau repede se opriră să privească vitrina unui magazin, la aproximativ douăzeci de metri de el. Peste drum mai erau încă doi. Tipii ăştia făceau parte din aceeaşi echipă şi supravegheau nordul străzii, mai ales mesele aşezate în faţa cafenelelor.

Rahat! Court se întoarse spre aleea Rue de l'Ancienne Comédie, aflată în întuneric. În capăt se zărea o lumină slabă ce venea de la pasajul aflat la douăzeci de metri. Probabil că *umbrele* se împrăştiaseră pe malul stâng, din moment ce nu ştiau că el le descoperise.

Court pătrunse în întuneric, cu privirea aţintită asupra luminii din faţă şi cu vârful umbrelei atingând piatra cubică umedă. Sunetul reverbera în pasajul acoperit.

Trebuia să ia un taxi şi să se întoarcă la Gara Saint-Lazare, să-şi ia Mercedesul şi să pornească spre Bayeux. Oprirea în Paris, ca şi aceea de ieri după-amiază în Budapesta şi cea în Guarda, de noaptea trecută, nu-i folosiseră la nimic. Măcar acum scăpase fără vreo zgârietură şi asta era ceva, deşi avea nevoie de ajutor înainte să…

Sesiză o mişcare în întuneric şi din stânga apăru silueta unui bărbat. Înainte să poată reacţiona, observă braţul care venea spre el. Ridică mâna dreaptă ca să pareze, dar se mişcă prea încet.

Niciodată nu se mişca încet.

Court Gentry simţi cum cuţitul i se împlântă în pântece şi taie carnea moale până aproape de şold.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

La două dimineaţa pătrunse o rază de lumină în camera întunecată de la etajul al doilea. Sir Donald nu dormea. Restul familiei fusese adusă în camera lui, să poată fi supravegheaţi cu toţii de un singur paznic. Claire dormea agitată în stânga bunicului ei, în timp ce Kate sforăia în dreapta. Elise era atât de drogată cu medicamente, încât era greu să-ţi dai seama dacă dormea sau nu. Stătea întinsă pe un divan, în cealaltă parte a camerei.

Donald zări silueta paznicului scoţian, un tip pe nume McSppaden. Presupuse că urma să-l bată pe ascuns şi se întrebă cât mai putea să ducă.

Acesta se apropie de pat, ignoră fetele şi-i şopti lui Fitzroy:

— Îţi propun o afacere, bătrâne. Uite un telefon. L-am şutit dintr-o geantă de-a lui Ivan. Toţi sunt în dispozitiv acum, iar eu sunt singur la etaj.

— Dispari! Încerc să dorm.

— O să ai suficient timp să dormi dimineaţă, dacă mori.

— Crezi că nu recunosc o capcană? De ce mi-ar da un nenorocit de telefon un labagiu ca tine?

— Pentru că… pentru că vreau o mică… recompensă atunci când se va termina totul.

Fitzroy ridică puţin capul de pe pernă, ca să-l vadă mai bine pe bărbatul aplecat asupra lui.

— Ce fel de recompensă?

— Cameleonul… Am auzit ce a făcut în Kiev. Dacă a îndeplinit misiunea de acolo şi încă jumătate dintre operaţiunile pe care se spune că le-a făcut, dacă a nimicit echipele din Praga, din Budapesta şi din Elveţia… La dracu’, ar putea ajunge aici! Dacă o face, o să fiu în pericol şi plănuiesc să dispar. Nu mă pun cu ticălosul ăla. Am pentru ce să trăiesc. Mă înţelegi? Dar dacă apare şi fug, nu vreau să vină după mine afurisitul de Donald Fitzroy sau câinii lui de atac. Înţelegi?

Scoţianul îi întinse aparatul lui Fitzroy şi englezul îl luă.

— Eşti sincer?

— Sir Donald, probabil o să mori la răsărit. Nu risc prea mult, dar dacă scapi, aminteşte-ţi că Ewan McSpadden a fost cel care te-a ajutat.

— Aşa voi face, Ewan.

— Sună-ţi câinele, spune-i că dacă ajunge… eu sunt individul cu cămaşă verde şi pantaloni negri. Nu voi folosi arma, aşa că nu are de ce să-şi facă griji.

— Eşti un flăcău de treabă, McSpadden.

Scoţianul se retrase în întuneric. Reapăru pentru puţin timp raza de lumină, care se îngustă imediat şi apoi dispăru.

Cuţitul scormoni mai adânc în abdomenul lui Gentry. Durerea era înfiorătoare. I se înmuiară picioarele şi-i cedară măruntaiele. Gentry nu înţelegea ce se întâmplă, aşa că se uită în jos şi văzu că prinsese cumva mâna atacatorului cu mânerul umbrelei. O smuci; nu avea puterea să scoată cuţitul din rană, dar măcar împiedicase lama să pătrundă mai mult de cinci centimetri. Durerea era înfiorătoare, însă era mai bine decât să fi fost despicat ca un peşte.

Cu mâna dreaptă, trase cu putere de umbrelă. Cu stânga, îl lovi slab pe atacator în piept: nu mai avea vlagă din cauza efortului pe care-l făcea cu dreapta şi a durerii din abdomen. Asasinul ripostă, încercă să-l lovească tare cu capul, dar Cameleonul se feri la timp.

Court se întinse să scoată pistolul de la betelie, apucă Glockul cu mâna stângă, să-l scoată, însă asasinul îl lovi. Arma din oţel şi polimer căzu cu zgomot pe caldarâm şi dispăru în întuneric.

Mâinile celor doi se încleştară în beznă, atacatorul evitând să-i fie scoşi ochii, iar Gentry deviind o lovitură în mărul lui Adam, care l-ar fi ucis cu siguranţă, fără să ţină seama de lama de oţel înfiptă în abdomen.

Atacatorul prinse cuţitul, dar renunţă să mai tragă de el în sus până în stern sau să-l înfigă mai adânc, fiind împiedicat de mânerul umbrelei. În loc de asta, lama tăie în jos şi se opri în osul şoldului.

Gentry îşi înăbuşi urletul. Era la un pas să-şi piardă minţile de durere, dar ştia că mai sunt asasini la câţiva metri. Dacă strigătul lui ar fi fost auzit, ar fi dispărut şi ultima şansă pe care o mai avea să supravieţuiască lamei de oţel şi celui care o mânuia.

Schimbă tactica. Se propti pe picioare şi-l lovi cu pieptul pe bărbatul mic de înălţime; un asiatic, după cum îşi putu da seama. Îl izbi de perete, dar cu asta nu reuşi decât să-şi înfigă mai adânc cuţitul în rană.

Imediat lovi cu capul, iar frunţile celor doi bărbaţi se ciocniră zgomotos, scoţând un sunet mai puternic decât oricare altul de când începuse lupta pe alee. Umbrela era încă prinsă de încheietura asiaticului. Court o împinse şi-l făcu pe atacator să se dezechilibreze şi să cadă, lovindu-se de zidul opus. Fiind uniţi de cuţit, Gentry îl urmă. Aici era mai multă lumină şi, deşi durerea agonizantă ameninţa să-i întunece mintea, americanul observă curelele rucsacului şi-şi dădu seama că asiaticul încerca să scoată ceva de acolo cu mâna liberă.

Court îl prinse de încheietură şi o izbi de cărămizile zidului.

— Ce ai acolo? întrebă printre dinţi. Ce ai în rucsac?

Era suficientă lumină pentru un contact vizual. Niciunul nu-şi feri privirea, deşi chipurile le erau crispate din cauza efortului de a se împinge unul pe celălalt.

— Ce ai în rucsac?

Gentry trase de umbrelă, dezechilibrându-l pe coreean, şi profită de ocazie să apuce rucsacul presat de zid. Pentru asta fu nevoit să-şi încordeze muşchii abdominali, iar mişcarea îl făcu să geamă de durere.

Asiaticul răsuci cuţitul; rana de cinci centimetri se deschise şi Gentry simţi sângele curgându-i pe vintre şi pe ambele picioare.

— Ahhh…

Fusese un ţipăt surd, dar avu ecou pe alee.

Court apucă rucsacul şi prinse fermoarul. Kim îl lovi peste mână, dar primi un cap în gură care-l ameţi, iar Gentry desfăcu repede rucsacul.

— Ce-i asta? Ce-i asta? repetă când lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji şi se amestecară cu stropii de salivă care-i săreau din gură în timp ce vorbea, împroşcându-l pe atacator.

— Asta voiai? Asta căutai? Hm?

Court scoase pistolul automat din rucsac şi-l aţinti spre adversarul în ochii căruia se oglindea acum spaima. Kim se întinse şi prinse arma de amortizor, apoi cu cealaltă mână împinse mai adânc mânerul cuţitului. Court încercă să se ferească, dar nu reuşi, iar lama intră încă un milimetru în măruntaiele lui.

Reuşi să ridice siguranţa şi trase. Kim lăsase puşca de asalt pe modul semiautomat, exact cum ar fi făcut şi Gentry. Ţeava era îndreptată către zidul din cărămidă din spatele lui Kim şi impactul făcu să sară peste tot aşchii de cărămidă şi praf. Gentry apăsă din nou pe trăgaci cât putu de repede. Reculul fiecărei runde de gloanţe făcea trupul să-i zvâcnească şi să permită cuţitului să intre şi mai adânc în carne şi în os. Trei împuşcături, cinci, zece, douăzeci… Kim urlă în agonie şi dădu drumul amortizorului aproape încins după atâtea focuri. Îşi puse mâna arsă peste cea cu care ţinea cuţitul şi, cu ambele mâini strânse, încercă din răsputeri să împingă cuţitul spre coloana vertebrală a lui Gentry.

Sângele acestuia gâlgâi pe degetele încleştate.

Cu o singură mişcare, Gentry ridică arma şi-l lovi pe Kim în faţă, fracturându-i nasul.

Cei doi bărbaţi căzură pe piatra cubică şi, în sfârşit, legătura lor se rupse. Kim zăcea pe spate, cu faţa întoarsă spre zidul ciuruit, cu nasul plin de sânge şi mâna arsă strânsă în poală. Respira greu din cauza efortului. Gentry zăcea în mijlocul aleii şi respira la fel de greu, în timp ce mânerul negru al cuţitului îi ieşea obscen din pântece.

Icni când încercă să scoată lama. Epuizat şi confuz din cauza

loviturii, asiaticul se ridică în genunchi şi se târî înnebunit pe piatra rece, ca să micşoreze distanţa dintre ei. Când mai avea un metru şi jumătate, se ridică, disperat să pună mâna pe cuţit înainte să-l scoată Cameleonul.

Cu doar o clipă înainte să-şi atingă ţinta, lama cuţitului negru apăru în lumina slabă, îngustă şi plină de sânge. Court tăie dintr-o mişcare gâtul asiaticului, ai cărui ochi se măriseră de uimire, şi-i secţionă jugulara.

Song Park Kim se prăbuşi pe alee şi muri în câteva secunde, trupul lui căzând peste al Cameleonului.

Acesta lăsă cuţitul să cadă pe caldarâm şi împinse trupul muribund, care încă mai zvâcnea, şi care se rostogoli neceremonios, după care încetă să se mai mişte.

Cu o singură mână, Court îşi desfăcu rapid cravata şi o făcu ghemotoc. Trase adânc aer în piept de câteva ori ca să se calmeze, apoi presă ghemotocul în gaura din abdomen. Sângele se prelinse de pe cămaşa albă pe piatra cubică.

— Iisuse! gemu în timp ce chipul contorsionat de durere i se acoperi de lacrimi, salivă şi mucozităţi.

Îi veni să vomite din cauza şocului, dar reuşi să se controleze, concentrându-se pe ce avea de făcut.

În mod normal era foarte atent cu ADN-ul lui, însă acum nu-şi mai bătu capul cu asta. Ar fi fost nevoie de o cadă plină cu înălbitor, o echipă de cinci oameni şi o zi întreagă să dezinfecteze locul, iar Court nu avea nimic din toate astea.

Presiunea pusă de cravată reduse durerea când încordă abdomenul: fără ea, nu ar fi putut sta în picioare, însă se sprijini de zid şi reuşi să păşească împleticit. Auzi voci. Atenţia trecătorilor fusese atrasă de zgomotele încăierării. Poliţia şi asasinii aveau să sosească aici în câteva momente. Izbuti să ajungă la pasajul plin cu magazine. Toate erau închise şi nu era nici urmă de cumpărători. Cu trupul încovoiat şi chipul palid, se îndepărtă de scena orgiei sângeroase.

Porni spre nord, în noaptea rece, înroşind dalele de piatră cu sângele care i se scurgea pe picior.

Treizeci de secunde mai târziu, unul dintre botswanezi îşi croi drum prin mulţimea panicată şi, cu ajutorul unei lanterne, găsi trupul coreeanului pe aleea întunecată, plină de sânge, care fusese scena unui spectacol de groază. Luă legătura cu Tehnicianul.

— E un mort aici. Asiatic. Aproape decapitat.

Lloyd şi Riegel stăteau în spatele Tehnicianului când se auzi în difuzor vocea cu accent britanic a asasinului african.

Domnul Felix intră în cameră, dar rămase în umbră, privind atent.

Tehnicianul suci un comutator.

— Banshee 1? Recepţie! Banshee 1, mă auzi?

Se auzi un foşnet în difuzor, iar Lloyd şi Riegel se priviră cu speranţă.

— Nu poate răspunde acum; nu vă obosiţi să lăsaţi vreun mesaj, zise sarcastic africanul.

Era evident că acesta luase telefonul coreeanului şi vorbea în locul lui.

— Coreeanul a fost probabil cel mai bun om pe care l-am avut în această operaţiune, zise Riegel. Cei din organizaţia lui vor fi furioşi că agentul lor şi-a pierdut viaţa în misiunea asta.

— Dă-i dracu'! se răsti Lloyd. Ar fi trebuit să ne trimită pe cineva capabil s-o ducă la îndeplinire. Când ne-au oferit un singur om, am ştiut că nu îşi dau interesul.

— Eşti un idiot, Lloyd. Ai idee ce a făcut asasinul ăsta la viaţa lui?

— Sigur că da! A lăsat o pată de grăsime pe o alee pariziană. Cât despre restul, nu dau doi bani!

Tocmai atunci se auzi din nou vocea africanului.

— E o urmă de sânge ce duce spre nord. Îl vom găsi.

— Vezi? zise Riegel. Banshee 1 şi-a atins scopul.

Trei minute mai târziu se conectă o *umbră.*

— Cincizeci şi patru către Tehnician.

— Comunică, Cincizeci şi patru.

— Sunt la etajul al patrulea al unei clădiri de lângă Piaţa Saint-Michel. Cred că l-am prins pe subiect pe filmarea mea. V-o trimit, ca să verificaţi.

Dură zece secunde să se facă legătura. Când prinse viaţă monitorul din camera de comandă, luminile din Paris şi silueta Catedralei Notre-Dame străluciră cu putere. Sena traversa oraşul ca o panglică argintie. Imaginea nu părea centrată pe ceva anume.

— Unde e? urlă vânătorul Riegel, înfierbântat de urmărire, căutând disperat prada. Cincizeci şi patru, strânge cadrul pe subiect!

— *Oui, monsieur!*[30]

Imaginea se centră pe Pont Neuf, podul care traversa râul spre catedrală. O siluetă în costum închis la culoare înainta epuizată, poticnindu-se şi apoi oprindu-se în mijlocul podului. Era clar că omul era rănit şi încerca să ajungă de pe malul stâng, pe Île de la Cité, micuţa insulă din mijlocul Senei, unde se afla Catedrala Notre-Dame.

— Uită-te la el! E terminat! strigă extaziat Lloyd. Pe cine avem în apropiere?

Tehnicianul răspunse înainte ca Lloyd să termine întrebarea.

— Kazahii sunt la treizeci de secunde distanţă. Îi veţi vedea venind pe pod dinspre sud. Botswanezii sunt imediat în urma lor, iar bolivienii sunt la nord de Sena. Echipa din Sri Lanka e la trei minute în vest.

Imaginile video se măriră suficient de mult cât să poată fi distinse clădirile de pe Quai des Grands Augustins şi drumul care mărginea malul stâng al Senei. Câţiva bărbaţi alergau de-a lungul lui şi făcură dreapta pe pod. Unul alunecă pe piatra udă şi căzu, dar ceilalţi îşi continuară cursa pe panta podului.

— Asta e! decretă victorios Riegel. Spune-le să-l distrugă, să urce cadavrul într-o maşină şi să vină la heliport. Trimiteţi-l aici, ca să-l vadă domnul Felix.

— Ar fi bine, domnule Riegel, mulţumesc, spuse Felix, părând o statuie pe lângă bărbaţii agitaţi din faţa monitoarelor.

Imaginile trimise de *umbră* se centrară din nou pe Gentry, care se răsucise şi stătea acum cu faţa spre kazahi. Aceştia nu erau mai departe de patruzeci de metri. Americanul rănit continua să reziste, deşi, evident, durerea lui era foarte mare. Se uită peste umăr spre celălalt capăt al podului.

— N-o să reuşeşti, Court, zise satisfăcut Lloyd. Nu mai poţi să fugi. Eşti terminat.

— Rahat! mormăi Riegel.

— Ce s-a întâmplat?

— *Scheisse*[31], zise tare neamţul.

— Ce ai păţit? E în mâinile noastre.

Tocmai atunci, Cameleonul urcă pe balustrada din ciment şi se uită în spate la bărbaţii care erau la douăzeci şi cinci de metri în spatele lui.

— Nu! urlă Lloyd, înţelegând temerea lui Riegel. Nu, nu, nu, nu…

Kurt Riegel luă microfonul de pe masa Tehnicianului, apăsă butonul şi, agitat, urlă în germană: *Schießt ihn sofort!*[32]

Era însă prea târziu. Court Gentry se ridică pe vârfuri pe balustradă, apoi căzu zece metri în apa care sclipea în noapte, suprafaţa cristalină explodând când atinse trupul bărbatului. Silueta întunecată dispăru în timp ce curentul transforma din nou râul într-o oglindă curgătoare.

Lloyd se depărtă de monitoare şi, şocat, îşi puse mâinile în cap. Se întoarse apoi spre Felix, care rămăsese tăcut, în spate.

— Ai văzut! Ai văzut cu ochii tăi! E mort!

— Prietene, căderea în apă nu ucide întotdeauna un om. Îmi pare rău. Am nevoie de confirmare pentru preşedintele meu.

Lloyd reveni lângă Tehnician şi urlă atât de tare, încât se auzi în tot castelul.

— Dracu’ să-l ia! Spune-le tuturor să intre în apă! Ne trebuie corpul

lui!

Imaginile de pe ecranul plasmei îi arătau pe kazahii care acopereau porţiunea podului unde, cu doar cinci secunde în urmă, se aflase ţinta. Toţi se uitau în jos. Erau cinci oameni pe pod. Doi săriră peste balustradă şi aterizară în apa rece şi întunecată, pe când ceilalţi se întoarseră în fugă pe malul stâng.

Riegel turui instrucţiuni către Tehnician.

— E grav rănit, iar căderea nu l-a ajutat. Trimite aici echipa din Botswana; mută-i şi pe bolivieni şi srilankezi. Trimite oameni cu bărci, în cazul în care trupul nu iese imediat la suprafaţă. Informează-i pe toţi că trebuie să-l caute pe ambele maluri ale râului. Să meargă mai multe *umbre* în aval şi să-l vâneze. Ne trebuie trupul lui chiar acum!

TREIZECI

La două şi jumătate începu să plouă slab. La cinci sute de metri sud-est de Catedrala Notre-Dame, pe malul stâng, Grădina Tino Rossi era scufundată în beznă. La optsprezece metri de debarcaderul din piatră era un dig acoperit cu iarbă, ce mărginea zidul mic din piatră. Acolo, între zid şi un copac, zăcea pe spate o siluetă, cu genunchii uşor ridicaţi şi braţele în lături. Oricine ar fi zărit hainele ude şi-ar fi dat seama că tocmai ieşise din apă. Poate că o ultimă izbucnire de putere permisese braţelor slăbite să se caţăre pe marginea râului, în iarba udă: poate că la un moment dat mersese pe propriile picioare, după care membrele îi cedaseră şi trupul i se prăbuşise pe pământul rece.

Nu se observă nicio mişcare şi nu se auzi niciun sunet până când, prin hainele ude, începu să piuie înfundat un dispozitiv electronic.

La început, bărbatul nu reacţionă. În cele din urmă, îi zvâcni un umăr şi întoarse încet capul, ca să-şi dea seama unde este. După alt piuit, vârî mâna în buzunarul hainei, scoase un aparat din plastic şi-l manevră cu o singură mână. Reuşi să-l deschidă, după care telefonul prin satelit căzu în iarbă. Privirea bărbatului rămase aţintită spre cer.

Când sărise de pe pod, Gentry se lovise rău de suprafaţa apei. Răceala de gheaţă îi luase şi ultimul strop de aer pe care-l mai avea în plămâni. Se scufundase adânc şi descoperise, când ieşise la suprafaţă, că fusese purtat de curent în aval, pe sub Pont Neuf, spre vest. Trăsese adânc în piept aer amestecat cu apă, reuşind să se menţină la suprafaţă un minut, cât să zărească o mică navă de agrement ce urca în amonte şi se îndrepta spre el. Deşi era slăbit până la un pas de a-şi pierde cunoştinţa, reuşise să se prindă cu un braţ de scara laterală a micii ambarcaţiuni care ajunsese în dreptul lui. Se ţinuse cu o mână şi reuşise să stea cu capul aproape lipit de barcă în timp ce aceasta îl tractase spre podul de pe care abia sărise. Auzise strigătele bărbaţilor din apă, care căutau un trup şi aţinteau luminile lanternelor în jurul picioarelor podului.

Zece minute mai târziu, Court ieşise din raza lor vizuală. Cu ultimele puteri, încercase să se caţăre în barcă, dar nu reuşise. Picioarele slăbite, durerea înfiorătoare din pântece şi hainele ude îl făcuseră să ajungă din nou în apele îngheţate. Încercase să se agaţe din nou, însă nu prinsese în mână decât apă, în timp ce ambarcaţiunea se depărta.

Din fericire pentru el, nu era departe de mal. Reuşise să ajungă pe malul stâng, se chinuise să urce pe promontoriu, se ridicase pentru scurt timp, dar căzuse apoi pe iarba udă, lângă Grădina Tino Rossi.

Aici zăcea de douăzeci de minute, cu ochii deschişi şi privirea fixă,

în timp ce picăturile mici de ploaie îi cădeau pe pupile.

Telefonul sună din nou şi el îl ridică din iarbă, continuând să privească norii de ploaie în luminile oraşului.

— Da, răspunse slab.

— Bună seara. Sunt Claire Fitzroy. Aş putea vorbi cu domnul Jim?

Gentry clipi des şi ochii i se umplură de lacrimi, îşi controlă cât putu de bine vocea şi făcu tot posibilul să mascheze durerea, epuizarea şi disperarea provocate de eşec.

— A trecut ora ta de culcare.

— Da, domnule, dar bunicul mi-a spus să te sun.

— Îţi aminteşti de mine?

— Oh, da, domnule. Îmi amintesc că ne duceai la şcoală. Că dormeai pe un pat pliabil, în hol. Mami spunea că de fapt nu dormi, ne supraveghezi toată noaptea. Beai cafea şi-ţi plăcea omleta pe care o făcea mami.

— Aşa e. Cu multă brânză.

Osul pelvian al bărbatului fusese străpuns, iar peretele abdominal, perforat. Nu credea că nenorocitul de cuţit pătrunsese suficient de mult cât să-i atingă intestinele, deşi durerea era de nedescris. Bănuia că încă mai sângerează. De când căzuse în râu, în urmă cu aproximativ o oră, nu făcuse nimic ca să oprească sângerarea.

Sirenele unor maşini de poliţie rupseră tăcerea şi Court se ascunse în întuneric lângă zidul din piatră.

— Domnule Jim, bunicul zice că veniţi să ne salvaţi.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii americanului. Nu era mort, dar simţea că nu mai avea mult. Ştia că nu va ajunge la Bayeux, şi chiar dacă ar fi reuşit, ce ar fi putut să facă mai mult decât să sângereze pe treptele castelului?

— Unde e bunicul?

— În dormitor. Nu poate vorbi acum. A zis că a căzut pe scări, dar nu e adevărat. Bărbaţii ăştia l-au bătut. Mi-a dat telefonul şi mi-a zis să merg în baie şi să te sun; de asta vorbesc în şoaptă, adăugă copila după o scurtă pauză. Vii, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că vii. Dacă nu vii… Eşti singura noastră şansă de când tati s-a întors în Londra. Domnule Jim… mai eşti acolo?

Tipic lui Fitzroy! Dacă l-ar fi sunat el, Court i-ar fi spus că e totul pierdut. Nenorocitul ştia că Gentry e într-o situaţie disperată acum, aşa că cine altcineva l-ar fi putut face să continue, dacă nu una dintre gemene?

— Voi face tot posibilul.

— Promiţi?

Court zăcea în întuneric, îngheţând în hainele ude lipite de trup, cu ţeasta rasă în noroi.

— Voi ajunge în scurt timp, reuşi să spună cu voce slabă.

— Promiţi?

Gentry se uită în jos la rana din abdomen şi apăsă tare pe ea.

— Promit, spuse şi vocea lui păru mai puternică. Şi când o să ajung acolo, trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce anume, domnule?

— Când vei auzi mult zgomot, vreau să te duci în camera ta, să te bagi sub pat şi să nu te mişti. Poţi să faci asta pentru mine?

— Zgomot? Ce fel de zgomot? Te referi la focuri de armă?

— Da. La asta mă refer.

— Bine.

— Stai acolo până vin să te iau. Pune-o pe sora ta să facă la fel. Bine?

— Mulţumesc, Jim. Ştiam eu că o să vii.

— Claire, vreau să-i duci telefonul bunicului tău. Trebuie să-i pun o întrebare importantă.

— Bine, Jim.

— Şi… Claire… Mulţumesc că m-ai sunat. Mă bucur că te-am auzit…

Un sfert de oră mai târziu, Gentry se clătina de-a lungul Rue du Cardinal Lemoine. Ploaia se oprise şi nu era nimeni în jur, ceea ce era un noroc pentru el, deoarece mergea şi-şi apăsa cu ambele mâini partea stângă a abdomenului, târâindu-şi piciorul. Se oprea la fiecare douăzeci şi cinci de metri, se sprijinea de un zid, de o maşină sau de un stâlp de iluminat şi aştepta câteva secunde, după care pornea mai departe, căutând un nou sprijin care să-i mai ia din epuizarea provocată de pierderea de sânge.

Găsi adresa pe care i-o dăduse Fitzroy. Uşa era închisă, dar se aştepta la asta, aşa că se adăposti într-o nişă întunecată, la mică distanţă, şi se aşeză, ca un vagabond, pe o bucată de carton, să se odihnească. Bineînţeles că poliţiştii, vânătorii şi *umbrele* îl căutau acum de-a lungul Senei, dar spera că toţi îşi concentraseră căutările în aval şi că se împiedicau unul de altul.

Ajunsese la capătul puterilor, presând cu pumnul abdomenul însângerat, când auzi un sunet venind dinspre casa a cărei adresă i-o dăduse Fitzroy. Scoase capul din ascunzătoare şi văzu cum se deschide încet. Se aşteptase să vină cineva cu maşina, dar persoana care lucra acolo locuia, probabil, în apartamentul de deasupra.

Pe trotuar apăru o femeie, silueta ei abia zărindu-se din cauza unui stâlp de iluminat aflat la douăzeci de metri distanţă. Court se ridică şi

porni împleticit.

— *Allez!*[33] îl îndemnă ea în şoaptă. Grăbeşte-te!

Trecu pe lângă ea, clătinându-se, şi intră într-un hol lung.

Slăbiciunea îl făcu să se târască pe lângă peretele pe care-l mânjea cu sângele de pe mână. Femeia îşi vârî imediat capul pe sub braţul lui şi-l ajută să meargă. Era înaltă şi zveltă, dar puternică. Court însă simţea cum cedează cu fiecare pas pe care-l făcea.

Trecură de o uşă şi intrară într-o cameră întunecată. Înainte ca ea să aprindă lumina, bărbatul de şaptezeci şi şapte de kilograme tresări când lătră lângă el un câine. Apoi altul, apoi încă vreo zece lătrară în acelaşi timp în jurul lui.

Abia când se aprinse lumina, văzu că locul unde-l trimisese Donald era de fapt o clinică veterinară. Îi cedară genunchii şi căzu lângă fată. Cu puterea unui bărbat, ea îl ridică şi îl ajută să se aşeze pe un scăunel.

— *Parlez-vous français?*[34] îl întrebă ea, privindu-l.

El se uită la ea şi, fără nicio legătură, îşi spuse că e drăguţă.

— *Parlez-vous anglais?*[35] întrebă la rândul lui.

— Da, un pic. Eşti englez?

— Mda, minţi el, fără să încerce totuşi să folosească vreun accent.

— *Monsieur.* Am încercat să-i spun domnului Fitzroy că doctorul nu e în oraş, dar l-am sunat, zise ea într-o engleză aproximativă. E pe drum şi ajunge în câteva ore. Regret; n-am ştiut cât de grav eşti rănit. Nu te pot ajuta. Chem o ambulanţă. Ai nevoie de spitalizare.

— Nu. Faci parte din Reţeaua lui Fitzroy. Cel puţin ai medicamente, sânge şi pansament.

— Nu aici, îmi pare rău. Doctorul LePen are acces la clinica din apropiere, dar eu nu am. Eu lucrez numai cu animale. Ai nevoie de spital, de ajutor de urgenţă. *Mon Dieu*[36], eşti rece! O să-ţi dau o pătură.

Fata ieşi din cameră şi reveni imediat cu o pătură groasă din lână, ce mirosea a urină de pisică, şi i-o puse peste umeri.

— Cum te cheamă? întrebă Court, aflat la capătul puterilor.

— Justine.

— Ascultă-mă, Justine. Eşti veterinar. E aproape suficient… Am nevoie doar de nişte sânge şi…

— Asistent veterinar…

— Păi, e *suficient* de aproape suficient. Vom reuşi. Te rog, ajută-mă…

— Spăl animalele! Ţin câinii pentru doctor! Nu te pot ajuta! Doctorul vine, dar nu poţi aştepta. Eşti palid… Îţi trebuie sânge, fluide…

— N-am timp să aştept. Uite, cunosc medicina de front. Îţi pot spune ce îmi trebuie: nişte sânge – câteva unităţi din grupa 0 pozitiv –,

nişte antibiotice şi mâinile tale. Când slăbiciunea şi durerea se vor accentua, nu voi mai fi în stare s-o fac.

— Medicină de front? Aici nu e front. Aici e Paris!

— Spune-le-o tipilor care mi-au făcut asta, zise el, îndepărtând pătura şi luând mâna de pe rana făcută de cuţit.

Tensiunea bărbatului scăzuse atât de mult, încât sângele nu mai gâlgâia, ci se prelingea, lucind în lumina rece din cabinet.

— Arată rău, icni Justine.

— Ar fi putut fi şi mai rău. A trecut prin muşchi şi vase de sânge, dar o să fiu bine dacă o să capăt nişte sânge grupa 0 pozitiv. Dacă mă ajuţi, plec, iar Fitzroy vă va plăti, pe tine şi pe doctor, pentru deranj.

— *Monsieur*. Nu auzi? Eu lucrez cu câini!

Bărbatul închise ochii.

— Imaginează-ţi că am blană.

— Cum poţi să glumeşti? Sângerezi de moarte.

— Pentru că te cerţi cu mine. Unde e clinica? Putem merge acolo, ca să iau ce îmi trebuie. Nu pot să mă duc la spital; trebuie să o fac aşa.

Tânăra inspiră adânc, încuviinţă cu un gest, după care-şi prinse părul castaniu într-o coadă, la spate.

— Stai să te bandajez, să nu mai pierzi sânge.

Lătratul câinilor începu să se domolească.

Camera de operaţii a clinicii veterinare era împuţită. Nu fusese curăţată vineri, după închiderea cabinetului.

— Îmi pare rău, *monsieur*. Dacă ştiam că veniţi…

— E în regulă.

Court vru să se întindă pe masa metalică din centrul încăperii, dar Justine îl opri. Luă o sticlă cu dezinfectant, stropi peste tot şi şterse suprafaţa din aluminiu, în timp ce pacientul se sprijini de un raft pe care se aflau pansamente. Fata ieşi şi reveni cu o pernă luată de pe canapeaua din sala de aşteptare.

— Trebuie să stai cu picioarele atârnate. Nu e pentru oameni.

— Bine.

Court îşi folosi ultimele puteri ca să-şi sfâşie cămaşa. Nasturii zburară şi aterizară pe podeaua acoperită cu gresie. Justine îi scoase pantofii îmbibaţi cu apă şi-i tăie pantalonii, lăsându-l în chiloţi.

— Nu am… experienţă… cu oameni.

— Te descurci minunat.

Timidă, fata îl privi din cap până în picioare.

— Ce-ai păţit?
— Am fost împuşcat în picior în urmă cu câteva zile.
— Cu un pistol? întrebă ea, privind rana deschisă, veche de trei zile, şi apoi şoldul însângerat. *Mon Dieu!* exclamă şi-şi puse mănuşi chirurgicale.
— Picioarele şi tălpile mi-au fost tăiate de cioburi.
— Văd.
— Apoi mi-am rupt o coastă când m-am rostogolit de pe un munte în Elveţia.
— Un munte?
— Da. Apoi mi-am distrus încheietura încercând să scap de nişte cătuşe.
Justine nu zise nimic un timp, rămânând cu gura căscată.
— Stomacul?
— Înjunghiat.
— Unde?
— Aici, în Paris. În urmă cu o oră, cred… Apoi am căzut în Sena.
— *Monsieur.* Nu ştiu ce munceşti şi nu vreau să ştiu, clătină ea din cap. Oricum, cred că trebuie să-ţi găseşti alt serviciu.
Court râse încet, dar gestul îi făcu să simtă flăcări de durere în abdomen.
— N-am abilităţile necesare pentru un loc de muncă cinstit.
— Îmi pare rău. Nu înţeleg cuvintele.
— Nu contează. Justine, putem coase rana de cuţit, dar dacă nu fac transfuzie de sânge, o să leşin.
— Clinica e aproape, dar e închisă.
— O deschidem. Haide să mergem. Trebuie să plec în cel mult o oră.
Justine terminase de înfăşurat pansamentul peste rana de cuţit.
— Pleci? Nu trebuie să te mişti! Zile! Nu înţelegi că eşti rănit rău?
— *Tu* nu înţelegi. Trebuie să ajung undeva! Trebuie să fiu bine, ca să pot pleca!
Ea strânse din dinţi şi făcu ochii mari.
— *Monsieur.* Nu sunt doctor, dar îţi spun că nu poţi fi în alt loc decât în spital. Ai putea muri în câteva ore.
— Voi fi bine. Trebuie să fiu!
Justine îngenunche, deschise un dulăpior şi scoase de acolo cele necesare.
— Imposibil! Dacă îţi fac transfuzie, sângele va curge prin stomac la cea mai mică mişcare. Trebuie copci. Dacă pun copci, se rup când te mişti.
Court se gândi un pic, apoi se uită la ceas. Era trei dimineaţa.
— Eu… trebuie să ajung în Bayeux, Normandia.
— Acum? Eşti nebun?

— E vorba despre viaţă şi moarte, Justine.

— Da, moartea ta, *monsieur*.

Court scoase din buzunar plicul cu bani pe care i-l dăduse Maurice. Era ud, dar supravieţuise ca şi cheile maşinii. I-l dădu lui Justine.

— Câţi bani sunt? întrebă el.

— Mulţi.

— Sunt ai tăi. Ajută-mă doar să ajung la Bayeux înainte de opt dimineaţa.

— Dacă nu poţi nici să conduci maşina, ce faci când ajungi acolo?

— Pot să conduc, dar am nevoie să mă coşi şi să mă bandajezi în timp ce o fac. Putem face transfuzia pe drum.

Fata se ridică şi vorbi sacadat.

— Sutură… în… maşină… În timp ce conduci?!

— Da.

Ea mormăi ceva în franceză, dar Court nu înţelese mare lucru. Pricepu echivalentul cuvântului *câine* şi bănui că spune că în momente ca ăsta prefera să îngrijească pacienţi cu patru picioare.

Justine fixă pansamentul în jurul taliei şi-l ajută şi-şi pună cămaşa udă pe umeri. Nu-l privi când vorbi din nou.

— Ce se întâmplă în Bayeux duminică dimineaţa şi nu poţi să lipseşti?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că o să cânt în corul bisericii?

— Nu, clătină ea din cap, fără să zâmbească.

— Bine. Atunci îţi voi spune adevărul.

Şi i-l spuse. De la povestea din avion până la ce avea de făcut înainte de opt dimineaţa. Îi povesti despre fetele răpite şi despre tatăl care murise încercând să le protejeze. Îi spuse despre echipele de asasini străini trimişi pe urmele lui, despre cum pierderea sângelui şi oboseala îi afectaseră creierul şi apoi despre discuţia pe care o avusese cu Claire la telefon şi din nou despre copiii pe care trebuia să-i protejeze.

Ea fu îngrozită când auzi despre asasini şi crime, dar şi despre pericolul în care se aflau două fetiţe, numai de dragul reputaţiei unei corporaţii. Da, Justine lucra pentru un medic veterinar care uneori, la ore ciudate, se ocupa de pacienţi dubioşi, iar acesta îi spusese suficient de multe despre Fitzroy şi Reţea încât să nu mai pună întrebări, dar nu şi-ar fi imaginat nici într-o mie de ani că aceşti bărbaţi erau atât de brutali şi de nemiloşi ca în povestea spusă de străin.

— Aşadar… ce părere ai?

— De ce ai încredere în mine?

— Din disperare. În urmă cu trei sferturi de oră eram mort pe malul râului. Din momentul acela tu ai devenit singura mea speranţă. Dacă mă trădezi, nu poate fi mai rău decât dacă aş zăcea aici.

— Cum rămâne cu poliţia?

— Lloyd mi-a spus că va ucide ostaticii dacă apare la uşă altcineva în afară de mine. Va face asta. Îi cunosc pe oamenii ca el. Trebuie să mă duc singur, cu ajutorul tău. Te las în Bayeux. Destinaţia mea este la câţiva kilometri spre nord. Dimineaţă, poţi lua primul tren spre Paris. Îţi promit că vei fi la kilometri distanţă de pericol.

— Cum să îţi spun?

— Jim.

— Bine, Jim. Mergem, cu o condiţie.

— Care?

— Lasă-mă să-ţi dau un calmant ca să te cos. Găsesc ceva în clinică şi îţi pot administra după transfuzie, când creşte tensiunea. Luăm maşina mea. Conduc până la Gara Saint-Lazare ca să iei maşina ta. Apoi mergem. Nu e trafic în afara oraşului. Te cos când conduci.

Court se gândi la spusele ei. Instinctul îi spunea să nu ia niciun fel de calmant care i-ar putea întuneca mintea şi amorţi reflexele, împiedicându-l să se concentreze pe misiune. Simţea că poate să facă faţă durerii.

Nu, nu-i plăcea planul lui Justine, dar, din cine ştie ce motiv, *avea* încredere în ea.

În timp ce o privea pe fata drăguţă aplecată deasupra lui, frumuşică, deşi părul răvăşit de somn îi era încă prins în coadă, fără machiaj şi cu broboane de sudoare adunate deasupra buzei din cauza concentrării cu care se chinuia să salveze viaţa unui străin, Court îşi dădu seama că nu era în postura de a o contrazice.

Justine îl ajută să se ridice, ieşiră împleticiţi din sala de tratament şi traversară holul până la clinica din apropiere. Gentry se crispa la fiecare pas. La un moment dat, i se lăsă capul în piept ca şi cum era la un pas să leşine.

Fata îl propti de zidul unui perete din curtea interioară, în timp ce căută cheile.

— Ce mama dracului e asta?

— Maşina mea.

— Asta e maşină?

— Ce are?

— E mică.

— Când am cumpărat-o, nu am ştiut că o să transport pacienţi.

— Corect. E în regulă. Sunt al dracului de sigur că nu vom atrage atenţia.

Amândoi zâmbiră slab, dar zâmbetele le dispărură când ea încercă să-l ajute să se aşeze pe scaunul pasagerului. Court icni de durere, un icnet care culmină cu gemete.

Tinerei femei îi trebuiră câteva minute să pornească motorul şi, în timpul ăsta, Court adormi pe scaunul lăsat mult pe spate. Cu un efort considerabil, ea reuşi să-i urce picioarele pe bord ca să nu intre în şoc.

Când viră spre nord pe Rue Monge, văzu elicopterele care brăzdau cerul deasupra râului.

Justine parcă maşina la câteva uşi de cea a clinicii de pe Rue des Ecoles. Era trei şi jumătate şi nu se afla niciun suflet în preajmă. Court tresări, privi în jur o clipă, apoi îi ceru un pix şi o coală de hârtie. Ea căută în poşetă şi găsi un plic şi un creion.

— Mai am nevoie de un medicament pe care trebuie să-l găseşti. Ar trebui să fie la cele pediatrice.

— Una dintre gemene are nevoie?

— Nu. E pentru mine.

Scrise ceva pe plic şi i-l dădu lui Justine.

— Dextrostat? Ce face?

— Mă va ajuta. E foarte important. Găseşte-l.

Ea ridică din umeri şi-i promise că-l va căuta, după care coborî din maşină şi se duse la portbagaj. Gentry nu se întoarse – nu voia şi nici nu putea – să vadă ce face. Câteva secunde mai târziu, se duse la uşa cu fereastră şi privi repede în ambele părţi. Sparse geamul cu un levier, după care-şi strecură mâna printre aşchiile ascuţite de sticlă şi o descuie din interior. În timp ce Court o privea neajutorat, ea dispăru în întunericul din clinică, iar alarma începu să piuie asurzitor.

Chiar dacă era în pericol, Court adormi din nou în maşină. Se trezi când se trânti portiera şi mica maşină cu două uşi porni în trombă. Se depărtară de sunetul asurzitor al alarmei şi, în lumina felinarelor stradale de deasupra lor, văzu pe chipul tinerei femei de la volan o expresie hotărâtă.

— Ce ai luat?

— Trei unităţi de sânge grupa 0 pozitiv, două pungi cu dextroză, morfină, Vicodin, echipament de transfuzie, antiseptice şi trusă de sutură.

— Şi…

— Şi medicamentul pe care l-ai vrut.

— Bună treabă.

— Da, zâmbi ea slab. A fost distractiv.

În parcarea de sub Gara Saint-Lazare, Justine şi Court urcară în Mercedes. Gentry se aşeză la volan, ameţit şi chinuit de durere. În întunericul din garajul pustiu, Justine pregăti transfuzia şi o pungă cu vitamine. Agăţă cu un cârlig de plafon pungile ca să picure constant şi, datorită interiorului spaţios, tânăra franţuzoaică reuşi să îngenuncheze lângă Court şi să toarne antiseptic din plin în dreptul rănii, pe pansamentul care-i strângea talia.

Apoi îi spuse să se întindă acolo şi să se relaxeze, iar ea coborî din maşină. Dispăru imediat din raza lui vizuală, iar el rămase singur, încercând să se gândească la misiune. Ştia prea bine că toate aceste întârzieri însemnau că nu va reuşi să ajungă la castel mai devreme de

şase dimineaţa. Practic nu va avea timp să studieze terenul. Nu, aşa cum stăteau lucrurile, nu putea decât să spargă uşa de la intrare şi să atace, dacă voia s-o facă la adăpostul întunericului. Rahat! Court îşi dădu seama că şansele de succes nu fuseseră niciodată mari, dar după ce fusese înjunghiat scăzuseră considerabil.

Tocmai atunci reveni Justine cu o pungă şi două cafele mari. Court luă unul dintre pahare şi îl dădu pe gât cu tot cu spumă.

— *Arrêt!*[37] Soarbe câte puţin!

Bărbatul rupse în două un croasant şi se năpusti asupra lui. Fata încercă să i-l ungă cu unt în timp ce mânca, dar el luă o bucăţică de unt din mâna ei şi o vârî în gură.

— Mama ta n-ar fi mândră de tine. Relaxează-te. Ai fluide şi vitamine din perfuzie. Mâncarea multă cu morfină te face să vomiţi. Bea cafeaua încet. Poţi să conduci?

— Vom descoperi acum, zise el hotărât.

Ieşi încet din parcare şi porni în noapte.

O luară pe A15, spre nord, ca să iasă din oraş, şi, aşa cum spusese Justine, traficul era lejer duminica, la patru dimineaţa. Fata înjură în barbă când văzu că punga cu sânge se golise la câteva minute după ce ieşiseră din oraş; o înlocui cu o a doua plină şi reglă totul în aşa fel încât să picure cât mai des.

Autostrada A13 era cea mai rapidă rută către Bayeux, dar Court o evită. Ştia că principalul drum către castel va fi supravegheat, aşa că o luă pe drumuri lăturalnice, adăugând încă o jumătate de oră călătoriei.

Timp de o oră amânară inevitabilul. Justine îi povesti despre familia ei, despre prieteni şi despre cele şase pisici. După felul în care sărea de la un subiect la altul, Court îşi dădu seama că era agitată. Când mai aveau mai puţin de o oră până la castel, tânăra injectă în tăcere un strop de morfină în perfuzie. Dacă tensiunea lui era prea scăzută, aşa cum fusese în clinica veterinară, morfina i-ar fi provocat un infarct. Însă după două unităţi şi jumătate de sânge, decise că putea risca să-i injecteze un pic din puternicul calmant, ţinând cont de ceea ce urma să îndure.

În timp ce rulau în întuneric, Court începu să se simtă mai bine. Calmantul, sângele primit şi apa îndulcită îi redară puterea şi îi ridicară moralul. Vorbiră despre procedură şi Justine avu nevoie de câteva minute să pregătească pe bord copcile şi pansamentele. Se crispă un pic când scoase acul încovoiat şi-l trecu prin antiseptic, punându-l apoi pe un tifon steril. Îi desfăcu încet cămaşa şi tăie pansamentul, după care turnă jumătate din conţinutul sticlei cu dezinfectant, iar bărbatul tresări de durere.

Îşi desfăcură amândoi centurile de siguranţă. Justine se aşeză în genunchi pe scaunul pasagerului, în timp ce el ţinu mâinile cât mai

sus pe volan ca să-i permită accesul. Sorbi ultimele picături de cafea, strânse paharul în pumn şi-l aruncă peste umăr, pe bancheta din spate. Justine folosi bandă adezivă ca să prindă o lanternă mică sub volan, îndreptând fasciculul de lumină către zona afectată. Lanterna o ajuta să vadă perfect dacă avea grijă să ţină mâinile în aşa fel încât să nu umbrească tăietura.

— N-am făcut asta vreunui om, nici în condiţii bune. Dar am cusut pisici.

— Te vei descurca, zise el, dându-şi seama că încercau să se calmeze unul pe celălalt.

Nervii tinerei femei cedară primii şi se uită spre american.

— Eşti sigur? Trebuie să intru adânc în muşchi, să prind rana. Dacă prind numai pielea, se rupe când te mişti.

Court aprobă cu un gest din cap şi ochii i se umeziră, anticipând agonia.

— Justine, zise el încet. Orice aş face sau aş spune… să *nu* te opreşti.

— Eşti gata?

El dădu scurt din cap, trase centura de siguranţă şi o băgă în gură, muşcând-o cu putere.

Justine străpunse carnea la un centimetru de tăietura însângerată şi acul încovoiat îşi croi drum prin muşchii abdominali. Trecu dintr-o parte în alta şi în lumina lanternei se văzu cum curge din nou sânge proaspăt. Acul ieşi la un centimetru pe cealaltă parte.

Court îşi înăbuşi ţipătul, muşcând mai tare din centură.

Fata trase firul cu mâinile înmănuşate, după care înfipse din nou acul. Chiar dacă-i injectase pacientului o cantitate rezonabilă de morfină, îi simţi pe braţ lacrimile în timp ce făcea a doua sutură aproape de prima.

Continuă aşa zece kilometri. Nu-şi ridică privirea de la ceea ce făcea, dar îi vorbi cu tandreţe în franceză, la fel cum ar fi făcut cu unul dintre patrupezii răniţi.

Deasupra ei, pacientul se înfiora şi gemea. Tânăra femeie consideră un miracol că el continuă să conducă şi chiar să ia curbele când era cazul, frânând uşor la un moment dat. Probabil că drumul care se întindea în faţa lor şi nevoia de a se concentra erau singurele lucruri care-l ţineau lucid.

Folosi tifoane ca să şteargă sângele şi turnă antiseptic din sticla pe care o ţinea între picioare, ca să vadă mai bine rana sângerândă.

— E aproape gata, zise în cele din urmă. Nu mai trebuie decât să strâng bine şi să leg. Numai câteva secunde… şopti ea, în timp ce pacientul gâfâia şi suspina într-un ritm care o îngrijora: putea intra oricând în şoc. Haide… Voi fi cât pot de blândă…

Justine trase de fir, rana se închise perfect şi încetă sângerarea.

— Da… excelent… Acum îl leg şi…

Cauciucurile trecură peste nişte denivelări, dar, din fericire, suspensiile Mercedesului atenuară şocul şi tânăra femeie abia îl simţi. Dar când mişcarea continuă în următoarele secunde, se uită la pacient.

Descoperi îngrozită că acesta zăcea pe volan, cu ochii închişi.

Jim leşinase.

La cinci şi jumătate dimineaţa, maşina părăsi carosabilul şi se răsturnă.

TREIZECI ŞI UNU

Toţi cei zece belaruşi fuseseră postaţi în jurul proprietăţii: şase afară, doi la ferestrele de la parter şi doi în turn. Serge şi Alain, cei doi specialişti în securitate electronică, stăteau în biblioteca de la parter şi priveau cu ochii injectaţi de nesomn monitoarele, urmărind imaginile în infraroşu din perimetrul clădirii. La fiecare cinci minute foloseau walkie-talkie ca să comunice cu patrulele.

Libienii erau singurii asasini-vânători din zonă şi se luptau cu epuizarea în timp ce patrulau prin Bayeux cu duba. Acum erau siguri că nu aveau nicio şansă să câştige suma pusă-n joc. Celelalte echipe fuseseră trimise la Paris să caute ţinta, la fel cum făceau toate iscoadele, pe o suprafaţă de cinci sute de kilometri.

Libienii avuseseră o şansă pe dealurile din Elveţia şi rataseră, aşa că acum, când li se ordonase să strângă rândurile şi să aştepte, ştiau că aveau doar o şansă la o sută să-l întâlnească din nou pe Cameleon.

Acum nimeni nu se mai aştepta ca Gentry să ajungă în Bayeux.

Riegel, Lloyd, Tehnicianul şi domnul Felix stăteau în centrul de comandă slab luminat, sorbeau din cafele şi priveau monitoarele pe care erau redate imaginile trimise de camerele digitale mânuite de *umbrele* sau de echipele de asasini din jurul Senei. Riegel şi Lloyd ajunseseră la concluzia că Gentry ieşise din apă în aval, aşa că plasa se întinsese pe ambele maluri ale râului.

Pe la cinci şi jumătate dimineaţa veniră din Paris veşti care stârniră agitaţie în jurul castelului. O *umbră* care intrase pe frecvenţa poliţiei aflase că se dăduse o spargere într-o clinică de urgenţe din Arondismentul Cinci. Asta era în amonte de locul unde ţinta sărise în apă, iar Tehnicianul trimisese o *umbră* ca să afle tot ce se putea. La faţa locului sosise şi proprietarul clinicii, care reclamase că fuseseră furate medicamente, sânge şi echipament necesar îngrijirii rănilor.

Riegel stătea în spatele Tehnicianului.

— Va trebui să lărgim aria căutărilor. Trimite echipele din Bolivia şi Sri Lanka în Paris. Celor din Botswana spune-le să vină pe autostradă şi să vadă dacă-l zăresc pe undeva. Trimite un elicopter să-i ia pe kazahi: sunt cei mai buni trăgători şi-i vreau aici. Pot patrula pe drumurile din jurul proprietăţii, verificând tot ce mişcă. Anunţă-i pe libienii din Bayeux! Trebuie să rămână acolo şi să urmărească gara şi drumurile din oraş. În cazul în care Cameleonul mai e în joc, va fi aici înainte de răsăritul soarelui.

— Fir-ar al dracului! L-am văzut, mormăi Tehnicianul. Am văzut cu ochii noştri că e rănit. Am văzut prea bine cum a sărit în apă!

Lloyd îi arse o palmă peste ceafă înainte să iasă furios din încăpere şi să coboare la parter, ca să-i anunţe pe cei care supravegheau

camerele cu infraroşu că e posibil să apară ţinta.

— Te rog! Te rog, Jim! Trebuie să te trezeşti!

Court Gentry deschise ochii. Deasupra lui zări o siluetă întunecată. Întinse mâna instinctiv şi o apucă strâns de gât, după care o trânti la pământ şi încercă să se rostogolească peste ea.

Nu reuşi decât să cadă peste Justine în iarba înaltă şi udă.

— Îmi pare rău…

Doar atât fu în stare să spună în timp ce se dădea la o parte. Se mişca încet, reacţiile fiindu-i afectate de medicamente. Şi franţuzoaica se ridică încet. Era atât de întuneric încât Court putea să-i vadă doar ochii. În cele din urmă, se ridică şi ea în şezut, iar el îi evită stingherit privirea, uitându-se în jur.

Stăteau în iarba udă, cu spatele sprijinit de Mercedes. Erau în câmp şi maşina se oprise într-un tufiş. Gentry presupuse că drumul era pe partea cealaltă. Lumina lunii era estompată de ceaţă, dar se-auzeau mugetele vacilor de pe câmp.

Era frig.

— Ce… ce s-a… Unde suntem?

— N-am putut să te trezesc. Suntem la vest de Caen, la treizeci de minute de Bayeux.

— Rahat! Cât e ceasul?

Americanul îşi aminti de misiune pe măsură ce se risipea negura în care fusese învăluit creierul lui.

— E aproape şapte. Soarele va răsări în mai puţin de o oră.

— Ne-am răsturnat, nu?

— Nu, *monsieur,* nu *ne-am* răsturnat. *Tu* ai provocat asta.

Încet-încet îşi aminti şi el. Puse palma pe abdomenul rănit, deşi abia dacă îl mai durea. Purta o cămaşă curată, maro, prin care putea să simtă pansamentul strâns.

— Tu m-ai îmbrăcat?

Justine privi într-o parte, spre câmpul întunecat.

— Am găsit hainele într-o pungă, în maşină. După accident.

— Eşti rănită?

— Nu grav. Câteva vânătăi. Am fost norocoşi. Ai ieşit de pe drum pe o cărare făcută de vaci prin gardul viu. Ne-am lovit de copacii ăia. Maşina e înţepenită. După accident, ţi-am dat nişte medicamente, te-am pansat şi te-am îmbrăcat. De atunci suntem aici. În urmă cu puţin timp a trecut un elicopter. M-a speriat. M-am gândit că ne caută.

Mintea lui Court se limpezea.

— N-o să ajung la timp.
— Ai spus că trebuie să ajungi la opt. Încă putem reuşi.
— Trebuie să fiu pe poziţie înainte să răsară soarele, oftă resemnat bărbatul. Ce mi-ai dat? întrebă el după ce reuşi să se ridice mai uşor decât se aşteptase.
— Nişte calmante şi am strâns bine pansamentul, ca să atenueze durerea.
— Bun. Nu mă simt prea rău, zise el, după ce-şi verifică bandajul.
— N-o să ţină mult. Durerea o să revină în scurt timp. Nu ţi-am dat celălalt medicament. Dextrostat. Am citit eticheta. E o amfetamină foarte puternică. Dacă iei o pilulă, o să crească tensiunea şi poţi avea hemoragie internă. Ar fi o nebunie să iei până şi una.
— N-am să iau una. Am de gând să pisez trei şi să le dizolv într-o cană cu cafea. Asta va diminua timpul de care ar fi nevoie să fie digerate capsulele şi va avea efect imediat.
— E curată sinucidere! Nu sunt doctor, dar ştiu ce se va întâmpla cu corpul tău.
— O să mă ajute să fiu alert o jumătate de oră sau mai mult. Dacă sângerez după aceea, asta e. Înainte de toate, trebuie să-mi fac treaba.
Ea încercă să protesteze, dar Gentry o întrerupse.
— Trebuie să găsim alt mijloc de transport. Ceva local, care să nu atragă atenţia.
— E o fermă în apropiere, zise ea frustrată. Ai putea împrumuta maşina lor.
Court privi peste gardul viu spre ferma aflată la vreo şaptezeci şi cinci de metri distanţă. La una dintre ferestre era deja lumină şi el zări o maşină albă, cu patru uşi, murdară de noroi şi bălegar.
— Da, voi *împrumuta* maşina lor.
Se duse încet până la portbagajul Mercedesului şi luă al doilea Glock. Pe primul îl pierduse pe aleea din Paris. Fără să se uite, trase siguranţa şi se asigură că pistolul e încărcat.
— Mă întorc imediat.

Cu o oră înainte de răsărit, Riegel se asigură că toate forţele erau la posturi, deoarece era foarte sigur de venirea Cameleonului. Cei zece pistolari din Minsk erau împărţiţi în grupuri de câte doi. Trei dintre ele patrulau grădina şi aleea până la poarta principală, cu puştile Kalaşnikov în mâini. Celelalte două grupuri erau înăuntru. Primii, înarmaţi cu AK-47, păzeau primul etaj al castelului: unul supraveghea pe fereastră drumul, iar celălalt, grădina din spate.

Ultimii doi belaruşi se aflau în turnul de deasupra: un lunetist cu o puşcă Dragunov, acelaşi bărbat şi aceeaşi armă care provocaseră moartea lui Phillip Fitzroy, şi un observator care avea o puşcă de asalt AR-15 şi supraveghea întreaga zonă cu ajutorul unui binoclu.

Pe lângă ei, mai erau cei trei oameni aduşi de Lloyd din Londra – nord-irlandezul şi doi scoţieni. Celălalt nord-irlandez zăcea acum în pivniţă, lângă trupul lui Phillip. În bucătărie mai erau doi bărbaţi cu căştile în urechi şi automatele în poală, aşteptând să fie trimişi de Riegel oriunde ar fi apărut Cameleonul. Cel de-al treilea, McSpadden, supraveghea familia Fitzroy de pe hol, în faţa dormitorului de la etajul al doilea.

Mai erau şi inginerii francezi, în biblioteca de la parter, care supravegheau monitoarele ce transmiteau imagini din curte. Amândoi fuseseră infanterişti, aveau în jur de patruzeci de ani, iar la şold purtau pistoale pe care ştiau să le folosească.

În cele din urmă, în camera de comandă se aflau Tehnicianul, Lloyd, Felix şi Riegel. Dintre ei, doar Riegel putea fi considerat un adevărat profesionist: îşi ţinea pistolul în tocul prins în ham pe sub haina din piele întoarsă. Mai mult sau mai puţin periculos, Lloyd era înarmat cu o armă semiautomată mică, iar pe biroul Tehnicianului aştepta un Uzi încărcat, deşi britanicul cu părul prins în coadă nu fusese niciodată atât de aproape de o armă încărcată.

În total, erau nouăsprezece apărători împotriva unui singur atacator, dar asta era doar linia de apărare din jurul castelului. Cei patru libieni din Organizaţia de Securitate Jamahiriya, aflaţi la zece kilometri, în Bayeux, ţineau constant legătura radio cu Tehnicianul. Supravegheau din oraş drumul şi gara care urma să se deschidă în scurt timp, singura rută rezonabilă dinspre Paris. Elicopterul negru survola zona de la mare altitudine, avându-i la bord pe cei cinci saudiţi. Urmăreau drumul dinspre Caen spre est până la coastă, în nord, în cazul în care Cameleonul ar fi apărut ca prin magie pe plaja Normandiei – un singur om care recrea invazia din Ziua Z.

Cei patru kazahi, care tocmai plecaseră din Paris, patrulau într-un mic Citroën albastru, cu puştile Kalaşnikov în poală. Conduceau prin zona rurală şi se apropiau de şoferii matinali, verificând numerele maşinilor şi pasagerii cu ajutorul lanternelor.

Kazahii nu se foloseau de staţia radio. Ascultau tot ceea ce le transmitea Tehnicianul celorlalte echipe, dar nu răspundeau niciodată apelurilor. Planul lor era să-l ucidă pe Cameleon, să ia banii şi să plece acasă. Urmau să comunice cu cei din castel numai atunci când aveau să arunce trupul lui Gentry la poartă şi să-şi ceară banii.

Riegel supraveghea întreaga operaţiune de la etajul al treilea, din centrul de comandă. Era primul care recunoştea că nu e o luptă dreaptă – mai mult de treizeci de bărbaţi înarmaţi împotriva unui

singur adversar, grav rănit, care avea resurse limitate şi era foarte obosit.

Neamţul era însă un vânător şi nu-l interesa corectitudinea.

TREIZECI ŞI DOI

Canalul Mânecii începea să se lumineze şi primele raze timide de soare mângâiară umerii lui Justine în timp ce conducea maşina albă şi murdară, cu patru uşi, de-a lungul drumului de coastă. Avea grijă să nu depăşească limita legală de viteză şi respecta semnele de circulaţie.

Locul pasagerului şi bancheta din spate erau goale, cu excepţia unor cutii din aluminiu.

Viră la stânga în orăşelul de coastă Longues-sur-Mer, nu mări şi nici nu micşoră viteza atunci când trecu un elicopter pe deasupra ei la vreo două sute de metri. Aparatul îi dădu ocol de trei ori, înainte să dispară din raza ei vizuală şi să se îndrepte spre vest.

Pentru o vreme, şoseaua fu numai a ei, dar la scurt timp după ce se îndepărtă elicopterul, trecu pe lângă un Citroën staţionat care porni însă în trombă, aruncând în spate pietriş şi nori de praf. Tânăra femeie se uită în oglinda retrovizoare, însă nu văzu decât luminile puternice ale farurilor. Maşina rămase în spatele ei câteva sute de metri, după care i se alătură. Justine strânse volanul atât de tare încât se temu că o să-l sfărâme când chipul îi fu luminat cu o lanternă, al cărei fascicul se mută apoi pe bancheta din spate. Lumina se stinse şi maşina trecu în faţa ei. Se aştepta să vadă luminile care semnalizau frânarea, obligând-o să oprească. Maşina se îndepărtă însă în viteză şi sclipirile poziţiilor dispărură în ceaţă după câteva minute.

După ce merse câţiva kilometri spre sud, se uită la harta de pe genunchi şi la punctul pe care-l marcase Jim pentru ea. Luă o curbă la stânga după ce semnaliză corespunzător. Drumul îngust era drept, mărginit pe ambele părţi de tufişuri. După trei minute de condus în întuneric, întoarse spre sud, dar încetini şi ieşi de pe drumul asfaltat, turând motorul numai cât să ducă maşina într-un tufăriş.

De cealaltă parte a tufărişului se ridica un zid de piatră înalt de trei metri. De la volan, i se părea că acoperă parbrizul şi se înalţă până la cer. Duse maşina aproape de zid şi opri motorul.

Din cauza pomilor înalţi de pe ambele părţi, era aproape beznă aici. Coborî repede, atentă să nu trântească portiera. Bătu rar de patru ori în portbagajul Fiatului, respectând semnalul ales. O clipă mai târziu, se ridică uşor capota. Jim se uita la ea din spaţiul strâmt. Ţinea o puşcă neagră, iar lângă el se afla un pahar de cafea gol.

— Probleme? întrebă el în timp ce ieşea lent din portbagaj, strâmbându-se de durere.

Lăsă arma în portbagaj şi se mişcă puţin pe lângă maşină, ca să se dezmorţească după ce stătuse chircit în spaţiul strâmt.

— Sunt oameni în preajmă. Într-o maşină şi într-un elicopter. Cred că te consideră foarte periculos, din moment ce te aşteaptă atâţia.

Americanul se strecură pe lângă tufiş şi deschise portiera din spate.

— Reputaţia mea e exagerată.

— Poftim?

— Nu contează. Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Meriţi fiecare bănuţ; n-aş fi reuşit fără tine.

— Jim, încă n-ai făcut nimic, zâmbi ea în lumina slabă.

— Corect.

— Cum te simţi?

— Ca şi cum aş fi băut la foc automat trei espresso-uri. Copcile puse de tine ţin bine.

Deodată, tânăra femeie fu învăluită în lumina unor faruri. Se întoarse spre direcţia din care veneau, după care se uită repede la Jim pentru îndrumări, dar acesta dispăruse.

Câteva secunde mai târziu, în spatele ei se opri Citroënul albastru, din care coborâră în grabă patru bărbaţi. Justine ridică o mână să-şi ferească ochii de lumina stridentă care o făcea să se simtă despuiată. Cei patru stăteau în dreptul farurilor şi păreau doar nişte siluete, însă tânăra femeie observă armele mari din mâinile lor. Cineva strigă la ea, dar nu înţelese şi nu putea vorbi. Panicată, se uită în stânga şi în dreapta în bezna din jur.

Ştia că Jim fugise şi era departe de lumină, în siguranţă, scăpase de bărbaţii care erau în faţa ei. Bănuia că reuşise cumva să escaladeze zidul din piatră. O lăsase pe ea să-i lămurească ce era cu echipamentul din portbagaj şi să găsească o explicaţie plauzibilă pentru prezenţa ei aici.

Era atât de speriată, încât se temea că-i va exploda inima.

— *Bonjour*[38]*,* salută ea încet cele patru siluete, care se apropiară la unison, cu armele îndreptate spre ea.

Cincisprezece metri, zece metri… Umbrele lor o acopereau pe măsură ce se apropiau. La un moment dat, se opriră brusc, când o altă siluetă întunecată apăru fără veste din partea stângă. Fata văzu umbra unei arme mari care se ridică, fiind urmată la scurt timp de un icnet de surpriză, în timp ce unul dintre cei patru se prăvălea la pământ.

Justine se trase repede în spate, se lovi de portbagajul maşinii, dar continuă să privească umbrele mişcătoare. În viermuiala de pe drum distinse braţe şi picioare care se loveau, arme care zburau prin aer şi cădeau pe pietrişul prăfuit de pe drum şi auzi trosniturile pumnilor care loveau în carne şi în oase. În lumina farurilor căzu o altă siluetă şi rămase nemişcată. Nu era Jim. Umbrele se încăierară din nou în norul de praf şi conturul întunecat al unui bărbat cu capul şi gâtul acoperite se răsuci şi ridică silueta căzută la pământ, iar Justine auzi un trosnet sinistru al unui gât rupt. Văzuse la televizor bătăi cu pumnii, dar nimic de genul ăsta. Mişcările erau mai rapide, mai brutale şi mai pline de cruzime. Nu exista balet sau poezie în relaţia

dintre adversari, nici coregrafie.

Nu, erau doar ciocniri violente între suprafeţe rigide, lovituri rapide şi gemete sau strigăte animalice şi respiraţii întretăiate de efort sau panică. Auzi cum se rup oase, în urma loviturilor nemiloase, şi fu convinsă că aveau să se sfâşie în faţa ei.

Trei bărbaţi erau acum la pământ, iar un al patrulea fugi spre conurile de lumină, ca să ia o armă ce căzuse pe pământ. Justine îl văzu clar pe Jim cum se ia după el şi-i sare în spate. Loviturile se dădeau din toate părţile şi Jim fu aruncat pe pământul rece. Franţuzoaica se întoarse repede şi scoase din portbagaj arma pe care o lăsase el acolo, deşi habar nu avea cum s-o folosească. Era cu spatele când auzi un strigăt de durere. Ridică arma grea şi se întoarse. Jim era în genunchi, în timp ce adversarul lui se rostogolea de lângă el, cu mâinile la ochi. Americanul se ridică în picioare, cu o armă în mână. În timp ce Justine privea încremenită, Jim îl lovi pe bărbat cu patul armei. Una după alta, ca un topor care spărgea lemne, loviturile veniră fulgerător asupra omului căzut. Acesta ridicase mâinile ca să se protejeze, dar arma continuă să cadă, găsindu-şi drumul spre chipul îngrozit. Ochii i se umpluseră de sânge, iar maxilarul rupt îi atârna, oferind o imagine dezgustătoare. Deşi fuseseră probabil peste zece lovituri nemiloase care sfărâmară capul nefericitului, Justine nu-şi putuse lua privirea de la spectacolul înfiorător.

Când totul se termină, tânăra femeie alunecă încet pe pământ. Puse arma jos, îşi acoperi faţa cu mâinile tremurânde şi începu să plângă.

Deşi respira cu greutate, Court reuşi să tragă cele patru trupuri de pe drum. Auzi un elicopter. Datorită tufişurilor de pe ambele părţi ale drumului şi zidului înalt care înconjura Castelul Laurent, aparatul ar fi trebuit să zboare chiar deasupra lui ca să-l detecteze, dar Gentry ştia că îşi asuma riscuri pentru fiecare secundă în care zăbovea pe drumul prăfuit.

Verifică repede portbagajul, să vadă ce echipament putea folosi. Găsi imediat patru seturi de veste antiglonţ. Nu-l protejau de armele de calibru mare, însă erau eficiente în faţa gloanţelor de pistol. Trase repede una peste cap şi prinse benzile velcro peste talie, după care îşi puse genunchierele şi cotierele. Un cot zgâriat era ultima lui problemă în acel moment, dar nu avea de ce să nu folosească echipamentul de protecţie.

Se aşeză apoi pe scaunul şoferului în micul Citroën, băgă în viteză şi încercă să-l ascundă în tufişuri ca să nu fie observat din aer. La un

moment dat, se uită în jos şi văzu că se desfăcuseră aproape toate copcile pe care le prinsese Justine. Rana făcută de cuţit sângera, îmbibând pansamentul şi cămaşa pe care o avea pe sub vesta antiglonţ. Sângele începuse să se scurgă din abdomen, în jos pe pantaloni până pe scaun.

— Rahat!

Încă o dată era în criză de timp.

După ce ascunse maşina, cadavrele şi Kalaşnikovurile în tufişuri, se duse la Justine, care era încă îngenuncheată lângă maşină. Fata îşi şterse lacrimile şi-şi dădu părul răvăşit din ochi, apoi se ridică încet.

Se uită la trupurile înghesuite de-a valma în tufiş, cu membrele în poziţii ciudate.

— Erau oameni răi, nu-i aşa?

— Foarte răi. Am fost nevoit s-o fac, iar acum trebuie să sar zidul şi să continui.

Justine nu zise nimic.

Court deschise cutiile din aluminiu, după care îşi încinse talia cu o curea utilitară, prinse tocul pentru pistol de coapsa dreaptă şi cel pentru încărcător pe cea stângă.

— Sunt în criză de timp. Trebuie să plec.

Îşi trase cureaua puştii M4 peste umeri şi prinse micul automat HK-MP5, cu ţeava în jos, de inelul pe care-l luase din Citroënul albastru. Vârî pistolul Glock-19 în tocul de pe pulpă şi mai prinse două grenade de fragmentare, după care luă telefonul prin satelit de pe scaunul din faţă al maşinii şi-l puse în buzunar.

În mai puţin de trei minute era gata. Se întoarse spre Justine, care stătea tăcută în spatele lui, cu privirea aţintită asupra trupurilor măcelărite.

— Trebuie să mă folosesc de capota maşinii ca să sar peste zid. Odată ce ajung sus, vreau să iei maşina, să te întorci şi să porneşti spre coastă. Du-te spre vest, nu spre est. Parcheaz-o lângă prima gară pe care o vezi, ia trenul spre Paris şi du-te acasă. Mulţumesc încă o dată pentru tot ce ai făcut pentru mine!

Privirea tinerei femei era goală. Gentry ştia că era zguduită după ce văzuse cum îi omorâse cu mâinile goale pe cei patru bărbaţi. Oricine ar fi fost afectat de această imagine, îşi spuse el, sau cel puţin orice persoană normală care nu trăia viaţa lui.

— O să fii bine? o întrebă cu blândeţe.

— Jim… eşti un om rău? întrebă la rândul ei, privindu-l cu ochii încă măriţi de spaimă.

Court puse mâna pe braţul fetei şi o strânse uşor.

— Nu cred. Am fost învăţat să fac lucruri rele. Am făcut… lucruri rele. Dar numai oamenilor răi.

— Da, zise ea mai calmă. Da… Îţi doresc noroc.

— Poate că, după ce termin cu asta, o să vorbim…

— Nu, îl întrerupse ea, ferindu-şi privirea. Nu. E mai bine să încerc să uit.

— Înţeleg.

Îl îmbrăţişă scurt, dar lui i se păru distantă, ca şi cum, după brutala demonstraţie de violenţă, îl considera o bestie. Era evident că tot ce-şi dorea era să scape de el şi de toată nebunia asta. Fără o vorbă, franţuzoaica urcă în maşină, în timp ce el se sui pe capotă. Calmantele pe care i le dăduse când dormea îl ajutau cât de cât. Chiar şi aşa, căţărarea era agonie curată pentru oricine ar fi avut o astfel de rană în abdomen, pe lângă durerile de la încheietură, picior şi coaste.

Gentry se aşeză pe coama zidului, cu picioarele atârnânde, după care se lăsă să cadă în iarba deasă, în timp ce maşina cu patru uşi dădea înapoi şi întorcea. Era ora opt fără douăzeci.

Ceaţa densă ascundea castelul şi tot ce putea să vadă era livada de meri din faţa lui. Fructele roşii erau căzute pe pământ, lângă trunchiurile copacilor înşiraţi unul după altul.

Court îşi verifică pentru ultima dată echipamentul, trase aer în piept ca să controleze durerea şi începu să fugă printre pomi, dispărând în ceaţă.

TREIZECI ŞI TREI

— Închideţi-le! zise Riegel.

Cei doi ingineri francezi, care urmăriseră imaginile de pe monitoare timp de douăsprezece ore fără întrerupere, făcură ce li se spusese. Decuplară aparatele de la stânga la dreapta, iar imaginile captate de camerele cu infraroşu instalate în jurul proprietăţii dispărură.

Lloyd apăru în spatele lor, în uşa bibliotecii de la parter.

— Ce faceţi?

— Camerele astea sunt folositoare noaptea, Lloyd. Se face dimineaţă, răspunse neamţul.

— Ai spus că o să vină în timpul nopţii.

— Aşa am spus.

— Dar o să vină, nu?

— Se pare că nu, continuă Riegel-vânătorul, iar în vocea lui era o urmă de confuzie şi deprimare.

— Avem la dispoziţie un sfert de oră să-i livrăm lui Felix un cadavru. Ce mama dracului vom face?

Riegel se întoarse spre tânărul american.

— Avem un elicopter deasupra capetelor noastre şi peste o sută de oameni care îl caută. Chiar aici, la castel, avem treizeci de oameni înarmaţi care-l aşteaptă. L-am împuşcat. L-am înjunghiat. L-am urmărit în munţi şi peste poduri. I-am ucis prietenii şi l-am făcut să sângereze până la ultima picătură. Ce altceva mai putem face?

Chiar atunci se auzi vocea Tehnicianului în walkie-talkie-ul care era conectat la telefoanele ambelor bărbaţi.

— Avem câteva probleme.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Riegel.

— Bolivienii au ieşit din concurs. Tocmai au sunat din Paris ca să-mi spună că renunţă.

— Drum bun şi cale bătută, izbucni Lloyd.

— Iar kazahii nu răspund.

— Ei nu răspund niciodată, mormăi Riegel.

— Saudiţii din elicopter nu-i găsesc pe drum.

— Dacă s-ar fi luptat cu Cameleonul, am fi auzit focuri de armă, zise Lloyd în receptor. Nu-ţi face griji. Ticăloşii or fi fugit ca bolivienii.

Lloyd şi Riegel urcară împreună la etajul al treilea. Amândoi erau frânţi de oboseală, dar niciunul nu voia să-şi arate slăbiciunea. În schimb, se contraziseră pe ce ar fi putut să facă diferit şi ce acţiuni de ultim moment puteau fi întreprinse.

Intrară în centrul de comandă şi-l văzură imediat pe Felix, care stătea lângă fereastră, cu telefonul la ureche. După câteva secunde, bărbatul zvelt de culoare încheie convorbirea şi se întoarse spre ei. Nu

vorbise deloc în ultimele ore.

— Domnilor, îmi pare rău să vă anunţ, dar a expirat timpul.

Lloyd se năpusti spre el, privindu-l sălbatic.

— Nu! Mai avem zece minute. Trebuie să ne mai acordaţi puţin timp. L-ai văzut căzând în apă. L-am ucis pe nemernic. Avem nevoie de timp, ca să găsim şanţul în care s-a târât să moară. Spune-i lui Abubaker că l-ai văzut căzând…

— Trebuia să livraţi un cadavru şi aţi eşuat. Trebuie să-i raportez asta preşedintelui meu. Îmi pare rău. E de datoria mea. Înţelegeţi.

Riegel îşi lăsă umerii în jos şi privi într-o parte. Nu-i venea să creadă că, dacă trăia, Cameleonul nu venea să salveze copiii.

— Trebuie să apară din clipă în clipă, insistă Lloyd. Abubaker nu trebuie să semneze contractul mai devreme. Până să părăsească biroul mai are o oră.

— Este irelevant. L-am înştiinţat pe preşedinte despre progresele voastre… sau, mai bine zis, despre lipsa acestora. A semnat contractul cu rivalul vostru chiar în timp ce vorbeam cu el la telefon. Mi s-a spus să mă întorc la Paris şi să aştept instrucţiuni.

Riegel dădu încet din cap şi i se adresă lui Felix.

— Te poţi întoarce cu inginerii francezi. Vor pleca spre Paris într-o oră.

— Îmi pare rău că misiunea asta nu a decurs aşa cum v-aţi dorit, zise politicos bărbatul. Apreciez profesionalismul vostru şi sper că într-o zi interesele noastre vor coincide din nou.

Neamţul şi nigerianul se înclinară unul în faţa celuilalt. Ignorându-l pe american, Felix ieşi din cameră, ca să se pregătească de plecare.

Riegel se întoarse spre Tehnician.

— Anunţă echipele. S-a terminat. Au dat greş. Spune-le că voi lua legătura cu agenţiile lor după-amiază şi vom discuta despre anumite… compensaţii.

Tehnicianul execută ordinul, după care închise monitoarele din faţa lui. Scoase apoi căştile din urechi, le puse uşor pe birou şi-şi trecu degetele prin părul lung.

Timp de câteva minute, cei trei bărbaţi din centrul de comandă stătură separat, fiecare cu gândurile lui. Primele raze de soare se strecurau prin ferestre şi păreau că se târăsc pe podea, ironizându-le eşecul. Ar fi trebuit să aibă ţinta în mâinile lor până în zori, iar acum zorii îi tachinau.

— Mai sunt cinci minute până la opt, zise Lloyd. N-are rost să mai aşteptăm.

Kurt Riegel se uită absent la ceaşca de cafea. Era epuizat.

— Ce să aşteptăm?

— Datoriile de la etajul al doilea.

— Te referi la Sir Donald? Mă ocup eu. Ţie ţi-ar lua o zi întreagă.

— Nu doar Don. Toţi. Toţi patru.

— Despre ce vorbeşti? se miră Riegel, ridicând privirea. Vrei să ucizi femeia şi copiii?

— I-am spus lui Gentry că, dacă nu apare, vor muri. N-a apărut. N-ai de ce să fii atât de al dracului de surprins.

— Nu a apărut. Asta înseamnă că e mort. De ce ai pedepsi un mort, idiotule?

— Ar fi trebuit să-şi dea mai mult interesul, pufni americanul, scoţând pistolul argintiu din toc şi ţinându-l în mână, lângă corp. Dă-te la o parte, Riegel. Asta e încă operaţiunea mea.

— Nu pentru mult timp, zise ameninţător masivul neamţ.

— Chiar şi aşa. Am o treabă de făcut şi n-o să mă împiedici. Poţi s-o faci pe evlaviosul, dar ştii prea bine că ne pot identifica pe noi şi locul ăsta. Trebuie să moară, decise el şi, trecând pe lângă Riegel, ieşi în hol.

De pe biroul Tehnicianului se auzi sunând telefonul lui Sir Donald şi Lloyd se întoarse imediat în cameră. Tânărul tehnician se aşeză din nou şi-şi puse căştile pe urechi. Felix intră şi el curios în cameră, cu servieta diplomat într-o mână şi haina de ploaie în cealaltă.

Tehnicianul trecu convorbirea pe difuzor.

— Da? făcu Lloyd.

— Bună dimineaţa, Lloyd. Cum merg lucrurile?

— Ai întârziat, Court. Am pierdut contractul, ceea ce înseamnă că ai dat greş. Nu mai avem nevoie de familia Fitzroy. Tocmai coboram să trag câteva gloanţe în ei. Vrei să asculţi?

— Acum mai mult ca niciodată ai nevoie de ei.

— Serios? De ce, mă rog?

— Ca asigurare de viaţă.

— Chiar aşa, Court? Te-am văzut căzând de pe pod azi-noapte. Nu ştiu unde dracului eşti, dar nu eşti în măsură să…

— Uită de contractul cu Abubaker. Nu-ţi face griji că o să te concedieze şeful. Nu te mai gândi că acoliţii lui Riegel vor apărea la uşa ta într-o noapte. Fă abstracţie de toate necazurile tale viitoare. Acum, singurul pericol pentru tine sunt eu.

— Cum eşti un pericol pentru…

— Pentru că sunt înarmat la greu, sunt al dracului de supărat şi sunt afară.

Centrul de comandă fu cuprins de frenezie. Riegel se duse repede la fereastră şi îndepărtă cu un deget draperiile din dantelă. Se uită cu

atenţie în jur, prin ceaţa deasă. Tehnicianul se târî până la staţia radio şi începu să le şoptească noutăţile oamenilor împrăştiaţi pe proprietate. Felix scoase telefonul mobil şi ieşi în grabă în hol, în timp ce butona.

Numai Lloyd rămase nemişcat. Stătea de parcă picioarele i-ar fi fost ţintuite în podea.

— Blufezi. Te aştepţi să-i eliberez pe cei din familia Fitzroy numai pentru că spui că eşti afară? Cât de idiot mă crezi?

— Unul cu termen de expirare. Bănuiesc că ascultă şi călăul angajat de LaurentGroup. Riegel, e valabil şi pentru tine. Dacă vă atingeţi de un singur fir de păr al copiilor sau al doamnei Fitzroy, muriţi acolo.

— Bună dimineaţa, domnule Gentry, interveni Riegel. Dacă eşti afară, de ce la nu vii la uşa din faţă? Contractul din Lagos e pierdut, aşa că nu mai avem de ce să te ucidem. Tocmai am retras echipele de pe teren. Jocul s-a încheiat. Dacă eşti într-adevăr aici, de ce nu vii să bem o cafea?

— Dacă te îndoieşti că sunt în vecinătate, poate că ar trebui să încerci să iei legătura cu cei patru împuţiţi din Citroënul albastru.

Totul se lămuri într-o clipă. Riegel nu ştia ce maşină conduceau kazahii, dar Tehnicianul încercă disperat să-i contacteze din nou. Pentru că nu primea niciun răspuns, se uită îngrozit la cei doi superiori ai săi.

— Impresionant, zise în cele din urmă neamţul. Un bărbat în starea ta a putut elimina patru membri ai unei echipe speciale fără să tragă un foc de armă. După cum am spus, nu mai avem motive de dispută. Te invit înăuntru şi o să…

— Eliberează familia Fitzroy şi dă-mi dosarele DAS sau jur pe Dumnezeu că o să ucid tot ce mişcă în locul ăla!

Lloyd rămăsese tăcut, cu mâinile în şold şi cu mânecile cămăşii transpirate suflecate până la cot. În cele din urmă, se mişcă. Traversă furios camera până la biroul Tehnicianului şi se aplecă spre microfon.

— Arată ce poţi, rahat şchiop! Între timp, mă duc să trag un brici în jurul gâturilor căţelelor alea idioate de la…

Riegel îl trase pe avocatul american şi-l izbi cu putere de perete, după care se aplecă deasupra microfonului.

— Court, poţi să ne acorzi câteva minute ca să discutăm propunerea ta? Ştii cum stau lucrurile în corporaţii; orice întâlnire trebuie programată.

— Bineînţeles, Riegel. Revin în scurt timp, nu te grăbi.

— Adu toate echipele aici! ordonă Lloyd, urlând către Tehnician.

Riegel ridică mâna, oprindu-l pe acesta din urmă, şi vorbi calm.

— Ce rost are, Lloyd? Contractul nu mai reprezintă o miză. Jocul s-a încheiat.

— Dar Cameleonul e încă acolo!

— Asta e problema noastră, nu a corporaţiei LaurentGroup. Marc Laurent nu le va da o centimă echipelor străine ca să ne protejeze pe noi. Nu mai există recompensa de douăzeci de milioane de dolari.

Era evident că Lloyd nu se gândise la asta, dar ridică din umeri.

— Nu trebuie să le spunem lor.

— Aşadar, în loc să te lupţi cu un om rănit, vrei să-i superi pe Marc Laurent şi încă o jumătate de duzină de agenţi de securitate. Te lupţi mai târziu cu corporaţia şi cu alte şase ţări? Lloyd, am stabilit deja că eşti nebun, dar eşti şi sinucigaş?

Tehnicianul se uita la cei doi şefi, aşteptând instrucţiuni. Ridică brusc capul şi duse mâna la căşti.

— Staţi! Echipele vin oricum încoace!

— Bun! făcu avocatul american, bucuros că se lămuriseră lucrurile.

— De ce? întrebă Riegel.

— Le-a contactat Felix. Oferă douăzeci de milioane de dolari, bani gheaţă, din partea lui Abubaker, echipei care-l ucide pe Cameleon.

— Perfect! strigă Lloyd. Cât de repede o să…

— Nu e perfect, zise Tehnicianul. Le-a spus să ucidă pe oricine le stă în cale… Inclusiv pe membrii celorlalte echipe! Inclusiv pe noi! Au de gând să se lupte între ei, chiar aici, în castel, pentru capul lui Gentry.

— Cheamă oamenii din Minsk în interiorul clădirii! ordonă fără ezitare Riegel. Avertizează-i pe Serge, pe Alain şi pe cei trei britanici. Trebuie să apărăm aceste ziduri de orice ameninţare, indiferent că e vorba de Cameleon sau de echipele de asasini.

— Libienii vor ajunge din clipă în clipă, îl informă Tehnicianul, iar saudiţii sunt încă în elicopter.

Riegel se uită pentru ultima dată pe fereastră.

— Ia legătura cu filiala din Paris a LaurentGroup şi pregăteşte un elicopter care să ne scoată de aici. Anunţă apoi toate echipele că încă mai putem colabora. Spune-le că Gentry e afară şi că nu permitem nimănui să pătrundă în castel. Trebuie să-l omoare înainte să intre.

Tehnicianul se răsuci cu scaunul şi se grăbi să îndeplinească ordinele.

Gentry nu intenţiona să-l mai sune pe Riegel. Fiecare secundă de întârziere a atacului însemna o secundă în care adversarii săi se puteau pregăti, puteau răscoli pământul ca să-l găsească, puteau aduce întăriri. Şi, cel mai important, aveau mai mult timp la dispoziţie să ucidă copiii.

Nu, trebuia să se mişte acum. Pământul era umed în lumina dimineţii, iar el stătea întins în livada de meri din spatele proprietăţii. Vedea prin ceaţă conturul vag al clădirii mari din faţa lui. Înaintase vreo patru sute de metri de când sărise peste zid şi tot era la vreo două sute de metri distanţă de castelul Laurent.

Cea mai mare problemă era spaţiul deschis din faţă. Odată ce ieşea din adăpostul oferit de copaci şi de ceaţă, era complet expus. Mai mult, elicopterul încă survola. Nu-l vedea, dar auzea zgomotul elicei care-i anunţa prezenţa deasupra proprietăţii.

Ar fi fost greu şi numeroasele răni pe care le avea, dar în ciuda problemelor personale, ştia că nu are timp de irosit. Se ridică în genunchi şi apoi se ghemui încet. Simţi sângele scurgându-se pe piciorul stâng şi ştiu că rana din abdomen sângerează din nou. Doza mare de amfetamină pe care şi-o administrase avea să ducă la o pierdere semnificativă de sânge.

— La dracu'! zise tare şi se ridică ţinând puşca M4 în mâini.

Începu să alerge cu fiecare strop de putere pe care-l mai avea.

Imediat după ce Tehnicianul avertiză cordonul de control din jurul castelului că Gentry este afară, Serge fugi din bucătărie în bibliotecă şi deschise monitoarele. Ştia că aceste camere cu infraroşu surprind pe oricine se află ascuns în negură. Privi atent monitor după monitor şi examină imaginile. După câteva clipe, privirea lui rămase aţintită asupra unei imagini şi se întinse să ia staţia radio ca să transmită informaţiile tuturor forţelor din castel.

— Mişcare în spate! Un bărbat vine în fugă!

— Unde? Unde mama dracului e? urlă Lloyd.

— Vine prin livadă. *Mon Dieu,* poate să alerge!

— Unde în livadă?

— Aleargă chiar prin mijloc!

Observatorul din turn intră în legătură, vocea lui groasă cu accent rusesc fiind total opusă strigătelor lui Lloyd.

— Nu văd nicio ţintă. Nu vedem nimic care să… Stai. Da. Un bărbat vine în fugă! E al nostru!

Maurice îi lăsase lui Gentry o gamă impresionantă de arme, dar faptul că fusese un tip de modă veche îl forţa pe Cameleon să folosească un echipament care, din punctul lui de vedere, nu reprezenta idealul. Carabina Colt din mâna lui avea cătarea din fier; nici urmă de lunetă sau vedere holografică precum aveau armele de ultimă generaţie pe care le prefera el. Pe măsură ce străpungea negura, castelul prindea contur în faţa lui cu fiecare pas obosit pe care-l făcea şi reuşi să vadă turela turnului de deasupra. Ştia că era posibil să fie acolo un lunetist, cu cea mai bună armă dotată cu cea mai bună lunetă şi cu cea mai bună şansă să oprească atacul ridicol al unui singur bărbat.

Cameleonul ridică arma în dreptul umărului, continuând să alerge. Era imposibil să prindă ţinta în cătare în timp ce alerga, aşa că ţelul lui era să tragă cât mai multe gloanţe în turnul unde se adăpostea inamicul şi să-l facă să ţină capul jos până când ajungea el lângă zidul clădirii. Datorită pregătirii şi experienţei pe care le avea, ştia că acolo nu era nimeni. Trebuia să supravieţuiască suficient de mult cât să pătrundă în clădire, ca să aibă o şansă de reuşită.

Lunetistul văzu cum apare ţinta din ceaţă drept în faţa lui. În timp ce alerga, lăsa în urmă un vârtej de abur. Belarusul de treizeci de ani ajustă ţinta şi fixă reticulul pe pieptul sprinterului. Puse degetul pe trăgaci, pregătit să tragă la foc automat, dar observă echipamentul de protecţie şi mută reticulul Dragunovului un milimetru mai sus, ţintind capul bărbatului. Pe când se pregătea să apese pe trăgaci, mai degrabă simţi decât văzu arma primitivă a lui Court îndreptată spre el. Din ţeavă izbucniră gloanţele, iar piatra şi lemnul explodară în jurul lunetistului. Aerul se umplu de fum şi de praf în timp ce gloanţele intrau în contact cu zidăria veche de sute de ani. Observatorul din stânga lui urlă ceva, dar belarusul era un soldat disciplinat. Nu mişcă obrazul de lângă armă şi nu-şi luă privirea de la lunetă.

Încrezător, trase spre bărbatul care se năpustea către el.

TREIZECI ŞI PATRU

Gentry goli cât putu de repede aproape tot încărcătorul cu treizeci de cartuşe în turnul care se înălţa deasupra. Voia să termine cu câteva împuşcături bine ţintite, aşa că duse arma la ochi, în speranţa că va putea obţine o imagine cât mai clară cu ajutorul vizorului rotund de pe ţeavă. Chiar atunci însă, arma îl izbi în faţă, îi sări din mâini şi zbură în aer.

Court o luă la fugă, cu mâinile goale.

După numai patru, cinci paşi simţi cum îi arde faţa de la lovitura primită şi înţelese că puşca de asalt M4 pe care o folosise fusese probabil lovită de un glonţ. Deşi o pierduse, îşi dădu seama că vechea armă îi salvase viaţa, deviind proiectilul care altfel l-ar fi nimerit în cap.

Fără să se oprească, scoase pistolul-mitralieră MP5 de la piept şi trase din nou spre turnul aflat la cel mult o sută de metri.

Pistolul-mitralieră era la fel de eficient ca un plici de muşte pentru un bărbat care aleargă în spaţiu deschis şi trage la nimereală, sperând să facă nişte capete să rămână plecate.

Lunetistul văzu că ţinta fusese nimerită de ploaia de gloanţe şi-şi luă privirea de la lunetă ca să se uite la partenerul lui. Acesta fusese lovit în faţă de o bucată de zid. Avea ochelarii sparţi şi îi sângera fruntea, dar era coerent, nefiind grav rănit. Tocmai atunci izbucni o altă rafală din grădină. Belarusul se uită surprins în jos şi văzu că bărbatul pe care fusese convins că-l nimerise îşi continua cursa. Îşi dădu imediat seama că Gentry trecuse la o armă automată şi, în mai puţin de două secunde, îşi reluă poziţia cu luneta la ochi.

În clipa aceea se auziră focuri de armă, de această dată din cealaltă parte a castelului. La început nu înţelese ce se întâmplă, dar apoi auzi în staţie vocea unui compatriot.

— Sunt libienii! Sunt la poarta din faţă! Turnule, lichidează-i!

Lunetistul ridică reticent Dragunovul de pe suport şi-l îndreptă spre poarta din faţă. Acum, Cameleonul era problema altcuiva: el trebuia să ţină la distanţă o altă ţintă – libienii.

Cameleonul nu mai era la distanţă însă. Se apropia.

Elicopterul negru cobora spre pasarela de pe acoperiş, din apropierea turnului. Din el săriră pe acoperişul estic patru saudiţi înarmaţi, protejaţi de echipament special. Ignorară rafalele care erau

acum trase cu furie din faţa clădirii şi-şi ocupară poziţiile în spatele crenelurilor decorative de unde puteau vedea grădina din spate şi pe bărbatul care alerga în câmp deschis.

Pe măsură ce se apropia de obiectiv, Gentry redirecţionă focul dinspre turn spre fereastra de la primul etaj de unde se trăgea şi goli primul încărcător. Lovi zidul din jur, făcând să sară în aer bucăţi de granit, apoi sparse geamurile şi sfâşie draperiile din dantelă cu câteva împuşcături norocoase care-şi nimeriră ţinta. Era complicat să tragi din alergare, imposibil să ţinteşti cu acurateţe. Nu se mai trăgea de la fereastră, dar Court observă elicopterul negru de deasupra lui şi pe oamenii care săriră din el.

— Băga-mi-aş!

Mai avea şaptezeci de metri până la adăpost, aşa că-şi forţă şi mai mult picioarele ca să se apropie de castel cât mai mult posibil înainte ca bărbaţii din elicopterul negru să-şi poată ocupa poziţiile şi să deschidă focul asupra lui. Aşa cum era acum, pe pajiştea întinsă, constituia o ţintă singură.

În timp ce alerga, scoase din buzunarul vestei o grenadă de fragmentare, trase cuiul cu dinţii şi o pregăti de lansare. La o fereastră de la etajul al treilea, chiar în faţa lui, apăru un bărbat masiv şi blond, care ridică pistolul şi trase prin geam. Court se aruncă în iarba udă ca să evite gloanţele, ateriză pe umărul drept şi se rostogoli. Se ridică imediat în picioare. Alergarea şi saltul îi dădură impulsul de care avea nevoie ca să arunce grenada cât putu de departe. Aruncată de la patruzeci şi cinci de metri, bomba de mărimea unui cartof zbură prin aer, făcând un arc, trecu peste parapet şi explodă, ratând la limită elicopterul care se ridică spre cer şi se îndepărtă. Unul dintre saudiţi muri şi altul fu rănit la gât şi la spate.

Ceilalţi doi se adăpostiseră la timp, dar pierduseră ocazia de a trage asupra ţintei aflate pe pajişte.

În faţa clădirii erau deja morţi doi belaruşi şi doi libieni. Paznicii din Minsk fuseseră ucişi nu departe de poarta din faţă. Fugiseră spre castel pentru siguranţă, când asasinii din Tripoli intraseră cu duba în poarta din fier şi trăseseră cu puştile Škorpion din vehiculul în

mişcare. Cei doi libieni fură doborâţi când maşina se opri pe aleea acoperită cu pietriş. Lunetistul din turn îl nimeri în faţă pe cel de pe scaunul pasagerului, iar celălalt fu lovit de trei gloanţe trase de singura pereche de belaruşi rămasă în afara castelului.

Cei doi libieni rămaşi îi uciseră pe apărătorii de pe alee şi se apropiară de uşa din faţă. Traseră câteva rafale de gloanţe în ferestrele de pe ambele părţi, păstrând disciplinaţi distanţa între ei şi strigând ca să se acopere şi să se repoziţioneze.

Numărul Doi trase jumătate din încărcător în cele două balamale ale uşii masive din stejar, după care o deschise cu o lovitură de picior. În timp ce încărca arma şi intra în clădire, fu lovit de două focuri de armă trase de nord-irlandezul din hol şi căzu mort la pământ. Ultimul libian rămas în viaţă ripostă, trăgând rafală după rafală cu Škorpionul. Sânge şi bucăţi de carne stropiră pereţii albi ai holului când nord-irlandezul fu doborât.

Riegel nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Cameleonul fusese în raza lui vizuală; purta o cămaşă închisă la culoare, pătată de sânge în jurul taliei, pe coapsa dreaptă avea prins în ham tocul pistolului, iar pe stânga, pe cel cu încărcătoare. O vestă neagră şi o armă automată îi acopereau pieptul. Avea ţeasta rasă şi, chiar dacă se afla la cincizeci de metri distanţă, lui Kurt i se păru că zăreşte înverşunarea din ochii lui.

Când scosese arma şi ţintise în bărbatul care alerga, Kurt ştiuse că era o distanţă prea mare ca să tragă cu pistolul, dar un trăgător bine pregătit ca el nu avea cum să rateze. Cameleonul se aruncase însă la timp la pământ, ferindu-se de gloanţe, se rostogolise, apoi se ridicase în picioare şi aruncase o grenadă. Riegel se ghemuise instinctiv pe podea lângă biroul Tehnicianului, crezând că grenada îi era destinată. Explozia bubui deasupra, pe acoperiş. Auzi urlete prin fereastra spartă şi-şi reluă imediat poziţia, ca să mai tragă câteva focuri în Cameleon, în timp ce acesta se apropia.

Când se uită însă pe fereastră, bărbatul dispăruse şi acum nu mai exista nicio modalitate de a-l împiedica să intre în clădire.

Incredibil!

Exact aşa cum îi promisese Gentry seara trecută la telefon, prada devenise vânător.

Court se propti cu spatele de peretele castelului şi-şi reîncărcă arma cu un încărcător luat din inelul prins pe coapsă. La două etaje deasupra lui se afla blondul masiv înarmat cu pistol. Deasupra acestuia erau soldaţii care săriseră din elicopter. Era destul de sigur că-i doborâse pe câţiva dintre ei, dar nu-şi făcea iluzii că eliminase pericolul de pe acoperiş.

În stânga şi în dreapta lui erau ferestre la nivelul taliei şi geamurile se făcură ţăndări când Gentry le lovi cu patul puştii. În stânga erau trepte ce duceau spre o uşă şi spre aleea din faţă, unde se vedeau urmele bătăliei, în timp ce în dreapta se întindea un perete lung pe care erau aliniate ferestre şi câteva uşi mici. Merse ghemuit pe lângă perete, cu umărul lipit de zid, ca să nu fie văzut de deasupra.

Se apropie de o uşă, când aceasta se deschise. Court se pregăti instinctiv să tragă, dar se răzgândi în ultima clipă. Dacă era unul dintre membrii familiei Fitzroy? Court recunoştea că nu era omul potrivit pentru o operaţiune de salvare. În stare de luptă, avea tendinţa să tragă în orice mişca; acum trebuia mai întâi să identifice ţinta.

Prin uşa întredeschisă se văzu un cap. Era mare şi avea trăsături slave, iar Gentry fu satisfăcut, aşa că trase opt gloanţe prin uşă. Uşa se încuia automat când se închidea, dar, din fericire pentru Cameleon, cadavrul slavului funcţionă pe post de opritor, permiţându-i să pătrundă într-un hol întunecat.

La primele focuri de armă trase pe păşune, Claire şi Kate Fitzroy fugiră la mama lor care dormea şi strigară la ea să se trezească. Elisa se ridică în cele din urmă, clătinându-se. Fetele o sprijiniră din ambele părţi şi o duseră în cealaltă parte a dormitorului, unde bunicul Donald se ridicase în şezut în patul cu baldachin. Claire le zise că Jim o sfătuise să se bage sub pat, iar bunicul fu de acord. Mami adormi din nou cu faţa pe podeaua dură. Claire şi Kate se strânseră îngrozite în braţe, privind de sub pat spre uşa care dădea în hol, în timp ce bunicul Donald rămase deasupra, pe pat.

După o explozie puternică pe acoperiş, două etaje mai sus, bunicul Donald îl strigă pe scoţianul care trebuia să fie pe hol.

— McSpadden! McSpadden!

Claire văzu ghetele scoţianului când acesta intră în cameră şi auzi conversaţia de deasupra ei, deşi nu înţelese toate cuvintele.

— Flăcăule, ar fi bine să pleci acum, dar fii băiat bun şi lasă-ne o armă.

— Dracu' să te ia, Fitzroy! E prea târziu să fug. Am nevoie de toate armele ca să mă apăr de câinele tău de atac. Am auzit în staţie când au spus că e deja în casă.

— McSpadden, dacă ajungi faţă în faţă cu câinele meu de atac, nu te va salva nicio afurisită de armă. Tot ce vei putea face e să-ţi fluturi chiloţii albi în semn că te predai, asta dacă nu i-ai murdărit deja de rahat. Haide, băiete. Înţelegi cu ce te confrunţi. Poţi să te salvezi, salvându-ne pe noi.

Claire văzu cum ghetele se îndreaptă spre ieşire, dar în cele din urmă se apropiară de patul pe care stătea bunicul. Văzu apoi o mână ridicând un crac al pantalonului şi trăgând un pistol argintiu.

Claire îi acoperi gura surorii ei, ca să-i înăbuşe ţipătul.

— Îţi las rezerva mea. Are doar şase gloanţe.

— E bun, băiete. Acum pleacă şi păzeşte-ne din faţa uşii, în cazul în care apar Riegel sau psihopatul de Lloyd. Dacă vine Cameleonul, spune-i că eşti de-al meu.

— Mda, asta o să funcţioneze numai dacă o să vrea să stea la palavre cu mine. Sunt terminat, Fitzroy!

Picioarele scoţianului se îndreptară spre uşă. Câteva secunde mai târziu, bunicul se dădu jos din pat şi se chirci lângă ele, cu arma argintie strânsă între degetele cărnoase.

— E în regulă, domniţelor. N-o să mai dureze mult. Jimmy e pe drum.

Riegel, Lloyd şi Tehnicianul rămăseseră în centrul de comandă de la etajul al treilea. Avocatul stătea lângă uşa deschisă care dădea în hol, cu pistolul legănându-i-se în mâna dreaptă, cu gulerul cămăşii albastre descheiat şi nodul cravatei slăbit.

Kurt şi Tehnicianul erau în faţa monitoarelor, lângă fereastra spartă şi între cele două uşi. Foloseau staţia radio ca să comunice cu belaruşii care mai rămăseseră în afara clădirii şi cu cei doi ingineri francezi aflaţi la parter. Unul dintre scoţieni lipsea, dar celălalt şi irlandezul erau încă la post.

Deodată, se auziră focuri de armă de pe acoperiş. Masivul neamţ presupuse că saudiţii din elicopter îi înfruntau pe lunetiştii din turn.

Luă legătura cu ofiţerul de securitate scoţian şi-i ordonă să meargă la etajul al treilea şi să păzească holul unde se afla camera principală.

Tocmai atunci, belarusul anunţă că ajunseseră agenţii din Sri Lanka şi veneau pe aleea principală. Un apel fu făcut către echipa de lunetişti de pe acoperiş, dar nu veni niciun răspuns.

Şi nimeni nu ştia unde se dusese Cameleonul.

Riegel admise că acum singura lui misiune era propria supravieţuire. Nu avea nevoie să-l omoare pe Cameleon; termenul acelei misiuni expirase. Dată fiind situaţia, dacă Gentry venea pe uşa dinspre hol, care se afla la dreapta lui, sau pe cea din stânga ce ducea la scara în spirală, de fapt, dacă apărea oricine de oriunde, avea de gând să-i tragă o rafală de gloanţe în faţă, fără să se obosească să-l identifice.

Tot ce avea de făcut era să reziste până veneau întăririle de la biroul său.

Court ar fi vrut să se ghemuiască şi mai mult, dar durerea din abdomen îl împiedica. Dacă era forţat, ceea ce urma să se întâmple cu siguranţă, putea să se arunce la pământ, să se rostogolească sau să se târască. Se temea însă că nu se va mai putea ridica, aşa că merse drept, trăgând după el piciorul stâng aproape amorţit.

Ajuns în bucătăria spaţioasă, auzi rafale de arme trase la etajul al treilea sau pe acoperiş. La primul etaj, în apropierea holului, auzul exersat îl convinse că se încheiase o bătălie unu contra mai multora, iar acum apăruse o nouă ameninţare. Recunoscu zgomotele specifice ale pistolului-mitralieră AK-47 în cele douăsprezece focuri trase şi auzi strigăte în ceea ce părea a fi limba rusă.

Traversă bucătăria şi aproape ajunsese la uşa care ducea în spatele castelului, departe de împuşcături, când în faţa lui apăru un bărbat de culoare îmbrăcat în costum maro.

Court îndreptă MP-5-ul spre bărbatul care-l privea cu ochii măriţi de spaimă.

— Cine eşti?

— Doar majordomul, domnule. N-am niciun rol în povestea asta.

Gentry îl prinse de gât şi-l împinse cu faţa la perete. După ce propti ţeava armei în gâtul bărbatului, îl percheziţionă repede; nu găsi nicio armă. Îi luă telefonul mobil pe care-l aruncă într-un vas cu apă aflat pe cuptorul de lângă ei. Nu găsi niciun act de identitate.

— Cum te cheamă?

— Felix.

— Dă-mi voie să ghicesc. Tu eşti Felix, majordomul nigerian.

— Nu, domnule. Sunt din Camerun.

— Sigur că eşti de acolo, amice.

Îl împinse spre uşa din spatele bucătăriei şi Felix porni în faţa lui, cu mâinile ridicate. Traversară sufrageria unde se aflau un şemineu aurit şi o masă mare, rotundă, din stejar. Tapiţeriile şi portretele împodobeau pereţii. Când pătrunseră într-un hol mic pe care se afla o uşă imediat în stânga, Gentry îl întrebă în şoaptă pe prizonier.

— Ce e aici?

— E… un… dormitor.

— Nu eşti sigur? Un majordom care nu ştie ce camere sunt în castel?

— V-am spus… Un dormitor. Sunt nou aici, domnule, şi sunt speriat.

— Deschide uşa, ca să văd dacă ai dreptate.

Court scoase Glockul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ţinea pistolul-mitralieră la capul lui Felix.

Bărbatul în costum deschise uşa şi se întoarse spre Cameleon, care privi peste umărul lui. Pe rafturile care ajungeau până la tavan erau stive de cearşafuri şi de pături. Nu era un dormitor, ci o debara mare pentru albituri.

— Dacă *eşti* majordom, laşi mult de dorit.

Felix nu zise nimic, în timp ce împuşcăturile din faţa casei continuau neîntrerupt.

Court puse pistolul în tocul de la şold şi scoase din vestă ultima grenadă de fragmentare. Scoase cuiul şi-l băgă în buzunar, după care puse grenada în mâna lui Felix. Când fu sigur că o ţine bine în mâna făcută căuş, îl sfătui să nu o scape.

— Nici să nu te gândeşti s-o foloseşti împotriva mea. Fitilul durează şase secunde; suficient timp să te împuşc şi să mă adăpostesc într-o cameră înainte să explodeze.

— Ce trebuie să fac cu…? întrebă tremurând Felix.

— Continuă să mergi în faţa mea. Ţi-o voi lua şi te voi lăsa să pleci atunci când o să-mi ating obiectivul. Nu-ţi face griji; o să ajungi numaidecât acasă… în Camerun.

Coridorul cotea spre stânga, iar în capătul lui erau două uşi mari, duble. Court îl împinse pe bărbatul derutat spre ele; acesta încercă de două ori să spună ceva, dar Cameleonul îl întrerupse.

— Deschide uşile! îi ordonă şi rămase ascuns după colţ.

— Dar eu…

Court îndreptă arma automată spre ţeasta prizonierului.

Felix se întoarse încet şi deschise uşa cu mâna dreaptă, în timp ce în stânga ţinea grenada.

Aproape imediat izbucni o rafală de împuşcături din camera din

faţă şi aşchii de lemn din uşa grea se împrăştiară peste tot. Felix se răsuci pe loc şi apoi căzu cu faţa la pământ.

Court se feri din raza de acţiune, se lăsă în genunchi gemând şi numără până la şase.

Serge şi Alain se apropiară de uşa bibliotecii în poziţie de luptă, cu pistoalele Beretta în mâinile întinse.

Alain îl identifică pe cel pe care-l uciseseră.

— E nigerianul.

— *Merde*[39], făcu Serge şi apăsă pe butonul walkie-talkie-ului exact când explodă grenada din mâna bărbatului mort.

Lloyd şi Tehnicianul tresăriră violent când auziră zgomotul făcut de explozia grenadei, la parter, chiar sub ei. Zgomotul nu venea de la rafalele de arme trase în hol, ci de undeva din spatele clădirii, şi se auzise şi în staţiile lor radio. Kurt Riegel aruncă iar o privire rapidă pe fereastră. Văzu cum străbătea elicopterul negru negura dimineţii şi se îndrepta spre sud. Dedesubt, lângă fântâna din marmură, doi bărbaţi se strecurau ghemuiţi.

Erau negri, mici de înălţime, aveau pistoale automate şi purtau jachete negre de schi.

— Au sosit echipele din Botswana… sau poate sunt libienii, zise Riegel fără emoţie.

— E Organizaţia Naţiunilor Unite de Rataţi aici! pufni Lloyd din spatele lui.

Neamţul îi privi pe cei doi africani în timp ce traversau gazonul până la treptele uşii din spate. Nu trase în ei. Kurt ştia că acum, când intrase Cameleonul, existau şanse ca soldaţii din Botswana să fie mai degrabă un ajutor decât un obstacol.

— Haideţi să baricadăm camera. Noi trei trebuie să ne împotrivim tuturor până ajunge elicopterul din Paris.

— Chiar dacă o să supravieţuiesc, tot o să mă ucizi, nu? îl întrebă Lloyd.

Riegel îi răspunse în timp ce vâra pistolul în tocul de sub haină.

— Gentry avea dreptate; în momentul ăsta trebuie să te temi mai mult de altele decât de mine. Vino şi ajută-mă! încheie el, luând un

scaun ca să-l proptească în uşa ce ducea spre scara în spirală.

— Chiar şi aşa, prefer să fac faţă ameninţărilor, profitând de orice ocazie.

Riegel era cu spatele la Lloyd. Se opri, puse scaunul pe podea, îşi îndreptă umerii şi se răsuci încet. Avocatul american ţinea pistolul argintiu la nivelul pieptului lui Kurt. Erau la o distanţă de opt metri unul de celălalt.

— Lasă jos afurisitul ăla de pistol. Revino-ţi, omule! N-avem timp pentru aşa ceva acum. Va fi timp suficient pentru consecinţele acestei misiuni după ce scăpăm de aici.

Tehnicianul stătea la birou şi-i privea şocat pe cei doi. Nu scoase o vorbă.

— L-aş fi putut prinde pe nenorocit! continuă Lloyd. Aş fi putut salva contractul! Operaţiunea *ta* a eşuat, nu a mea!

— Dacă spui tu…

— Nu… Vreau s-o spui *tu.* Scoate încet telefonul, sună-l pe domnul Laurent şi spune-i că s-a ales praful de planul *tău.* Asumă-ţi responsabilitatea pentru asta.

— După care mă împuşti? Gândeşte-te, Lloyd! Va şti că am fost constrâns s-o spun. Trebuie să blocăm accesul în camera asta, zise Riegel când, pentru prima dată, se auziră împuşcături la etajul al treilea, în capătul coridorului. Discutăm după.

— Scoate telefonul şi sună! Fără şmecherii!

Riegel oftă şi băgă încet mâna dreaptă sub haină, privindu-l cu coada ochiului pe Lloyd. În loc să ia telefonul, apucă pistolul Steyr. Începu să-l ridice lent, pregătit să sară într-o parte şi să se lase pe vine, când Lloyd, inevitabil, avea să tragă, dar observă că avocatul nu se mai uită la el, ci undeva în spate. Kurt profită de ocazie ca să scoată pistolul şi să-l îndrepte spre pieptul americanului. Se pregătea să tragă în neatentul Lloyd, când auzi o voce din spate:

— Am picat într-un moment nepotrivit?

TREIZECI ŞI CINCI

— Sângerezi rău, Court, observă Lloyd.

Arma lui rămăsese îndreptată spre Riegel, care stătea cu spatele spre uşa care dădea în coridor, dar privirea îi era îndreptată către bărbatul acoperit de echipamentul de protecţie. Cameleonul intrase în linişte pe uşa care dădea spre scara în spirală şi, în timp ce Lloyd urmărea mâna lui Riegel, Gentry ajunse să fie în avantaj. Ţinea o armă automată înfricoşătoare la nivelul ochilor, cu ţeava îndreptată spre pieptul lui Lloyd.

— Aruncă arma!

— Cu cine vorbeşti? întrebă Riegel, cu spatele la Cameleon.

Ca să se uite la el, trebuia să-şi ia ochii de la Lloyd şi nu avea de gând s-o facă.

— Dacă ai o armă în mână, idiotule, atunci vorbesc cu tine.

— N-o să mai rezişti mult, Court, bătrâne, zise Lloyd. Eşti palid. Eşti slăbit. Sângele tău pătează podeaua.

— O să trăiesc suficient cât să vă tăbăcesc fundurile. Aruncaţi armele! Tu, cel de la masă. Ridică-te încet.

Tehnicianul fu primul care făcu ceea ce i se ceruse. Se ridică imediat, cu mâinile deasupra capului, tremurând de frică.

Lloyd începu să lase arma în jos, iar Kurt Riegel îi urmă exemplul. Neamţul îşi luă privirea de la Lloyd pentru o clipă şi se uită la Tehnician.

În clipa aceea, Lloyd trase un glonţ în pieptul lui Kurt Riegel.

Neamţul duse mâna la rană şi se lăsă pe o parte, iar pistolul căzu cu zgomot pe podea.

Tehnicianul urlă terorizat de spaimă.

Cameleonul trase o rafală spre Lloyd înainte ca acesta să dispară pe uşa ce dădea în hol.

Court se lupta cu ameţeala, o consecinţă inevitabilă a scăderii tensiunii arteriale. Se clătina şi ochii îi sclipeau. Creierul lui păru însă să repornească şi, când i se limpezi mintea, îşi dădu seama că lăsase pistolul-mitralieră din mână. Îl luă şi-l îndreptă repede spre tânărul cu coadă de cal şi cu căşti pe urechi, care stătea în faţa biroului cu monitoare. Acesta nu mişcase un muşchi, în afara mâinilor care continuau să-i tremure deasupra capului. Gentry îşi dădu seama că, pentru câteva momente, ar fi putut fi doborât cu o simplă atingere şi

se bucură că tânărul cu coadă fusese prea îngrozit ca să încerce asta.

— Cine eşti?

— Doar un… tehnician, domnule. Mă ocup de comunicaţii şi altele de genul ăsta. N-am treabă cu dumneavoastră.

— Cel puţin nu încerci să-mi spui că eşti majordom.

— Domnule?

Court traversă camera şi se îndreptă spre tânăr. Ţinu arma îndreptată spre uşa ce dădea în coridor şi îndepărtă cu piciorul pistolul Steyr de lângă trupul lui Riegel. Pe biroul Tehnicianului găsi dosarele clasificate DAS.

— Sunt toate?

— Din câte ştiu eu, da, domnule.

— Nu sunt rezerve? Nu există copii?

— Nu cred.

Court le luă şi le aruncă în şemineu şi-i ordonă Tehnicianului să le dea foc.

Când începură să ardă, Cameleonul îl întoarse pe tânăr şi-l trânti pe scaun, în faţa echipamentului de pe birou.

— Tu comunici cu cei care mă vânează?

— Oh, nu, domnule! Nu eu! Eu doar întreţin…

— În cazul ăsta, n-am nevoie de fundul tău. Nu-i aşa?

Tehnicianul începu să dea repede din cap şi tonul vocii i se schimbă.

— Ba da, domnule. Eu mă ocup de toate comunicaţiile şi de coordonarea iscoadelor cu echipele guvernamentale.

— Bun. Ia legătura cu toţi. Spune-le că tocmai am sărit pe fereastră şi că fug spre livada din spate.

— Imediat, domnule!

Mâinile Tehnicianului tremurau vizibil când răsuci comutatoarele consolei radio ca să intre simultan pe toate frecvenţele.

— Către toate echipele. Aici e Tehnicianul. Subiectul a ieşit din castel. Se îndreaptă spre nord, pe jos, prin livadă.

— Foarte bine. Acum, scoate-ţi cureaua.

Tânărul se execută repede şi i-o dădu Cameleonului.

— Muşc-o tare.

— Poftim?

— Fă-o!

Tehnicianul se conformă, cu ochii măriţi de spaimă.

— Muşti tare?

Tânărul aprobă, dând din cap.

— Bun.

Cameleonul îl izbi în tâmplă cu patul armei. Tehnicianul începu să alunece de pe scaun, dar Gentry prinse trupul inconştient şi-i puse capul pe biroul din faţa lui, după care trase o rafală asupra

calculatoarelor.

Imediat fu cuprins de un nou episod de ameţeală, dar îşi reveni şi reîncărcă arma. Verifică dacă arseseră documentele din şemineu şi, satisfăcut că îndeplinise cu succes această parte a misiunii, ieşi pe coridor, cu arma în faţă.

Claire Fitzroy fu prima care auzi paşii din spatele uşii. Se trăseseră focuri de armă în apropiere în urmă cu câteva minute, dar de atunci se lăsase liniştea. Acum însă, se apropia cineva şi, de teamă, copila strânse umărul bunicului Donald. Clipea des din cauza stresului, dar privirea îi rămase aţintită asupra uşii ce dădea în hol.

Auzi un scrâşnet metalic pe lemn, un fâşâit şi apoi zăngănitul zăvorului. Uşa se deschise încet şi Claire simţi cum se încordează mâna bunicului pe arma îndreptată spre picioarele celui care intra în cameră.

Gheata stângă era roşie şi udă.

— Sunt Ewan, Sir Donald. Nu trage!

Claire vru să iasă şi ea de sub pat odată cu bunicul, dar acesta o împinse înapoi. În scurt timp îi auzi pe cei doi bărbaţi vorbind.

— Mă bucur al dracului de tare că te văd, băiete!

— Unde sunt fetele?

Claire recunoscu vocea domnului Jim şi nimic nu o mai opri să iasă de sub pat. Se ridică şi fugi spre el, cuprinzându-i talia şi picioarele, îmbrăţişându-l mai strâns decât îmbrăţişase vreodată pe cineva. Abia după câteva secunde se uită la el. Purta o vestă neagră care-i acoperea pieptul, iar de picioare îi atârnau arme şi încărcătoare. Ţinea o armă în mână şi avea chipul şi ţeasta rasă albe ca varul, iar pantalonii maro erau pătaţi de sânge.

Ochii îi erau înroşiţi şi umezi, iar pe chip îi şiroia transpiraţia.

Şi bunicul Donald observă petele de pe hainele lui.

— E sângele tău, flăcăule?

— Nu. L-am împrumutat.

— La dracu', omule! Ai nevoie de un medic.

— Sunt bine, răspunse Gentry arătând spre scoţianul de lângă el. Tipul ăsta zice că e unul dintre ai tăi.

— Ewan mi-a fost de mare ajutor.

— Ai suficientă încredere în el încât să-i dau o armă?

— Am, zise bătrânul după o scurtă pauză. Ai grijă, McSpadden!

— Da, domnule.

Court scoase pistolul-mitralieră de după gât şi i-l dădu scoţianului,

după care luă revolverul Glock de la şold.

— Unde-i Lloyd? Cred că l-am nimerit, dar a scăpat. Credeam că a coborât aici ca să ia ostatici.

— Nu i-am văzut fofoloanca.

— Don! Limbajul! îl atenţionă Court, uitându-se la cele două fetiţe.

— Scuze.

— Elise unde e?

McSspadden şi Sir Donald o traseră pe doamna Fitzroy de sub pat. Scoţianul o ridică pe umăr şi porni cu arma aţintită în faţă. El deschidea calea, iar Sir Donald venea şchiopătând în urma lui, cu pistolul în mână. Cele două fete mergeau în urma bunicului, în timp ce Gentry încheia coloana, clătinându-se şi sprijinindu-se de pereţi şi de balustradă. Claire încercă o dată să-l sprijine, dar el îi zâmbi, o asigură că e bine şi că ar trebui să stea aproape de bunicul ei.

Convoiul se mişca încet, din moment ce era format din copii, răniţi şi o persoană inconştientă. După un timp ajunseră în holul larg de la primul etaj şi Gentry strigă la copii.

— Fetelor! Uitaţi-vă la spatele bunicului. Drept în faţă, aţi înţeles? Nu vă uitaţi prin încăpere.

În jurul lor, printre bucăţi de lemn şi piatră, era un adevărat carnagiu. Patru cadavre zăceau în dreptul uşii care fusese aruncată în aer, alte două în mijlocul camerei şi încă două pe treptele pe care cobora grupul. Fetele începură să plângă. Kate tuşi, înecându-se din cauza mirosului greu de praf de puşcă, praf şi lemn ars. La baza scării se zvârcolea o siluetă căzută. Era bărbosul din Orientul Mijlociu. Singurul care mai trăia. Urmându-l pe McSpadden, toţi trecură pe lângă el. Court fu ultimul. Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră o secundă, dar Court nu se opri să-l ajute.

Cameleonul nu avea milă pentru inamici.

Traversară holul şi intrară într-un salon neatins de luptă, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu portrete de familie. McSpadden se opri o clipă ca să o apuce mai bine pe doamna Fitzroy, iar Gentry se sprijini de un perete ca să se odihnească. Tocmai atunci intră un bărbat gol până la brâu: unul dintre belaruşi. Înfăşurase un prosop în jurul rănii de la gât, dar nu lăsase din mână Kalaşnikovul. Surprins de alaiul din faţa lui, ridică imediat arma. Sir Donald deschise focul, rafala aruncându-l pe bărbatul despuiat pe spate.

Fetele îşi acoperiră ochii şi ţipară.

Court ridică încet capul când totul luă sfârşit: nu fusese conştient de pericol. Se întoarse repede să se uite în spate, convins că-l va vedea pe Lloyd, dar nu era nimeni.

Îi cedară genunchii şi căzu pe spate, peste o măsuţă îngustă pe care o sfărâmă. Fitzroy şi fetiţele se grăbiră să-l ajute să se ridice şi-l sprijiniră până când îşi recăpătă echilibrul.

— Sunt bine. Mergeţi mai departe.

Cei şase ieşiră pe o uşă laterală care ducea către parcarea acoperită cu pietriş din spate. Scoţianul continua să conducă grupul, cu femeia inconştientă pe umăr. În depărtare, dinspre livada de meri, se auzeau împuşcături. Echipele de ucigaşi se înfruntau în ceaţă. Sir Donald găsi un BMW mare şi negru, cu cheile în contact, şi le spuse tuturor să urce repede. Court şchiopăta mai în urmă, iar Claire se întoarse în fugă şi îl sprijini fără ca el să mai protesteze. Gentry se uită de două ori peste umăr după Lloyd şi de fiecare dată îl luă ameţeala. Înainta cu pas de melc, reuşind să meargă numai cu ajutorul micuţei de opt ani.

Claire făcea eforturi să-l susţină pe Jim. Avea senzaţia că se lăsa tot mai greu pe umerii ei. Gemea şi tresărea la fiecare pas care-i apropia de maşina neagră. Scoţianul îi dădu arma bunicului Donald, ca s-o aşeze pe doamna Fitzroy pe bancheta din spate, după care Kate urcă lângă ea. McSpadden urcă la volan, iar Sir Donald, pe scaunul pasagerului. Motorul porni şi Jim o împinse pe Claire, zorind-o să urce în maşină. Fetiţa făcu aşa cum i se spusese, urcând pe bancheta din spate, şi se întoarse să-l ajute pe salvatorul ei. Jim era aproape, la câţiva paşi, şi-i zâmbi când li se întâlniră privirile.

Se auzi o singură împuşcătură dinspre castel şi Claire văzu cum ochii lui Jim se măresc şi trupul i se apleacă în faţă, fiind cât pe ce să se lovească de maşină. Americanul căzu în genunchi pe pietriş, se uită la scoţianul aflat la volan şi urlă la el:

— Pleacă!

Maşina porni în viteză şi portiera din dreptul lui Claire se trânti. Fetiţa începu să ţipe, se răsuci pe banchetă ca să se uite în urmă şi începu să lovească în geam cu pumnii ei micuţi.

Pe pietrişul din spatele lor, Jim se clătină în genunchi, după care se prăbuşi cu faţa la pământ.

Norul de praf provocat de scrâşnetul roţilor o împiedică pe Claire să-l vadă pe cel pe care-l lăsaseră în urmă.

TREIZECI ŞI ŞASE

Court se târî într-un mod jenant pe pietrişul care acoperea aleea, ajutându-se de braţe. Picioarele abia i se mişcau, iar pietricele i se lipeau de sângele de pe braţe, faţă şi scalpul ras. Mai avea cinci metri până la iarba udă, iar de acolo, mai erau încă două sute până la livada de meri. În ritmul în care se mişca, avea să-l prindă noaptea până să ajungă la adăpost.

Nu mai avea nicio speranţă, dar continua să se mişte din instinct.

Părăseşte zona de luptă. Destinaţia nu era importantă.

— Hei, tu! Eşti dur? Unde dracu' crezi că te duci? strigă Lloyd de undeva din spate.

Vocea fu urmată de sunetul paşilor lui pe pietriş. Se apropia repede.

— Trebuie să recunosc că… ai trăit cele cincisprezece minute de glorie. Ai dat foc dosarelor DAS şi ai salvat familia Fitzroy. Se pare că ai salvat fundurile tuturor, mai puţin pe al tău.

Court continuă să se târască pe braţele însângerate, spre păşunea udă şi rece. În cele din urmă, paşii lui Lloyd se opriră în spatele lui, iar Cameleonul privi peste umăr, crispat de durere. Avocatul ţinea în mână un mic Beretta. Braţul stâng şi umărul îi erau acoperite de sânge, dar Lloyd nu părea afectat de răni.

— Te-am împuşcat în spate. Bănuiesc că nu e foarte onorabil. N-am ştiut că porţi vestă, dar pun pariu că tot doare.

Court se întoarse încet pe spate. Cerul dimineţii se luminase considerabil de când intrase el în castel, probabil cu un sfert de oră în urmă. Lloyd stătea lângă el, privindu-l de sus. Court îşi amintea că pistolul îi zburase din mână atunci când căzuse, dar nu avea puterea să ridice capul şi să se uite după el.

— Tot nu-mi amintesc de tine, Lloyd, zise agentul, cuprins de un acces de tuse puternică.

— Ei bine, o să-ţi aminteşti de mine în iad, nu-i aşa? Chipul meu o să fie ultimul pe care o să-l vezi.

Avocatul îndreptă pistolul spre faţa lui Court Gentry, când se auzi o împuşcătură.

Lloyd ridică derutat capul, după care făcu un pas împleticit. Din gură şi din nări îi curgea sânge. Continuă să-l privească pe Court printre ochii îngustaţi. Încercă să-şi păstreze echilibrul şi îndreptă arma spre pieptul lui Court.

Din spate se auzi încă o împuşcătură, şi apoi încă una, iar trupul lui Lloyd zvâcni de fiecare dată. Trase totuşi, deşi pistolul era acum mult lăsat în jos. Glonţul lovi pietrişul dintre picioarele Cameleonului, în timp ce acesta rămăsese întins pe spate.

Lloyd scăpă pistolul din mână, după care se prăbuşi deasupra lui, mort.

Preţ de câteva clipe, Court se uită la cer. În cele din urmă, ridică încet capul, privind spre castel. La fereastra de la etajul al treilea stătea Riegel, în dreptul geamului spart, cu pistolul îndreptat acum spre Gentry.

Germanul coborî încet arma lângă picior.

Cei doi se uitară unul la altul câteva secunde. Erau mult prea slăbiţi ca să vorbească şi prea departe pentru un contact vizual, dar în atitudinea lor se observa respectul reciproc: doi războinici, fiecare dintre ei apreciind meritele celuilalt.

Kurt Riegel căzu pe spate şi dispăru din dreptul geamului.

Court îşi lăsă din nou capul pe iarbă. Prin ţiuitul din urechi detectă zgomotul făcut de elicea unui elicopter. Nu era Eurocopterul negru de mai devreme, ci un aparat mare, care se apropia dinspre est. De data asta nu mai săltă capul din iarba umedă, ci şi-l răsuci la timp cât să vadă uriaşul Sikorsky aterizând la şaptezeci şi cinci de metri de el. Pe o latură a aparatului scria cu albastru LaurentGroup. Din el săriră vreo şase bărbaţi care se îndreptară cu grijă spre castel. După ei coborî un trio îmbrăcat în jachete portocalii: medici, paramedici sau un personal de urgenţă. În cele din urmă, alţi trei bărbaţi, îmbrăcaţi în costume, merseră cu capul plecat pe sub elicea care continua să se rotească. Unul dintre ei avea o agendă, altul, două valize mari, în timp ce al treilea, mai în vârstă, avea numai haina pusă peste umeri, precum o capă.

Ca un francez.

Court îşi pierdu interesul faţă de activitatea lor şi reveni la admirarea cerului senin. Un minut mai târziu – sau poate zece –, lângă el stătea un puşcaş, care părea mai degrabă interesat de trupul lui Lloyd, întins alături. Francezul vorbi în staţia radio.

În scurt timp apărură cei trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume, iar Court se sprijini pe un cot când se apropiară.

Nu-l cunoştea pe bărbatul mai în vârstă cu haina pe umeri, dar după aerul de superioritate şi după felul în care-i domina pe ceilalţi doi, bănui că era nimeni altul decât Marc Laurent.

— Presupun că eşti *monsieur* Gentry.

Court nu zise nimic. Bărbatul scund cu agenda, din dreapta lui Laurent, făcu un pas şi-l lovi cu pantoful scump. Americanul nu simţi lovitura; întregul trup îi amorţise.

— Răspunde când te întreabă *monsieur* Laurent!

— E în regulă, Pierre. Nu se simte bine, zise francezul uitându-se la cadavrele de pe peluză, la geamurile sparte şi la fumul care se ridica de pe acoperiş. Pierre! Notează. Va trebui să găsim alt spaţiu pentru vacanţa de Crăciun de anul ăsta. Nu cred că se va face curăţenie la

timp.

— *Oui, monsieur Laurent.*

— Domnule Gentry. Îl văd aici pe tânărul domn Lloyd. Se pare că e la fel de nefolositor ca întotdeauna. Ai cumva idee unde-l găsesc pe Herr Riegel?

Court vorbi încet, somnoros.

— Lloyd l-a ucis. El l-a ucis pe Lloyd. Înainte să vii au fost rivalităţi interdepartamentale în compania ta.

— Înţeleg, zise francezul, ridicând din umeri ca şi cum oamenii mureau tot timpul şi asta nu îl interesa în mod special. N-am ştiut ce se întâmplă aici, continuă, dar Gentry nu zise nimic.

Declaraţia fusese făcută în modul specific oamenilor cu putere, care spun ceva vădit neadevărat. Nu îl interesa dacă era crezut sau nu de Cameleon, ci o făcuse ca să-şi îndeplinească o obligaţie legală.

Simplă negare.

Următoarele lui cuvinte îl surprinseră pe Court.

— Am nevoie de un om, zise francezul, privind peisajul luminat de soarele dimineţii. Vezi tu, e o problemă. Un tip cu care am o îndelungată relaţie profesională s-a dovedit nefolositor. Şi, de parcă nu era destul de rău, are anumite informaţii care se pot dovedi jenante pentru mine şi pentru scopurile mele. N-ar servi intereselor nimănui dacă i-aş permite să continue astfel, continuă Marc Laurent, părând plictisit în timp ce-şi admira manichiura. Întâmplarea face că tu pari omul potrivit pentru a rezolva probleme de genul ăsta. Eşti cumva disponibil?

Court se ridică pe ambele coate, se uită în stânga şi în dreapta şi apoi privi o clipă trupul lui Lloyd.

— În momentul ăsta, sunt un pic prins cu treabă.

— Oh, mă ocup eu de asta, făcu Laurent un gest indiferent cu mâna.

— N-ar fi rău.

— Dacă am înţeles bine, ai putea fi interesat personal de moartea fostului preşedinte, acum civil obişnuit, Julius Abubaker. Se zvoneşte că l-ai eliminat pe fratele lui şi acum fostul preşedinte atentează la viaţa ta.

Court clipi de două ori înainte să răspundă.

— Şi eu am auzit zvonul ăsta, domnule Laurent.

— Abubaker a pretins anumite lucruri în legătură cu mine. Toate neadevărate, bineînţeles. Conduc o afacere bazată pe integritate şi onestitate.

— Sunt convins.

— Cu toate acestea, uneori afirmaţiile senzaţionale prind viaţă, ridică întrebări inutile şi invită la o analiză neplăcută. Dacă e posibil, mi-ar plăcea să evit toate astea.

— Aşadar, vrei să-l ucid.

— Te plătesc foarte bine pentru serviciile tale, îl asigură francezul după ce dădu aprobator din cap.

— E o singură problemă în propunerea ta, ezită Court.

— Care ar fi aia?

— Sângerez de moarte.

Laurent chicoti, pocni din degete şi în clipa următoare apărură cu o targă cei trei bărbaţi cu jachete portocalii.

— Nicio problemă, tinere, zise francezul în timp ce Court leşină.

După un timp, Court retrăi momentul într-un vis şi consideră că fusese cel mai ciudat şi mai fantezist vis pe care-l avusese vreodată.

EPILOG

Mai erau patru zile până la vacanţa de Crăciun şi mami le spusese fetelor că pot aştepta până după Anul Nou ca să se întoarcă la şcoală. Kate acceptă oferta, dar Claire o refuză: voia să revină la rutina ei.

Poate avea s-o ajute să uite.

Ar fi vrut să uite funeraliile lui tati, castelul din Franţa, zgomotele şi teama, armele şi sângele. Bunicul Donald o asigurase că Jim scăpase, dar nu mai credea nimic din ce spunea el.

Ştia că Jim, ca şi tati, murise.

Intră în Hyde Park. O lua mereu pe acea scurtătură când se ducea la şcoală, mergând intenţionat spre est, pe North Carriage, cotind apoi pe aleea ce ducea către North Row şi după aceea spre şcoala de pe strada North Audrey.

Mami ar fi vrut s-o conducă la şcoală, dar Claire refuzase. Voia să fie totul la fel ca atunci când tati era în preajmă. Se ducea singură la şcoală şi se întorcea singură.

Pe banca de pe alee stătea un bărbat. Fetiţa nu-i acordă atenţie până când nu o strigă pe nume.

— Bună, Claire.

Se opri, se întoarse şi-l văzu pe Jim. Şocul făcu să i se înmoaie picioarele şi scăpă manualele din mână.

— N-am vrut să te sperii. Bunicul tău mi-a spus că nu îl crezi că sunt bine, aşa că am vrut să vin ca să te conving.

Fetiţa îl îmbrăţişă, deşi mintea ei nu accepta în totalitate că era acolo.

— Tu… ai fost rănit îngrozitor. Te simţi mai bine? îl întrebă, suspinând de fericire.

— Sunt foarte bine, o asigură el, după care făcu doi-trei paşi pe alee, apoi se întoarse lângă ea. Vezi? Nu mai am nevoie de ajutorul tău ca să merg.

Claire începu să râdă şi-l îmbrăţişă din nou, cu ochii plini de lacrimi.

— Trebuie să vii imediat la noi acasă. Mami s-ar bucura mult să te vadă. Nici măcar nu-şi aminteşte că ai fost în Franţa.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am numai câteva minute la dispoziţie.

— Încă mai lucrezi pentru bunicu'? se încruntă copila.

— Acum lucrez pentru altcineva, răspunse el, privind în zare. Poate că, într-o zi, eu şi Don ne vom împăca.

— Jim? continuă ea, aşezându-se pe bancă, iar el îi urmă gestul. Bărbaţii care l-au ucis pe tati… I-ai omorât, nu-i aşa?

— Claire, te asigur că nu vor mai face rău nimănui.

— Nu asta te-am întrebat. I-ai omorât?
— Au murit mulţi oameni. Şi buni, şi răi. Acum însă s-a terminat. Asta e tot ce-ţi pot spune. Nu te pot ajuta să înţelegi totul. Poate că va reuşi altcineva. Sper. Dar nu eu. Să nu te superi.
— Mă bucur că bunicul nu m-a minţit în legătură cu tine.
— Şi eu.
Urmă un moment de tăcere şi Jim începu să se foiască pe bancă.
— Trebuie să pleci, nu? îl întrebă copila.
— Îmi pare rău. Trebuie să prind un avion.
— E în regulă. Şi eu trebuie să mă duc la şcoală. Rutina e importantă.
— Mda… Bănuiesc că da.
Se ridicară şi se îmbrăţişară din nou.
— Claire, ai grijă de mama şi de sora ta. Eşti o fetiţă puternică. Vei fi bine.
— Ştiu, Jim. Crăciun fericit! îi ură, după care îşi luară rămas-bun.

Court ieşi încet din parc, îndreptându-se spre Upper Grosvenor Square. Şchiopătatul pe care reuşise să-l ascundă de Claire revenise şi acum tresărea de durere la fiecare pas. Lângă poartă apăru un Peugeot negru şi Cameleonul se urcă pe bancheta din spate, fără să le adreseze vreun cuvânt ocupanţilor.
Doi francezi în costume întoarseră capetele să se uite la el. Unul dintre ei îi dădu o geantă când maşina intră în trafic. Court o deschise tăcut, verifică atent conţinutul, după care trase fermoarul.
Francezul de vârstă mijlocie care stătea pe scaunul pasagerului vorbi primul.
— Avionul te aşteaptă la Stansted. E un zbor de trei ore. Ar trebui să ajungi la Madrid după-amiază devreme.
Court nu zise nimic; se uita pe geam.
— Abubaker va ajunge la hotel la şase. Eşti sigur că ai suficient timp ca să te pregăteşti?
Niciun răspuns din partea americanului.
— Ţi-am pregătit o cameră chiar deasupra apartamentului său.
Gentry continua să se uite spre parcul pe lângă care treceau. Copii cu părinţii lor. Iubiţi ţinându-se de mână.
Francezul pocni nepoliticos din degete în faţa lui, ca şi cum admonesta un servitor neatent.
— *Monsieur,* mă asculţi?
Cameleonul se întoarse încet spre el. Acum, privirea îi era limpede.

— Am înţeles. Nicio problemă. Timp suficient.

— Nu vreau să ratezi asta! se răsti francezul.

— Iar eu nu vreau sfaturile tale. E spectacolul meu. Eu decid locul şi momentul.

— *Monsieur,* îmi aparţii. Am cheltuit o grămadă de bani pe recuperarea ta şi vei face cum ţi se spune!

Court ar fi vrut să protesteze, să întindă mâna şi să-i rupă gâtul francezului, dar se abţinu. Succesorul lui Kurt Riegel era un ticălos mai mare decât fusese acesta, însă, totodată, era şi şeful lui Gentry.

Chiar dacă doar pentru moment.

— Da, să trăiţi! se mulţumi să zică, deşi ar fi vrut să spună mai multe.

Întoarse din nou capul spre geam şi aruncă o ultimă privire spre partea sudică a parcului: îndrăgostiţii, copiii şi familiile trăiau o viaţă incredibil de diferită de a lui.

Peugeotul viră la stânga, pe Piccadilly, lăsă parcul în urmă şi dispăru în traficul aglomerat de dimineaţă.

MULŢUMIRI

Aş vrea să-i mulţumesc lui James Yeager şi extraordinarei lui echipe de instructori de la Tactical Response din Camden, Tennessee, pentru că m-au introdus în lumea armelor, a acordării primului ajutor şi a strategiilor de echipă şi mai ales pentru că au avut decenţa de a mă aduce cu picioarele pe pământ după ce m-au înflăcărat. Dumnezeu să vă binecuvânteze! America este un loc mai sigur datorită vouă şi datorită celor pe care-i pregătiţi.

Multe mulţumiri şi lui James Rollins, Devin Greaney, Karen Ott Mayer, John şi Carrie Echols, Mike Cowan, Greg Jones, April Adams, Nichole Greer-Roberts, Jenny Kraft, Stephanie şi Abbie Stovall. Un scriitor îşi apreciază cititorii, iar eu vă apreciez pe toţi.

Pe impresarul meu, Scott Miller, de la Trident Media Group, şi pe editorul Tom Colgan de la Berkley îi asigur de recunoştinţa mea eternă. A fost amuzant. Ce-ar fi să repetăm experienţa?

În lumea periculoasă a organizațiilor internaționale de spionaj, Court Gentry, sau Cameleonul, este o adevărată legendă, dar în lumea răufăcătorilor, el este cunoscut drept *The Gray Man*, asasinul din umbră care nu ratează niciodată ținta.

Fostul agent CIA acceptă cele mai periculoase misiuni la nivel înalt, urmărindu-și neobosit obiectivul. Însă Cameleonul poate deveni cu ușurință din vânător vânat, iar atunci când acceptă o misiune de salvare importantă, douăsprezece grupări de ucigași profesioniști pornesc pe urmele sale.

Astfel, el trebuie să-și folosească toate abilitățile pentru a face față unei călătorii pline de pericole prin Europa. Nimic nu este ceea ce pare, însă Gentry este pregătit să lupte pentru a salva viețile unor oameni nevinovați prinși într-un joc de putere mortal.

„Dur, rapid și neîndurător – exact cum ar trebui să fie un thriller."

– LEE CHILD, autor de bestsellere #1 în topul *New York Times*

„Încă de la primele pagini, gloanțele zboară și cadavrele se adună. Dar, în ciuda carnagiului, Gentry rămâne un protagonist captivant, condus de un cod moral propriu."

– BOOKLIST

NETFLIX PRESENTS AN AGBO FILMS / ROTH KIRSCHENBAUM PRODUCTION A FILM BY JOE AND ANTHONY RUSSO RYAN GOSLING CHRIS EVANS ANA DE ARMAS "THE GRAY MAN"
JESSICA HENWICK REGÉ-JEAN PAGE DHANUSH WITH ALFRE WOODARD AND BILLY BOB THORNTON SARAH HALLEY FINN, CSA MANISH RAVAL AND TOM WOLFE
HENRY JACKMAN JUDIANNA MAKOVSKY JEFF GROTH, ACE, BFE PIETRO SCALIA, ACE DENNIS GASSNER STEPHEN F. WINDON, ACS, ASC
PATRICK NEWALL CHRISTOPHER MARKUS STEPHEN McFEELY JAKE AUST ANGELA RUSSO-OTSTOT GEOFF HALEY ZACK ROTH PALAK PATEL
JOE RUSSO, p.g.a. ANTHONY RUSSO, p.g.a. JOE ROTH JEFF KIRSCHENBAUM MIKE LAROCCA, p.g.a. CHRIS CASTALDI, p.g.a. MARK GREANEY
JOE RUSSO AND CHRISTOPHER MARKUS & STEPHEN McFEELY ANTHONY AND JOE RUSSO

AGBO NETFLIX

Notes

[←1]

Eșarfă pătrată pe care o poartă bărbații arabi pe cap, fixată cu un șnur gros numit *igal* (n. tr.).

[←2]

Căpetenia unei administrații locale (n. tr.).

[←3]

Robă lungă, cu mâneci lungi, purtată de bărbații din Peninsula Arabică (n. tr.).

[←4]

„Allah e mare!” (n. tr.).

[←5]

Dacă vrea Allah! (n. tr.).

[←6]

Forța de elită a Marinei Americane (n. tr.).

[←7]

Forța de Recunoaștere a Corpului Marin al SUA (n. tr.).

[←8]

Agenția britanică de contrainformații și securitate internă (n. red.).

[←9]

Zonă în Virgina, cunoscută mai ales pentru faptul că aici se află sediul central CIA (n. tr.).

[←10]

Unitate militară în cadrul forțelor polițienești americane, antrenată pentru situații speciale, ca luări de ostatici sau revolte (n. tr.).

[←11]

Unitate militară germană, aflată sub conducerea civilă a statului (n. tr.).

[←12]

Operațiuni de administrare a riscului (n. tr.).

[←13]

Serviciul de Poliție Metropolitană din Londra (n. red.).

[←14]

Orașe care s-au unit în 1873 și au format actuala Budapesta, fiind acum diviziunea urbanistică a capitalei Ungariei (n. tr.).

[←15]

Vorbitor de persană, care locuiește în Afganistan, Tadjikistan sau Uzbekistan (n. tr.).

[←16]

Pasăre endemică în Noua Zeelandă (n. tr.).

[←17]

Una dintre cele patru limbi naționale în Elveția. Din punct de vedere lingvistic, este un grup de dialecte (n. tr.).

[←18]

La revedere (n. tr.).

[←19]

Exploziv plastic de uz general (n. tr.).

[←20]

Cârnat din carne de vițel, vită sau porc (n. tr.).

[←21]

Am înțeles! (germană) (n. tr.).

[←22]

Cartea de identitate (germană) (n. tr.).

[←23]

Cartea de identitate, vă rog (germană) (n. tr.).

[←24]

Da (franceză) (n. tr.).

[←25]

Rahat (germană) (n. tr.).

[←26]

Nu (n. tr.).

[←27]

Direcția Generală de Informații a Arabiei Saudite (n. tr.).

[←28]

Bună seara (franceză) (n. tr.).

[←29]

La revedere (franceză) (n. tr.).

[←30]

Da, domnule! (franceză) (n. tr.).

[←31]

Rahat (germană) (n. tr.).

[←32]

Împușcați-l acum! (germană) (n. tr.).

[←33]

Haide! (franceză) (n. tr.).

[←34]

Vorbești franceză? (franceză) (n. tr.).

[←35]

Vorbești engleză? (franceză) (n. tr.).

[←36]

Doamne (franceză) (n. tr.).

[←37]

Stop! (franceză) (n. tr.).

[←38]

Bună ziua (franceză) (n. tr.).

[←39]

Rahat (franceză) (n. tr.).